Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi'nin Yanilgilari:Tüba'nin Çevirisiyle Yayinlanan Bilim Ve Yaratilişçilik Kitabina Cevap

İÇİNDEKİLER

G İ R İ Ş

A merikan Ulusal Bilimler Akademisi (UBA), 1999 yılında *Bilim ve Yaratılışçılık: Ulusal Bilimler Akademisi'nin Görüşü* adında bir kitapçık yayınladı. Kitapçığın amacı, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' biraraya getirerek, yaratılış-evrim tartışmalarına cevap vermekti. Kitapçık, tüm dünyada evrimciler tarafından çok önemli bir kaynak olarak kabul edildi. Evrimci çevreler bu kitabı internet sitelerinde ücretsiz olarak yayınladılar. Ülkemizde ise bu Darwinist misyonu, geçtiğimiz yıllarda zaten bu amaçla kurulmuş olan Türkiye Bilimler Akademisi (TÜBA) üstlendi. Kitapçık Türkçeye çevrildi ve *Bilim ve Ütopya* gibi Darwinist-materyalist çizgideki yayınlarda Türk evrimcilere müjdelendi.

Kitapçık hakkında öyle bir reklam kampanyası yürütüldü ki, gören bu kitapçığın evrim teorisi ile ilgili delillerle dolu olduğunu ve evrim teorisi aleyhindeki tüm tartışmalara son verdiğini sanabilirdi. Ancak, kitapçıkta bunları bulmayı umanlar, büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Çünkü kitapçıkta evrim teorisinin asıl tartışma konusu olan ve asla evrim teorisi ile açıklanamayacağı açıkça görülen Kambriyen Patlaması, hücrenin kökeni, insan bilincinin kökeni gibi konulardan bir kez bile bahsedilmiyor; evrimcilerin klasik iddiaları, defalarca bilimsel bulgularla çürütülmüş olmasına rağmen oldukça yüzeysel bir anlatımla, hiçbir delil getirilmeden tekrarlanıyordu.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığındaki iddialara, önceki çalışmalarımızda birçok kereler cevap vermiş, bu iddiaların bilimsel değeri olmadığını bilimsel delilleri ile göstermiştik. Ancak yine de bu kitapçığa cevap niteliğinde yeni bir çalışma hazırlama gereği doğdu. Çünkü bu çalışma ile dünyanın en önde gelen evrimci kuruluşlarından biri olan Ulusal Bilimler Akademisi üyelerinin, büyük bir bağnazlıkla bağlı oldukları Darwinizm ve materyalizm nedeniyle, çok açık gerçekleri dahi göremeyecek hale nasıl geldiklerini, bilimi dahi göz ardı ederek, delilleri nasıl çarpıtabildiklerini, göz göre göre bir yalanı nasıl savunabildiklerini göstermek istedik.

Bu kitabı objektif bir gözle okuyanlar, söz konusu gerçeği, yani evrim teorisinin tamamen dogmatik bir inatla, körü körüne savunulmakta olduğunu bir kez daha göreceklerdir.

Peki bu bilim adamları neden bilimsel gerçeklere rağmen, 19. yüzyıldan kalma bir dogmayı hala büyük bir ısrarla savunmaya devam ediyorlar?

Bunun nedeni, bu bilim adamlarının inandıkları materyalist felsefedir. Sadece maddenin varlığını kabul eden bir felsefe olan materyalizm, ateizmle eş anlamlı gibidir. Ve ateistlerin, yani Allah'ın varlığını, dini, ilahi kitapları ve ölümden sonraki sonsuz ahiret hayatını reddetmek isteyenlerin, hayatın kökenine ateist bir açıklama getiren Darwinizm gibi bir teoriye ihtiyaçları vardır. Eğer Darwinizm'in yıkıldığını kabul ederlerse, Allah'ın ve dolayısıyla, ahiretin varlığını ve peygamberlerin doğru söylediğini de kabul etmek durumunda kalacaklarını fark etmekte, bu nedenle büyük bir bağnazlıkla Darwinizm'i savunmaya devam etmektedirler.

Matematik ve astronomi profesörü Chandra Wickramasinghe, söz konusu Darwinist bağnazlığı fark etmiş olan bilim adamlarından biri olarak şu itirafta bulunmaktadır:

Bir bilim adamı olarak aldığım eğitim boyunca, bilimin herhangi bir bilinçli yaratılış kavramı ile uyuşamayacağına dair çok güçlü bir beyin yıkamaya tabi tutuldum. Bu kavrama karşı şiddetle tavır

alınması gerekiyordu... Ama şu anda, Tanrı'ya inanmayı gerektiren açıklamaya karşı olarak öne sürülebilecek hiçbir argüman bulamıyorum… Biz hep açık bir zihinle düşünmeye alıştık ve şimdi yaşama getirilebilecek tek mantıklı cevabın yaratılış olduğu sonucuna varıyoruz, tesadüfi karmaşalar değil.1

Evrimci antropolog Dr. Michael Walker ise, *'Birçok bilim adamı ve teknoloji uzmanının Darwin teorisini ikna olmasalar da kabul etmelerinin tek nedeninin, bu teorinin bir Yaratıcı olduğunu reddetmesi olduğunu kabul etmek zorundayız.*' 2 diyerek bu gerçeği kabul etmektedir.

Kitap boyunca da görüleceği gibi, *Bilim ve Yaratılışçılık* kitapçığının yazarları her ne kadar bilim adamı ünvanı taşıyan kişiler olsalar da, hem bilimi, hem de akıl ve mantığı bir kenara bırakmış, Allah'ın varlığını ve herşeyin Yaratıcısı olduğunu inkar etmeyi kendilerine bir amaç olarak belirlemiş kişilerdir. Bu kişiler tesadüfen meydana gelmesi $10^{40.000}$ de 1 ihtimal olan (yani kesinlikle imkansız olan) bir proteinin, tesadüfen meydana geldiğine, sonra bunu, tesadüfen gerçekleşmesi en az bu kadar imkansız olan yüzbinlerce tesadüfün izlediğine inanmaktadırlar. Canlılara, özellikle insanlara kanser gibi ölümcül hastalıklardan başka bir şey kazandırmayan mutasyonların, maymunları düşünen, akleden, muhakeme eden, kararlar veren, politikalar izleyen, medeniyetler kuran, sanat şaheserleri meydana getiren, sevinen, üzülen, arkadaş edinen, aile kuran, Nobel Ödülü, Oscar kazanan, yüzbinlerce sayfa kitabı okuyup öğrenen öğrencilere, sanatçılara, bilim adamlarına, politikacılara, mimarlara, öğretim görevlilerine dönüştüren bir güç olduğunu zannetmektedirler. İşte sahip oldukları ve gözü kapalı olarak savundukları bu ideolojileri nedeniyle, akılcı düşünme yeteneklerini kaybetmişlerdir.

İşte bu nedenle İskandinav bilim adamı Søren Løvtrup'un dediği gibi *'Sanırım herkes, bir bilim dalının tamamının yanlış bir teoriye bağımlı hale gelmesinin çok büyük bir şanssızlık olacağını kabul edecektir... İnanıyorum ki, Darwinizm efsanesi bir gün bilim tarihindeki en büyük aldanış olarak tanımlanacaktır.'*3

UBA'NIN HAYATIN KÖKENİ HAKKINDAKİ YANILGISI

K uşkusuz, hayatın kökenini açıklama iddiasında olan evrim teorisinin cevaplaması gereken ilk soru: cansız bir evrende ilk yaşamın nasıl başladığı, cansız maddelerin, canlı varlıkları nasıl meydana getirdiği sorusudur. Ne var ki, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' ortaya koymak için hazırlandığı öne sürülen Ulusal Bilimler Akademisi'nin *Bilim ve Yaratılışçılık* adlı kitapçığında, bu soruların cevapları bulunmamaktadır. Bunun yerine, UBA yazarlarının, evrim teorisini sorunsuz, şüpheye yer vermeyen, kesinlikle ispatlanmış bir teori gibi gösteren, evrimciler için 'toz pembe' bir tablo çizen varsayımları yer almaktadır. UBA yazarları, sanki evrim teorisinin en büyük çıkmazlarından biri, cansız maddelerin nasıl olup da tesadüfi kimyasal süreçler sonucunda canlı maddelere dönüştüğü konusu değilmiş gibi şöyle demektedirler:

Yaşamın başlangıcını araştıranlar için soru artık yaşamın biyolojik olmayan bileşimlerden kimyasal bir süreç sonucunda ortaya çıkıp çıkmadığı değil, bu sürecin olası pek çok yoldan hangisi ile ilk hücreleri oluşturduğudur. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 6)

UBA yazarları söz konusu 'kimyasal süreç olasılıkları'ndan ise şöyle söz etmektedirler:

Dünyanın yeni oluştuğu zamanki koşullara benzer ortamlarda yapılan deneylerde proteinlerin, DNA'nın ve RNA'nın yapıtaşı bazı kimyasal bileşikler oluşmuştur. Ayrıca, bu moleküllerden bazıları, uzaydan dünyaya düşen meteorlarda bulunmuş, ve radyoteleskoplarla uzayı inceleyen astronomlar tarafından da keşfedilmiştir. Bilimciler, yaşamın temel yapıtaşları olan bu moleküllerin Dünyanın ilk oluştuğu zamanlarda mevcut olduğu sonucuna varmışlardır. (*Bilim ve Yaratılışçılık, s. 5*)

UBA yazarlarının ve evrimcilerin iddiaları özetle şöyledir: Cansız dünyada var olan ve ilkel çorba olarak adlandırılan ortamda, canlılığın oluşması için gereken tüm maddeler vardı ve bu maddeler kimyasal süreçlerle tesadüfen biraraya gelerek hücreyi oluşturdular.

Her ne kadar UBA özellikle belirtmemiş olsa da, söz konusu iddiayı destekleyecek hiçbir delil bulunmamaktadır. Hatta deliller evrimcilerin iddialarını çürütecek niteliktedir. Ayrıca, konunun uzmanı olan evrimciler dahi, UBA yazarları kadar kesin ve emin bir üslup kullanmamakta, hayatın kökeni konusunun evrim teorisi için bir bilinmez olduğunu kabul etmektedirler. Sadece ilkel dünya atmosferinin organik bileşikleri parçalayacak olan oksijen gazına bol miktarda sahip olduğunun anlaşılması (yani kimya diliyle "indirgeyici" olmadığının belirlenmesi) bile, yaşamın kökeni ile ilgili "kimyasal evrim" teorilerini çıkmaza sokmuştur. Örneğin *Biogenesis: Theories of Life's Origin* adlı kitabın (1999) yazarı olan evrimci Noam Lahav şöyle der:

İndirgeyici (oksijen içermeyen) bir atmosfere ilişkin varsayıma karşı gelmekle, biyolojik açıdan önemli organik bileşenler açısından zengin "pre-biyotik çorbanın" varlığına da karşı çıkmış oluyoruz. Dahası şimdiye kadar pre-biyotik çorbanın varlığına ilişkin hiçbir jeokimyasal delil yayınlanmamıştır. Gerçekten de çok sayıda bilim adamı, var olsa bile, organik yapıtaşları toplamının, prebiyotik evrim için anlamlı olabilmesi için çok küçük olduğunu kaydederek, pre-biyotik çorba kavramına karşı çıkmaktadırlar.1

Yani:

1) Hem ilkel atmosferdeki yüksek oksijen, "yaşamın temel yapıtaşlarının" oluşmasına engeldir.

2) Hem de bunların oluştuğu varsayılsa bile, bu "yapıtaşlarının" kimyasal reaksiyonlarla ya da tesadüfle proteinleri, RNA veya DNA'yı oluşturması mümkün değildir. Çünkü proteinler, RNA veya DNA, son derece yoğun bir bilgi içermektedir ve bu bilginin rastgele oluşması istatistiksel olarak imkansızdır.

Dikkat edilirse UBA yazarları, her iki gerçeği göz ardı etmişler, özellikle de ikinci gerçeği, çok kendini ele veren bir üslupla savuşturmaya çalışmışlardır: "Yaşamın yapıtaşları" ifadesini duyan pek çok insan, "bu yapıtaşları olduğu durumda, demek ki yaşam da kendiliğinden doğabiliyor" diye düşünebilir. (UBA yazarları da bunu düşündürtmek istemişlerdir.) Oysa bu bir aldanış ve (UBA açısından) aldatmacadır; çünkü sözü edilen "yapıtaşları" amino asitler veya nükleik asitler gibi basit organik bileşiklerdir ve bunların proteinler, RNA ve DNA gibi kompleks yapılara dönüşmesi imkansızdır. Bir evin "yapıtaşları" olan tuğlaların varlığının, bunların rastgele biraraya gelip bir ev yapacakları anlamına gelmediği gibi.

UBA "ilk hücreleri üretmek için izlenmiş olabilecek bilinen birçok yol" vardır iddiasındadır. Bu iddia kesinlikle yanlıştır. Hiçbir bilim adamı ilk hücreyi cansız maddelerden üretebilecek herhangi bir yol bulmuş değildir. Hayatın kökeni hakkındaki araştırmaları olan Johannes Gutenberg Üniversitesi Biyokimya Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Klaus Dose bu sorunu şöyle ifade etmiştir:

Yaşamın kökeni konusunda kimyasal ve moleküler evrim alanlarında otuz yılı aşkın bir süredir yürütülen tüm deneyler, yaşamın kökeni sorununa cevap bulmaktansa, sorunun ne kadar büyük olduğunun kavranmasına neden oldu. Şu anda bu konudaki bütün teoriler ve deneyler ya bir çıkmaz sokak içinde bitiyorlar ya da bilgisizlik itiraflarıyla sonuçlanıyorlar. Yeni düşünce ve deneysel hareket tarzları denenmelidir... Bilim adamları arasında detaylı evrimsel aşamalara ilişkin oldukça büyük anlaşmazlıklar çıkmıştır. Problem prebiyotik (yaşam öncesi) moleküllerden progenotlara (en ilkel hücrelere) geçişi sağlayan temel evrimsel süreçlerin delillerle ispatlanmamış olmaları ve bu süreçlerin oluştuğu çevresel koşulların bilinmemesidir. Dahası, tüm canlı hücrelerin oluşumuna neden olan genetik bilginin nerede olduğunu, ilk kopyalanabilir polinükleotidlerin (çoklu nükleik asitler, ilk DNA) nasıl evrimleştiğini, ya da modern hücreler içerisindeki aşırı derece karmaşıklıktaki yapısal işlev ilişkilerinin nasıl oluştuğunu gerçekte bilmiyoruz... Öyle görünüyor ki bu alan artık bir açmaza, varsayımların deneyler ya da gözlemlerle temellendirilmiş olgular üzerinde baskın oldukları bir konuma ulaşmıştır.2

Evrimci biyolog Andrew Scott da benzer bir itirafta bulunmakta ve şöyle demektedir:

Biraz madde alın, karıştırın, ısıtın ve bekleyin. Bu, hayatın kökeninin modern versiyonudur. Yerçekimi, elekromanyetizma, zayıf ve güçlü nükleer kuvvetler gibi 'temel' güçler gerisini halledecektir... Peki ama bu kolay hikayenin ne kadarı sağlam temellere oturmaktadır ve ne kadarı umuda dayalı spekülasyonlara bağlıdır? Gerçekte, ilk kimyasal maddelerden canlı hücrelere kadar giden aşamaların bütün mekanizmaları ya tartışma konusudur ya da tamamen karanlık içindedir. 3

Biyokimya profesörü David A. Kaufman da, evrim teorisinin genetik hayatın kökeni hakkında bir açıklama getiremediğini şu ifadelerle itiraf etmektedir:

Evrim, hücrelerle beraber dikkatlice tasarlanmış genetik kodların kökenine dair kabul edilebilir bir bilimsel açıklama getirmekten uzak. Ki bunlar olmazsa proteinler ve dolayısıyla hayat da olamaz.4

UBA yazarları ise, hayatın kökeni hakkında evrim teorisinin bir açıklaması olmadığını itiraf etmek yerine, evrim teorisi lehinde gerçek dışı bir tablo çizerek okuyucuları aldatma yolunu seçmişlerdir. Evrimin her konuda delili olduğu, hayatın kökenini açıklayan birçok teze sahip oldukları gibi konunun uzmanı olan hiç kimse tarafından onay görmeyecek asılsız bir iddia ortaya atmışlardır. Evrimcilerin çizdikleri bu toz pembe tablo kesinlikle gerçekleri yansıtmamaktadır. Hayatın kökeni hakkında öne sürdükleri tezlerden her biri ayrı bir çıkmaz içindedir ve bu alternatifler hayatın kökeni sorununu çözmemekte, sadece sorunu bir başka sorun haline getirmektedir. *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında sözü edilen bu sözde alternatiflerden biri "RNA Dünyası" tezidir. RNA Dünyası tezi günümüzde evrimciler arasında en çok kabul gören iddialardan biri olmasına rağmen, aşağıda da inceleneceği gibi çok fazla sorun içermektedir ve gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğu açıkça ortadadır.

RNA Dünyası Senaryosu

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, RNA Dünyası olarak anılan hipotezin, hayatın kökeni hakkındaki alternatif (ve makul) açıklamalardan biri olduğu öne sürülmektedir. Oysa RNA Dünyası tezi de, evrimciler tarafından yapılan diğer açıklamalar gibi hayatın kökeni konusuna hiçbir açıklama getirememektedir.

RNA Dünyası tezine göre, ilk önce proteinler değil, proteinlerin bilgisini taşıyan RNA molekülü oluşmuştur. Bu tezin ortaya atılmasının nedeni ise, 70'li yıllarda ilkel dünya atmosferinin içerdiği gazların amino asitlerin oluşumunu ve dolayısıyla protein sentezini imkansız kıldığının anlaşılması olmuştur. Daha önceki yıllarda Miller ve Fox gibi evrimcilerin yaptıkları ve metan-amonyak temelli bir atmosfer modeline dayanan deneylerin tümü başarısızlıkla sonuçlanmıştır. Bunun üzerine yeni evrimci arayışlar başlamış ve RNA Dünyası tezi ortaya çıkmıştır.

RNA Dünyası senaryosuna göre, bundan milyarlarca yıl önce, her nasılsa kendi kendisini kopyalayabilen bir RNA molekülü tesadüfen oluşmuştur. Sonra bu RNA molekülü çevre şartlarının etkisiyle birdenbire proteinler üretmeye başlamıştır. Daha sonra bilgileri ikinci bir molekülde saklamak ihtiyacı doğmuş ve her nasılsa DNA molekülü ortaya çıkmıştır.

Her aşaması ayrı bir imkansızlıklar zinciri olan bu hayal etmesi bile güç senaryo, hayatın başlangıcına açıklama getirmek yerine, sorunu daha da büyütmüş, pek çok içinden çıkılmaz soruyu gündeme getirmiştir. Bu sorunlardan bazıları şöyledir:

1- Daha, RNA'yı oluşturan nükleotidlerin tek bir tanesinin bile oluşması kesinlikle rastlantılarla açıklanamazken, acaba hayali nükleotidler nasıl uygun bir dizilimde biraraya gelerek RNA'yı oluşturmuşlardı? Evrimci biyolog John Horgan RNA'nın tesadüfen oluşmasının imkansızlığını şöyle kabullenir:

Araştırmacılar RNA dünyası kavramını detaylı biçimde inceledikçe giderek daha fazla sorun ortaya çıkıyor. RNA ilk olarak nasıl oluştu? RNA ve onun parçalarının laboratuvarda en iyi şartlarda sentezlenmesi bile son derece zor iken, bunun prebiyotik (yaşam öncesi) ortamda gerçekleşmesi nasıl olmuştur?5

2- Tesadüfen oluştuğunu farz etsek bile, yalnızca bir nükleotid zincirinden ibaret olan bu RNA hangi bilinçle kendisini kopyalamaya karar vermiş ve ne tür bir mekanizmayla bu kopyalamayı başarmıştı? Kendisini kopyalarken kullanacağı nükleotidleri nereden bulmuştu? Evrimci mikrobiyologlar Gerald Joyce ve Leslie Orgel, durumun ümitsizliğini şöyle dile getirmektedirler:

Tartışma, içinden çıkılmaz bir noktada odaklaşıyor: Karmakarışık bir polinükleotid çorbasından çıkıp, birdenbire kendini kopyalayabilen o hayali RNA'nın efsanesi... Bu kavram, yalnızca bugünkü prebiotik kimya anlayışımıza göre gerçek dışı olmakla kalmamakta, aynı zamanda RNA'nın kendini kopyalayabilen bir molekül olduğu şeklindeki aşırı iyimser düşünceyi de yıkmaktadır.6

3- Kaldı ki eğer ilkel dünyada kendini kopyalayan bir RNA oluştuğunu ve ortamda RNA'nın kullanacağı her çeşit amino asitten sayısız miktarlarda bulunduğunu farz etsek ve bütün bu imkansızlıkların bir şekilde gerçekleşmiş olduğunu düşünsek bile, bu durum yine de tek bir protein molekülünün oluşabilmesi için yeterli değildir. Çünkü RNA, sadece proteinin yapısıyla ilgili bilgidir. Amino asitler ise ham maddedir. Ancak ortada proteini üretecek "mekanizma" yoktur. RNA'nın varlığını protein üretimi için yeterli saymak, bir arabanın kağıt üzerine çizilmiş tasarımını o arabayı oluşturacak binlerce parçanın üzerine atıp sonra arabanın kendi kendine montajlanıp ortaya çıkmasını beklemekle aynı derecede anlamsızdır.

Bir protein, hücre içindeki son derece karmaşık işlemler sonucunda pek çok enzimin yardımıyla ribozom adı verilen organelde üretilir. Ribozom ise yine proteinlerden oluşmuş karmaşık bir hücre organelidir. Dolayısıyla bu durum, ribozomun da aynı anda tesadüfen meydana gelmiş olması gibi olanak dışı bir varsayımı daha beraberinde getirecektir. Evrim teorisinin ünlü savunucularından Nobel ödüllü Jacques Monod bile protein sentezinin yalnızca nükleik asitlerdeki bilgiye indirgenmesinin mümkün olmadığını şu şekilde açıklamaktadır:

Şifre (DNA ya da RNA'daki bilgi), aktarılmadıkça anlamsızdır. Günümüz hücresindeki şifre aktarma mekanizması en az 50 makromoleküler parçadan oluşmaktadır ki, bunların kendileri de DNA'da kodludurlar. Şifre bu birimler olmadan aktarılamaz. **Bu döngünün kapanması ne zaman ve nasıl gerçekleşti? Bunun hayali bile aşırı derecede zordur.**7

İlkel dünyadaki bir RNA zinciri hangi iradeyle böyle bir karar almış ve hangi yöntemleri kullanarak, 50 özel görevli parçacığın işini tek başına yaparak protein üretimini gerçekleştirmiştir? Evrimcilerin bu sorulara getirebildikleri hiçbir açıklama yoktur. Ünlü bilim dergisi *Nature'*da yer alan bir makalede de 'kendini kopyalayan RNA' kavramının tamamen hayal mahsulü olduğu, gerçekte ise hiçbir deneyde bu tür bir RNA'nın elde edilemediği belirtilmektedir:

Maynard Smith ve Szathmary, 'DNA kopyalanması o kadar hataya açıktır ki, tek bir gen boyundaki bir DNA parçasının doğru kopyalanmasını sağlayacak enzim proteinlerinin önceden varlığına ihtiyaç vardır' demektedirler. Bu durumda, halen bilinen bilgisel ve enzimatik işlev taşıyıcı özelliğiyle RNA, yazarları şunu söylemeye yöneltiyor: 'Özde, ilk RNA molekülleri kendilerini kopyalamak için polimerleştirici bir protein enzime ihtiyaç duymadılar; kendi kendilerini kopyaladılar.' Bu bir gerçek midir, yoksa bir beklenti mi? Genelde tüm biyologlar için şunu belirtmenin açıklayıcı olduğunu düşünüyorum ki **suni olarak sentezlenmiş katrilyonlarca (1024) rastgele RNA dizilimleri arasından tek bir tane bile kendini kopyalayan (self-replicating) bir RNA çıkmamıştır.**8

San Diego California Üniversitesi'nden Stanley Miller'ın ve Francis Crick'in çalışma arkadaşı olan ünlü evrimci Dr. Leslie Orgel, 'hayatın RNA dünyası ile başlayabilmesi' ihtimali için 'senaryo' deyimini kullanmaktadır. Orgel, bu RNA'nın hangi özelliklere sahip olması gerektiğini ve bunun imkansızlığını, *American Scientist'*in Ekim 1994 sayısındaki "The Origin of Life on the Earth" başlıklı makalede şöyle ifade eder:

Bu senaryonun oluşabilmesi için, ilkel dünyadaki RNA'nın bugün mevcut olmayan iki özelliğinin olmuş olması gerekmektedir: Proteinlerin yardımı olmaksızın kendini kopyalayabilme özelliği ve protein sentezinin her aşamasını gerçekleştirebilme özelliği.9

Açıkça anlaşılacağı gibi Orgel'in, 'olmazsa olmaz' şartını koyduğu bu iki kompleks işlemi RNA gibi bir molekülden beklemek bilimsel düşünceye aykırıdır. Somut bilimsel gerçekler, hayatın rastlantılarla ortaya çıktığı iddiasının yeni bir versiyonu olan 'RNA Dünyası' tezinin, gerçekleşmesi imkansız bir senaryo olduğunu ortaya koymaktadır.

John Horgan da *The End of Science* adlı kitabında, sonradan geçersizliği ortaya çıkmış ünlü Miller deneyinin sahibi Stanley Miller'ın, son dönemlerde ortaya sürülen hayatın kökeni hakkındaki teorileri son derece anlamsız ve küçük gören tavrını şöyle aktarmaktadır:

İlk deneyinden yaklaşık 40 yıl sonra Miller bana, hayatın kökeni bilmecesini çözmenin kendisinin ya da başka herhangi birinin düşündüğünden çok daha zorlaştığını söyledi... Miller, 'anlamsız' veya 'kağıt üstü kimyası' adını verdiği, hayatın kökeni ile ilgili yeni tezlerden hiç etkilenmemişe benziyor. Bazı hipotezleri o kadar küçük gören bir tavır takındı ki, onlarla ilgili görüşlerini sorduğumda, kafasını salladı, iç geçirdi ve kıs kıs güldü, adeta insanlığın ahmaklığının farkına varmışcasına... Stuart Kauffman'ın otokataliz teorisi de bu kategoriye girmekte. Miller, 'Bir bilgisayarda denklemler hesaplamak bir deney teşkil etmez' diye burun kıvırdı. Miller, bilim adamlarının nerede ve ne zaman hayatın başladığını hiçbir zaman kesin bir biçimde bilemeyeceklerini de onayladı.10

Miller gibi, hayatın kökenine evrimci açıklama bulabilme çabasının öncülüğünü yapmış en ateşli evrim taraftarlarının bile, evrim açısından bu derece ümitsiz ifadeleri, teorinin içinde bulunduğu çaresizliği açık bir biçimde yansıtmaktadır.

UBA'NIN MARS'TAN GELEN HÜCRE YANILGISI

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, ilk hücrelerin Mars'ta oluşup Dünya'ya öyle gelmiş olabileceği öne sürülmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.7)

Mars, iddia ettikleri ilkel dünya koşullarında ilk hücrenin nasıl olup da tesadüfen oluşabildiğine açıklama getiremeyen evrimcilerin sığındıkları yerlerden biridir. Ancak, dünyada ilk hücrenin nasıl oluştuğunu açıklayamayan bir teori, Mars'ta da aynı zorluklarla karşılaşacaktır. Hatta Mars'ta oluştuğu varsayılan hücrenin dünyaya gelişi sırasında karşısına çok daha fazla zorluk ve engel çıkacaktır, ki bu ilk hücrenin Mars'ta oluştuğu iddiasını daha da imkansız hale getirir.

Öte yandan böyle bir hücre oluşsa bile -ki bu imkansızdır- bunun dünyaya gelmesi de ayrı bir imkansızlıktır. Herhangi bir hücrenin bir "uzay yolculuğu" sırasında öleceğini ünlü fizik profesörü George Gamow şöyle açıklar:

Uzayda yolculuk yapan sporları bekleyen ve donarak ölmekten daha ciddi olan bir tehlikeyi unutmamak gerekir. Çok iyi bilindiği gibi Güneş'ten önemli oranda mor ötesi ışınlar yayılmaktadır. Yeryüzünü kuşatan atmosfer tabakasının çok azının geçmesine müsade ettiği bu ışınlar; uzay boşluğu içinde kendilerini koruyacak mekanizmaları bulunmayan bu mikroorganizma sporları için en büyük tehlikedir ve onları bir anda öldürebilecek güçtedir. Bu sebeple bakterilerin hayali yolculukları daha en yakın gezegene dahi ulaşmadan onların ölümüyle sonuçlanacaktır. 1966 yılında yapılan bir başka araştırma neticesi 'uzaydan gelme' hipotezinin tamamen terk edilmesine sebep olmuştur. 'Gemini-9' uzay aracının dış yüzeyine özellikle seçilmiş en dayanıklı mikroorganizmalar yerleştirildikten sonra uzaya gönderilmişti. Yapılan incelemelerde bunların tamamının yedi saat dahi geçmeden öldüğü görüldü. Halbuki bu hipoteze göre hayatı başlattığı ileri sürülen bakterilerin yolculuğunun yıllarca sürmesi gerekirdi.1

Prof. Gamow'un sözleri son derece açıktır ve yapılan deney Mars'ta bir hücre oluşmuş olsa bile bunun Dünya'ya ulaşmasının imkansız olduğunu göstermiştir.

Bu konuda, evrimcilerin asıl göz ardı ettikleri konu ise, hücrenin yapısındaki kompleksliktir. Evrimciler ilk hücrenin oluşumu ile ilgili sanki tek sorun dünyadaki koşullarmış gibi bir izlenim oluşturmaya çalışırlar. Bunun sonucunda ise, Dünya koşulları elverişsizse, ilk hücre Mars'ta oluşmuştur iddiasında bulunurlar. Oysa, ilk hücrenin kendi kendine, rastgele koşullarda oluşumunu imkansız kılan asıl nokta, hücrenin sahip olduğu, kompleks yapı ve üstün organizasyondur.

Hücre, kompleks yapılara sahip birçok organelin biraraya gelmesinden oluşur. Örneğin, hücre zarı, belli bileşiklerin hücrenin içine alınmasını veya hücreden dışarı çıkmalarını sağlar, hücre için zararlı olan maddeleri tanır ve içeri almaz. Hücrelerin içinde tüm canlı ile ilgili bilginin saklandığı nükleik asitler (DNA ve RNA) bulunmaktadır. Bu yapılar, çok büyük bir kütüphane ile kıyaslanacak kadar bilgi içermektedirler. Ayrıca hücrede protein üreten ribozomlar bulunur. Ribozomlar protein üretimi için, her biri farklı bir göreve sahip yüzlerce protein kullanırlar. Her bir parça muhteşem bir kompleksliğe sahiptir. Bu parçaların hiçbiri tek başına var olamaz, bunlardan birinin eksikliğinde ise hücre meydana gelemez. Bu nedenle hücrenin en başından itibaren tüm organelleri ve parçaları ile

birlikte var olması gerekir. Evrim teorisinin iddia ettiği gibi, küçük parçaların milyonlarca yıl içinde aşama aşama biraraya gelmesi ile oluşması imkansızdır.

Matematik ve astronomi profesörleri Prof. Fred Hoyle ve Prof. Chandra Wickramansinghe, hayatın ne Dünya'da ne de başka bir gezegende kendi kendine tesadüfler sonucunda oluşma ihtimalinin olmadığını şöyle açıklamaktadırlar:

... Hayat tesadüfi bir başlangıca sahip olamaz. Evrende var olan bütün maymunları birer daktilonun başına oturtsanız ve bu maymunlar rastgele daktilonun tuşlarına bassalar, bu maymunlardan birinin bile Shakespear'in bir çalışmasını oluşturmaları kesinlikle imkansızdır. Hatta pratikte yanlış denemelerin konması için gereken çöp kutularının yetmemesi sebebinden dolayı da bu imkansızdır. Aynısı canlı maddeler için de doğrudur. Hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı için 1 sayısının yanına 40.000 sıfır koyun. İşte hayatın cansız maddeden kendi kendine oluşma olasılığı bu sayıda bir ihtimaldir… Eğer insan, sosyal inançlardan dolayı veya 'bilimin evrime inanması gerekir' şeklindeki eğitiminden dolayı ön yargılı hale gelmemişse bu basit hesap Darwin'i ve tüm teoriyi gömmek için yeteri derecede olanaksız bir sayıdır. Ne bu gezegende ne de bir başkasında, hiçbir ilkel çorba var olmamıştır ve eğer hayatın başlangıcı rastgele değilse, o zaman belli bir amaca yönelik bir aklın ürünü olmalıdır.2

Görüldüğü gibi, ilk hücrenin oluşumunu imkansız kılan tek nokta Dünya'nın ilk halindeki koşulların yetersizliği değil, hücrenin son derece kompleks bir yapıya sahip olması ve böyle bir yapının tesadüfler sonucunda oluşmasının imkansız oluşudur. Dolayısıyla, Dünya'da gerçekleşemeyen bir imkansızlığın, Mars'ta gerçekleşmesi için hiçbir neden yoktur. Dünya üzerinde, elimizdeki harfleri rastgele yere atınca nasıl anlamlı bir cümle elde etme ihtimalimiz yok ise, Mars için de aynı imkansızlık söz konusudur. Hiç kimse 'Mars'ta atarsak anlamlı bir cümle oluşur' diyemez.

Nobel Ödülü sahibi Prof. Dr. Manfred Eigen "uzaydan gelen yaşam" tezinin evrim teorisinin sorunlarını çözmeyeceğini şöyle belirtmiştir.

Pratikte test edilebilen dizilim sayıları ile teoride hayal edilebilenler arasındaki farklılık öyle büyüktür ki, hayatın kökenini Dünya'dan dış uzaya kaydırarak açıklamalarda bulunma çabaları, ikileme kabul edilebilir bir açıklama getirememektedir. 3

Ayrıca, Dünya'ya uzaydan gelen bir hücre, evrim teorisinin sorunlarını çözmeyecektir. Çünkü evrim teorisi hala bir hücrenin nasıl olup da balıklara, kuşlara, çiçeklere ve insanlara dönüştüğünü açıklayamamaktadır.

Yaşamın uzaydan geldiği (*panspermia)* düşüncesini ilk olarak gündeme getiren kişiler arasında Fred Hoyle ve Chandra Wickramasinghe bulunmaktadır (1981). Ayrıca Francis Crick (1981) ve Leslie Orgel (1973) de *panspermia* düşüncesini (uzaydan yeryüzüne düşen meteorlarda bulunan amino asitler ile organik maddelerin reaksiyona girdiği ve böylece canlılığın oluştuğu iddiası) ortaya atmışlardır. Hatta bu düşünceyi daha da ileri götürüp, yaşamın uzaylı canlılar tarafından tasarlanarak Dünya'ya gönderildiğini öne sürmüşlerdir. Bu, amino asitlerin veya ilk hücrenin meteorlarla geldiğini iddia etmek kadar vahim bir iddiadır. Çünkü bu iddiada, hayatı tasarladıkları iddia edilen uzaylıların nasıl ortaya çıktıkları sorusu yine cevapsız kalacaktır.

Evrimcileri hiçbir delili olmayan ve bilim kurgu filmlerine konu olmaktan başka bir değer taşımayan bu iddialara sahip çıkmaya iten sebep, bu kişilerin hayatın kökeninin evrimsel bir

yaklaşımla açıklanmasının olanaksız olduğunu görmeleri, ancak her koşulda materyalist bir açıklama arayışı içinde olmalarıdır. Bu bilim adamları, Allah'ın varlığını kabul etmemek için, ellerinde hiçbir delil olmamasına rağmen uzaylıların varlığına dahi inanabilecek -ve bu "uzaylıların" nasıl var olduğu sorusunun da kendilerini yine yaratılış gerçeği ile yüzyüze bırakacağını göremeyecek- kadar mantık çöküntüsü yaşamaktadırlar.

1 *Biyoloji 3*, Musa Özet, Osman Arpacı, Ali Uslu, Sürat Yayınları, Ağustos 1999, s. 254

2 Sir Fred Hoyle-Chandra Wickramasinghe, *Evolution from Space*, New York: Simon and Schuster, 1984, s. 148

3 Manfred Eigen, *Steps Toward Life*, Oxford:Oxford University Press, 1992, s. 11

UBA'NIN DOĞAL SELEKSİYON YANILGISI

Bilim ve Yaratılışçılık isimli kitapçığın 'Biyolojik Evrimi Destekleyen Kanıtlar' başlıklı bölümünde, evrim teorisinin delillerini bulmayı umanlar büyük bir hayal kırıklığına uğramaktadırlar. Çünkü, bu bölümde, evrimciler tarafından bir 'mantra'[1] gibi devamlı tekrarlanan, geçersizlikleri defalarca kanıtlandığı halde evrimcilerin 'bilimsel delil' gibi sunmaktan vazgeçmedikleri konular yer almaktadır. Bu 'mantra'ların başında elbette ki evrimin temel mekanizmalarından biri olarak kabul edilen 'doğal seleksiyon' gelmektedir.

Doğal seleksiyonun Darwin'den önce de bilinen gerçek tanımı şudur: Herhangi bir çevrenin koşullarına en uygun özelliklere sahip olan canlılar doğal olarak daha fazla yaşama imkanına sahiptirler. Örneğin kışların uzun sürdüğü ve toprağın uzun süre karla kaplı olduğu bir yerde, beyaz tüylü tavşanlar, koyu renk tüylülere göre daha iyi kamufle olacakları ve daha az av olacakları için, daha fazla yaşama ve dolayısıyla daha fazla üreme ihtimaline sahiptirler. Bu durumda, bir süre sonra o çevrede beyaz tüylü tavşanların sayısı giderek artarken, koyu renk tüylü tavşanların sayısı giderek azalır. Bir başka örnek vermek gerekirse, sürekli olarak kaplanlardan kaçmak zorunda olan bir zebra sürüsünde, daha hızlı koşabilen zebralar hayatta kalırken, diğerleri ölürler. Her jenerasyonda daha hızlı koşanlar hayatta kalacağı için, birkaç jenerasyon sonra bu zebra sürüsü çok daha hızlı koşan bireylerden oluşacaktır.

Doğal seleksiyonun tanımı yukarıdaki gibidir, yani uygun olanlar yaşarlar, uygun olmayanlar ise elenirler. Bu ise, söz konusu türün giderek daha uygun hale gelmesine neden olur. Elbette ki bu her zaman için geçerli olmayabilir. Örneğin global ısınma nedeni ile, iklimi değişen ve kar örtüsü kalkan bir çevrede, beyaz tüylü tavşanlar 'en uygun ve hayatta kalan' iken, birdenbire 'en uygun olmayan ve elenen' tür olacaktır ve koyu renk tüylü tavşanlar avantajlı duruma gelecektir. Dolayısıyla, doğal seleksiyonun, bir tür için devamlı olarak aynı özellikleri seçmesi her zaman için beklenemez.

Evrimciler ise, doğal seleksiyonun, bir tür içinde milyarlarca yıl boyunca aynı özellikleri seçtiğine ve bu özelliklerin birikerek önce bir tür içindeki çeşitlenmeyi ve sonra da farklı türleri oluşturduğuna inanırlar. Oysa doğal seleksiyon sürekli olarak aynı özellikleri seçse bile, bu sadece canlı türlerinin bazı özelliklerinin (bu iyi özelliği tüm popülasyona yayarak) daha iyileşmesine neden olmakta, ancak bu canlıların yeni bir özellik kazanmalarını sağlamamakta, dolayısıyla başka türlere dönüşmesine kesinlikle olanak tanımamaktadır. Tavşanlar her zaman tavşan olarak, zebralar ise zebra olarak kalırlar. Çünkü bir türün sahip olduğu gen havuzu (genomu) onun bir başka türe evrimleşmesine engeldir, bir tür ancak sahip olduğu genlerin izin verdiği ölçüde değişiklik gösterebilir.

Ne var ki Darwin, doğal seleksiyona, bu bilimsel anlamının dışında bir anlam yüklemiş ve doğal seleksiyonun türlerin evriminin temel mekanizması olduğunu öne sürmüştür. Darwin'in ve günümüzdeki evrimcilerin bu iddiasına göre, aklı, bilinçli bir gücü olmayan doğal seleksiyon bir bakteri hücresi ile başlamış ve yavaş yavaş, milyarlarca yıl içinde ağaçlar, kuşlar, çiçekler, karıncalar, geyikler, papağanlar, çilekler, mandalinalar, atlar, tavuskuşları ve insanlar gibi harikaları yaratmıştır. Bunun bilimsel ve tutarlı bir iddia olmadığı açıkça ortadadır; çünkü doğal seleksiyon yeni bir özellik, yeni bir genetik bilgi oluşturmaz, sadece mevcutlar arasında seçim yapar.

Evrim teorisinin önde gelen isimlerinden Stephen Jay Gould, evrimcilerin doğal seleksiyondan, gücünü çok aşan bir yetenek istediğini şöyle açıklar:

Darwinizm'in özü tek bir cümlede ifade edilebilir: 'Doğal seleksiyon evrimsel değişimin yaratıcı gücüdür'. Kimse doğal seleksiyonun uygun olmayanı elemesindeki negatif rolünü inkar etmez. Ancak Darwinist teori, 'uygun olanı yaratması'nı da istemektedir.2

Gould, 1994 yılında *Scientific American* dergisinde yayınlanan makalesinde ise, doğal seleksiyonun sınırlarını şöyle tarif etmiştir:

...Doğal seleksiyon bölgesel bir adaptasyonun temel kaynağıdır, genel gelişmenin ya da ilerlemenin değil."3

Evrimci bilim yazarı Roger Lewin de doğal seleksiyonun yaratıcı bir güç olamayacağını şöyle belirtmektedir:

Neo-Darwinizm'in temel özelliklerinden olan doğal seleksiyonun dengeleyici bir etkisi olabilir, fakat belirli bir yönde özelleşmeye ve gelişmeye bir katkısı olmaz. Birçok kişinin öne sürdüğü gibi **yaratıcı bir kuvvet değildir.**4

Parasitology dergisinde evrimci biyologlar tarafından hazırlanan bir yazıda ise doğal seleksiyon için şu açıklama yapılmaktadır:

Doğal seleksiyon yalnızca zaten var olan biyolojik özellikler üzerinde vazifesini görebilir; adaptasyonel gereksinimleri karşılayabilmek için özellikler (makro evrim) oluşturamaz"5

Evrimcilerin asıl açıklama getirmeleri gereken konu, yukarıdaki alıntıda belirtilen 'zaten var olan biyolojik özelliklerin' nasıl var olduğu sorusudur. Evrimcilerin kendileri de, doğal seleksiyonun bu soruya cevap veremeyeceğini kabul etmektedirler. Bu nedenle Neo-Darwinist teori ortaya atılmıştır. Neo-Darwinizm ise, doğal seleksiyonun seçmesi beklenen 'biyolojik değişikliklerin' mutasyonlarla sağlandığını ileri sürmektedir. Ancak ilerleyen sayfalarda görüleceği gibi, mutasyonlar bir canlının evrimleşmesi için gereken faydalı değişiklikleri sağlama yetenek ve özelliklerinden yoksundurlar.

Darwin'in Benzetme Metodundaki Yanılgısı

Darwin, doğal seleksiyonun türlerin kökenini açıklayan mekanizma olduğu kanısına deneyler veya gözlemler sonucunda değil, benzetme metodu ile varmıştır.

Darwin'in zamanında hayvan yetiştiriciliğine büyük bir ilgi vardı. Her ne kadar Darwin'in düşüncelerinin Galapagos ispinozlarının gagası ve Malthus'un çalışmaları ile filizlendiği iddia edilse de, Darwin'in düşüncelerini asıl etkileyen hayvan yetiştiriciliği olmuştu. Darwin, hayvan yetiştiriciliği (yapay seleksiyon) ile doğal seleksiyon arasında benzerlik kurmuş ve 'eğer bitki ve hayvan yetiştiricileri yapay seleksiyonu kullanarak hayvan ve bitkileri evcilleştirip geliştirebiliyorlarsa, daha yünlü koyunlar, daha etli sığırlar, daha hızlı koşan atlar yetiştirebiliyorlarsa, bunu doğa da yapabilir' sonucuna varmıştır.

Ancak bu benzetme birkaç yönden yanıltıcıdır. Herşeyden önce hayvan ve bitki yetiştiricileri akla en uygun olanı seçmek ve seçileni korumak için uzman bilgisine sahiptirler. Darwin'in teorisi ise,

amaçsız doğal süreçlerin akıllı bir sürecin yerini tutacağını öne sürer. Gould, Darwin'in bu benzetme yönteminin geçersizliği için şu yorumu yapmıştır:

Bethell, Darwin'in en uygun olan yaşar tanımını kurarken, benzetmeye dayandığını söylemekte oldukça haklı, ki bu tehlikeli ve güvenilmez bir stratejidir.6

En uzman yetiştiriciler için bile, varyasyonun, yani bir türün içinde çeşitli özellikler oluşturmanın bir sınırı vardır. Hayvan yetiştiriciliği sonucunda hiçbir zaman yeni bir hayvan türü elde edilmemiştir. Bunun nedeni hayvan veya bitki yetiştiricilerinin, yapay seleksiyonu en sonuna kadar devam ettirmemeleri değil, canlıların genetik sınırlarının sonuna gelmiş olmalarıdır. Tanınmış Fransız zoolog Pierre Paul Grassé, yapay seleksiyonun Darwinizm aleyhinde tanıklık ettiğini şöyle açıklar:

Yapay (seçim kriterini karşılamayan tüm bireyleri eleyen) seleksiyon tarafından oluşturulan yoğun baskıya rağmen, bütün bu bin yıllık dönem boyunca, hiçbir yeni tür doğmamıştır. Kan serumu, hemoglobinler, kan proteinleri, birbirinden üreyebilirlik vs. üzerinde yapılacak karşılaştırmalı bir çalışma, soyların aynı belirli tanımı taşımaya devam ettiğini ispatlayacaktır. Bu bir fikir ya da subjektif sınıflandırma değil, ölçülebilir bir gerçektir. Gerçek şu ki, seleksiyon bir genomun üretme kapasitesine sahip olduğu tüm türlere elle tutulur bir şekil verir ve tüm türleri biraraya toparlar, ancak yenilikçi evrimsel bir süreç teşkil etmez. 7

Diğer bir deyişle, köpeklerin aslanlara dönüşmemelerinin nedeni onları uzun süre yetiştirmiyor olmamız değil, köpeklerin bu derece bir değişim için yeterli genetik kapasiteleri olmamasıdır.

Doğal Seleksiyonun Kısır Döngü Mantığı: 'Hayatta Kalanlar Hayatta Kalır'

Türlerin kökeninin açıklaması olarak kabul edilen doğal seleksiyon aslında bilimsel bir teori değil, bir totoloji, yani kısır döngü bir mantıktır. Totoloji, bir bilgi verme görüntüsünde olan, ancak gerçekte sadece kısır döngü içinde olan ifadelerdir. Totolojiler, yeni bir bilgi vermezler, denenemezler ve bu nedenlerden dolayı bilimsel değildirler. Totolojiye verilebilecek basit bir örnek şu cümledir: 'Bütün şapkalar şapkadır'. Bu doğru bir cümledir, ancak bize hiçbir bilgi veya açıklama vermez. Totoloji esprilerde veya şiirlerde kullanılır, ancak kesinlikle bilimsel açıklamalarda kullanılmaz.

Bilim, sonuçları sebepleri ile açıklar. Sonuçlar ve sebepler farklı olduğundan, nedensel bir açıklamanın iki tarafı da aynı olamaz. Totolojide ise sebep ve sonuç aynıdır. Bu nedenle ortada bir açıklama yoktur, sadece ilk bakışta bir açıklama varmış görünümü olur. Örneğin doktor 'babanızın sağırlığının nedeni duyma bozukluğu' dediğinde bu bir totolojidir. Doktor, babanızın neden sağır olduğu ile ilgili bir açıklama getirmemektedir. Cümlede, sebep ve sonuç gibi görünen iki bölüm bulunmaktadır, ancak her ikisi de tamamen aynı anlama gelmektedir ve biri diğerini açıklamamaktadır.

Totolojiler, hiçbir açıklama getirmemelerinin yanında, yanlışlanabilir olmamaları ve test edilememeleri nedeniyle de bilimsel kabul edilmezler.

Doğal seleksiyon da evrimciler tarafından totoloji olarak formüle edilmektedir. Doğal seleksiyon, en uygun olanın hayatta kalmasıdır ve totoloji 'en uygun' ifadesinde ortaya çıkmaktadır. Çünkü 'en uygun olanlar', hayatta kalan olarak tanımlanmaktadır. 'Kim en uygun?' diye sorduğumuzda, aldığımız cevap 'hayatta kalanlar' olmaktadır. 'Kim hayatta kalır?' sorusuna aldığımız cevap ise, 'en

uygun olanlar'dır. Bu durumda Doğal seleksiyon, 'hayatta kalanların hayatta kalışıdır.' Bu kısır döngü içinde bir mantıktır.

Bazı evrimciler, doğal seleksiyonun totolojiden ibaret olmadığını, bunun kendilerine Yaratılışı savunanlar tarafından yöneltilen bir itham olduğunu öne sürerler. Oysa, önde gelen evrimciler de, doğal seleksiyonun önermesinin bir totoloji olduğunu kabul etmektedirler. Bu nedenle, önde gelen bazı evrimcilerin, doğal seleksiyon tezinin bir totolojiden ibaret olduğu yönündeki açıklamalarına yer vermeyi gerekli görüyoruz.

Örneğin İngiliz genetikçi J.B.S. Haldane, doğal seleksiyonun bir totoloji olduğunu 'en uygun olan hayatta kalır ifadesi bir totolojidir.'8 diyerek kabul etmiştir.

Kanada McGill Üniversitesinden, ekoloji profesörü R. H. Peters, evrim teorilerinin totolojiden ibaret olduğunu ve bilimsel teoriler olarak kabul edilemeyeceklerini belirtmektedir:

Ekoloji söz konusu olduğunda "evrim teorisinin" varsayımlarda bulunmayacağını, bunun yerine yalnızca deneyciliği (teoriler) sınıflandırmak ve bu tip bir sınıflandırmanın gerekli kılacağı ilişkileri göstermek için kullanılabilecek bir mantık formülü olduğunu iddia ediyorum. Bu teoriler aslında totolojiden ibarettir ve böylelikle deneycilik açısından test edilebilir varsayımlar yapamamaktadır. Kesinlikle bilimsel teoriler değildirler.9

Johns Hopkins Universitesi'nden Prof. Steven Stanley de, *Macroevolution: Pattern and Process* adlı kitabında doğal seleksiyon için şöyle demektedir:

Doğal seleksiyonu doğru bir teoriden çok bir totoloji olarak görenlere katılma eğilimindeyim.10

Çağımızın en büyük bilim felsefecilerinden biri olarak kabul edilen Karl Popper ise, Fisher, Haldane, Simpson gibi evrimcilerden de örnekler vererek şöyle demektedir:

En büyük çağdaş Darwinistlerden bazıları teoriyi öyle formüle ediyorlarki, 'en çok soy bırakan organizmalar en çok yavru bırakır' totolojisi ortaya çıkıyor.11

Bir bakteri hücresinin nasıl olup da bir balığa, bir balığın nasıl olup da bir kuşa, bir sürüngenin nasıl olup da bir insana dönüşebildiğini öğrenmek isteyen bir insana, 'en çok yavru bırakan organizmaların en çok yavru bırakanlar olduğunu' söyleyerek o insanın sorusunun cevaplanmayacağı açıktır. Doğal seleksiyon türlerin evrimini açıklayamamaktadır. Evrimciler ise bunun farkında olmalarına rağmen, mantık yürütmeler ve kelime oyunları ile, doğal seleksiyon ile evrimi kulağa mantıklı gelen bir hipotez olarak göstermeye çalışmaktadırlar.

Gould gibi bazı evrimciler ise, doğal seleksiyonun savunuculuğunu yapmak konusunda kararsızdırlar. Gould, 'Darwinist etiketi büyük bir gururla taşımama rağmen, doğal seleksiyonun en ateşli savunucuları arasında değilim.'12 diyerek bu isteksizliğini itiraf etmiştir.

Darwin ise, doğal seleksiyon ile evrim tezini öne süren kişi olmasına rağmen, **'Doğal seleksiyon teorisinin, kendim göremememe rağmen pek çok hata içerdiğini ileride anlayacağım.'** diyerek oldukça 'ileri görüşlü' bir tespitte bulunmuştur.13

Evrimci bilim adamlarının ise, kısır döngü mantıkları içeriğini düşünmeden tekrarlayıp durmaları ve doğal seleksiyonu evrimleştirici bir güç olarak görebilmeleri oldukça şaşırtıcı ve düşündürücüdür. Pek çok insan, evrim teorisine, gerçekte neye inandığını bilmeden inanmaktadır. Bilim felsefecisi Arthur Koestler bu gerçeği şöyle ifade etmiştir:

Bu arada, eğitimli insanlar –rastgele mutasyonların konuyla ilgisiz olduğunun ve doğal seleksiyonun bir totoloji olduğunun ortaya çıktığı gerçeğinden büyük ölçüde habersiz olarak- Darwin'in rastgele mutasyonlar ve doğal seleksiyon büyülü formülüyle tüm gerekli cevapları sağladığına inanmaya devam etmektedir.14

Evrimcilerin Doğal Seleksiyonu Bilinçli Bir Mekanizma Sanma Yanılgıları

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, 'doğal seleksiyonun işlediği genetik çeşitliliğin rastgeleliğe dayandığı, ancak doğal seleksiyonun en uygun olanı seçerek rastgele davranmadığı' öne sürülmektedir. *(Bilim ve Yaratılışçılık, s.10)* Kitapçığı hazırlayan evrimciler burada da yanıltıcı ifadeler kullanmaktadırlar. Bu açıklama ile vermek istedikleri imaj, her ne kadar doğal seleksiyonun seçtiği mutasyonlar rastlantısal olsa da, doğal seleksiyon bu rastlantısal değişikliklerden uyumlu olanları seçtiği için, rastlantısal olaylar bu noktada son bulduğu, devreye 'bilinçli, amaca yönelik' bir mekanizmanın girdiğidir.

Oysa, konuya biraz daha geniş açıdan bakan biri buradaki aldatmacayı görecektir: Doğal seleksiyon sadece avantajlı bireyleri tercih ettiği için rastlantısal olmayabilir; ama bu durum doğal seleksiyonun evrimcilerin göstermeye çalıştığı gibi bilinçli ve amaca yönelik bir mekanizma olduğu anlamına gelmez.

Doğal seleksiyon bilinçli, ileriye dönük planlar yapabilen, olabilecekleri önceden görebilen bir mekanizma değildir. Bu da en açık olarak, indirgenemez kompleks organlar incelendiğinde ortaya çıkar: Bu yapılar, ancak eksiksiz olduklarında organizmaya bir fayda sağlarlar. Örneğin evrimcilerin hayal ettikleri sudan karaya geçiş aşamasında, birkaç parçası oluşmuş bir ciğere sahip olan bir balıktaki bu değişiklikleri doğal seleksiyon seçmeyecektir. Çünkü tam bir akciğer özelliği göstermeyen bir yapı, o canlıya bir fayda sağlamaz. Doğal seleksiyon da bu balığın yakında karaya çıkacağını ve bir ciğere ihtiyacı olacağını, ciğerin ise bu tür ara aşamalardan geçip bazı özelliklerinin birikmesini beklemesi gerektiğini hesaplayamayacağına göre, bu değişiklikleri seçmeyecek ve o canlıyı eleyecektir.

Dünyaca ünlü biyoloji tarihçisi William Coleman'ın işaret ettiği gibi:

Her bir parçasının diğer parçaların tümüyle yakın ilişki içerisinde olduğu, işlevsel anlamda tamamen bütünleşmiş bir organizma, derhal neslinin tükenmesi tehlikesi altında olduğundan, türün ilk anatomik kurallarıyla oluşturulan normlardan belirgin bir şekilde uzaklaşamaz.

Kalp atışında keskin bir artış ya da böbreğin yarısının küçülmesi ve böylelikle böbreklere ilişkin salgının azalması gibi temel bir değişiklik, başlı başına hayvanın genel beden yapısında düzensizliğe neden olacaktır. Bu kadar önemli bir değişiklikten sonra bir hayvanın yaşamını sürdürebilmesi için, vücudun diğer organlarının da orantılı olarak değişmesi önem kazanacaktır. Diğer bir deyişle bir organizma ya blok halinde bütün olarak değişmeli, ya da hiç değişmemelidir. Yalnızca sıçramalı değişiklikler oluşabilirdi ve ancak bu görüş, tıpkı modern zoologların tümü için olduğu gibi, Cuvier için de saçmaydı. Değişikliklerin birikimiyle dönüşüm, büyük ya da küçük olsun, bu nedenle imkansızdır.15

Doğal seleksiyonun bilinçsiz ve kör bir süreç olduğunu evrimciler de kabul etmektedirler. Örneğin evrim teorisinin en gayretli savunucularından biri olan Richard Dawkins, *The Blind Watchmaker* adlı kitabında, doğal seleksiyonu şöyle tanımlamaktadır:

Darwin'in ortaya çıkarttığı kör, bilinçsiz, otomatik süreç olan ve şimdi bizlerin yaşamın amaçlarla dolu görünen tüm formlarının varlığının açıklaması olduğunu bildiğimiz doğal seleksiyonun aklında hiçbir amaç yoktur. Onun aklı ve aklının gözü yoktur. Gelecek için plan yapmaz. Hiçbir

vizyonu, öngörüsü, ya da herhangi bir şekilde görüşü yoktur. Eğer doğadaki saatçinin rolünü oynadığı söylenebilirse, bu kör bir saatçidir.16

Bilinçsiz ve kör bir mekanizmanın, canlılardaki kompleks bilgi ve tasarımı yaratmış olması ise imkansızdır. Doğal seleksiyonu, tüm canlıların yaratıcısı bir ilah gibi görmek isteyen evrimciler, putlara, totemlere tapan, yıldırım, gök gürültüsü gibi doğa olaylarını ilah edinen putperestlerden farklı değildirler; onlar yalnızca paganların 21. yüzyıl versiyonunu oluşturmaktadırlar.

UBA'NIN MUTASYONLAR HAKKINDAKİ YANILGILARI

Ulusal Bilimler Akademisi, mutasyonların evrim için gerekli olan genetik çeşitliliği sağladığını ileri sürmekte ve mutasyonlardan "Canlıyı, içinde bulunduğu ortamda varlığını sürdürebilme beklentisini artıracak araçlarla donatabilir ya da donatmayabilirler" diye söz etmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.10) Oysa, mutasyonların canlılara UBA yazarlarının iddia ettikleri gibi faydalı özellikler kazandırmadığı, bu konuda yapılan bütün deney ve gözlemlerle ortada olan bir gerçektir.

Mutasyon, bir canlının DNA'sında, yani genetik bilgisinin saklı olduğu molekülde meydana gelen rastgele değişikliklerdir. DNA, bilim adamları tarafından bilgi bankasına veya büyük bir kütüphaneye benzetilir. Bir kütüphanedeki kitaplardan herhangi birine rastgele ve bilinçsizce harfler eklendiğinde veya harflerin yeri değiştiğinde nasıl o kitaptaki bazı kelimeler ve cümleler anlamını yitirecekse, mutasyon da DNA'da bilgi azaltıcı bir etki yapar. DNA'daki kompleks bilgiye rastgele ve bilinçsizce müdahale eden mutasyon, DNA'ya ve dolayısıyla organizmaya zarar verir, veya en iyi ihtimalle organizma üzerinde etkisiz olur. **Ancak, hiçbir zaman mutasyonlar DNA'ya yeni bir bilgi eklemez, organizmayı geliştirecek bir etki oluşturmazlar. Bunun gözlemlenmiş tek bir örneği yoktur.**

Bunun en yakın örneği, mutasyonların insanlar üzerindeki olumsuz etkileridir. Son yıllarda, genetik mutasyonların neden olduğu binlerce hastalık bulunmuştur. Tıp genetiği kitaplarında 4500 farklı genetik hastalık sayılmaktadır. Down sendromu, orak hücre anemisi, cücelik, zeka gerilikleri, kistik fibroz, akıl hastalıkları ve kanser türleri bu genetik mutasyonların neden olduğu hastalıklardandır. Çernobil ve Hiroşima'da radyasyon nedeniyle insanların birkaç nesil boyunca sakat veya hasta olarak doğmalarının nedeni de mutasyonlardır.

Fransız Bilimler Akademisi'nin eski başkanı ve 35 ciltlik *Traite de Zoologie* kitabının yazarı Pierre Paul Grassé mutasyonları bir metinde yapılan imla hatalarına benzetmiş ve mutasyonların evrim meydana getiremeyeceklerini şöyle açıklamıştır:

(Mutasyonlar) Mevcut olanı değiştirirler ancak bunu, hangi yöntemle olursa olsun düzensizlik içinde yaparlar. Düzenli bir canlıda en küçük bir düzensizlik meydana gelir gelmez, hastalık ve sonrasında ölüm gelecektir. Yaşam ve kargaşa arasında olası bir uzlaşma yoktur.1

Grassé'nin de belirttiği gibi, mutasyonlar son derece düzenli yapılara düzensizlik getirirler. Mutasyonlar bir şehirde meydana gelen depreme veya bir saatin duvara sertçe atılmasına benzetilebilir. Nasıl ki depremler şehri, duvara atılmak da saati geliştirmez, hatta zarar verirse, mutasyonlar da canlılara zarar verirler, onları geliştirmezler. Evrimciler bu gerçeği bildikleri halde, mutasyonları evrim meydana getiren bir mekanizma olarak öne sürerler. Evrimcilerin bu konudaki çelişkilerini daha iyi görebilmek için, bazı evrimci bilim adamlarının mutasyonların canlılar için zararlı olduklarına dair ifadelerine yer vermek yerinde olacaktır.

California Üniversitesinden biyoloji ve felsefe profesörü Francisco J. Ayala:

X ışınları gibi yüksek enerjili radyasyonlar mutasyon oranını artırırlar. Radyasyondan dolayı meydana gelen mutasyonlar rastgele, bir anlamda onları taşıyan bireylerin sağlığı üzerindeki etkilerden

bağımsız olarak meydana çıkar... Bir organizmadaki genom gibi tamamen organize bir sistemde rastgele bir değişiklik sistemin düzenini veya kullanılırlığını artırmaz, aksine azaltır.2

Wisconsin Üniversitesi, Tıp Genetiği Bölüm Başkanı, radyasyon ve mutasyon konusunda uzman James F. Crow:

Mutasyonların hemen hepsi zararlıdır ve bunun bedelini insanlar öder. Bu nedenle mutasyon oranını yükseltecek olan her türlü insan aktivitesi insanlık için ciddi sağlık ve ahlak sorunları oluşturuyor demektir.3

Hayatı oluşturan kimyasal işlemlerin bütünlüğüne isabet edecek rastgele bir değişikliğin bozucu etkisi olacağı kesindir. Aynen bir televizyondaki bağlantıların rastgele değiştirilmesinin görüntünün kalitesini artırmaması gibi.4

Biyolog Dr. Mahlon B. Hoagland:

Bugün canlı organizmalarda birikmiş bilgi... bütün dünya şiirlerinin toplamından daha çok işlenmiş, daha incedir. Bir harfte, bir kelimede, bir deyimde rastlantıya bağlı bir değişimin parçayı daha iyi yapması uzak bir olasılık; böyle rastlantısal bir çarpmanın zararlı olması daha akla yatkındır. Birçok biyolog, nükleer silahların, nükleer reaktörlerin ve endüstride üretilen mutasyona neden olabilecek türden kimyasal maddelerin artmasından, bu nedenle korkmaktadırlar.5

Hatırlayacaksınız, bir **organizmanın DNA'sında bir değişikliğin olması hemen her zaman onun için zararlıdır;** başka bir deyişle yaşamını sürdürebilme kapasitesinde azalmaya yol açar. Bir benzetme yapalım; Shakespeare'in oyunlarına rastgele eklenen cümlelerin onları daha iyi yapması pek olası değildir... **Temelinde DNA değişiklikleri ister mutasyonla, ister bizim dışarıdan bilerek eklediğimiz yabancı genlerle olsun, yaşamı sürdürebilme şansını azaltma özelliklerinden dolayı zararlıdır.6**

Ünlü matematikçi Dr. Warren Weaver :

Çoğu kimse, bilinen tüm mutasyon örneklerinin zararlı olduğu sonucu karşısında şaşıracaktır, çünkü mutasyonlar evrim sürecinin gerekli bir parçasıdır. Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir? 7

Üstelik mutasyona uğramış genlerin, karşılaşılan durumların büyük çoğunluğunda ve şimdiye kadar üzerinde çalışılan türlerde zararlı etkilerine rastlanmıştır. En uç durumlarda zararlı etkiden kastettiğimiz ölüm demektir. Diğer durumlarda ise döl üretebilme olanağının azalması veya diğer bazı ciddi anormallikler anlamına gelir.8

Weaver'ın sorduğu soru çok önemlidir ve evrimciler tarafından cevaplanmayı beklemektedir: **Nasıl olur da iyi bir etki -yani bir canlının daha gelişmiş canlı formlarına evrimleşmesi- pratikte hepsi zararlı olan mutasyonların sonucu olabilir?**

New York Bilimler Akademisi üyesi I. L. Cohen "mutasyonların doğal seleksiyon ile birlikte 6.000.000 kompleks türün kökeni olduğunu ileri sürmek veya kanıtlamaya çalışmak, mantıkla alay etmek, kanıtları inkar etmek ve matematiksel olasılıkları reddetmektir."9 derken, canlı türlerinin mutasyon ve doğal seleksiyonun bir eseri olduğuna inananların durumunu ortaya koymaktadır.

Evrimcilerin mutasyonla ilgili iddialarının inandırıcı olmamasının bir diğer nedeni ise, faydalı mutasyonlar olmadığı gibi, doğada bu faydalı mutasyonları bilinçli bir şekilde koruma altına alarak

biriktirecek bir mekanizma da olmamasıdır. Örneğin kör bir canlının göze ve görme sistemine sahip olabilmesi için birçok mutasyona ihtiyacı olacaktır. Dolayısıyla, "faydalı" ve "göz, görme sinirleri ve beyindeki görme merkezi için gerekli-isabetli" mutasyonların sürekli olarak aynı canlının soyuna isabet etmesini beklemek, imkansıza inanmaktır. Bunun için bu canlının soyunu takip eden, bu canlının dış dünyayı görme ihtiyacı olacağını önceden görebilen, gözle ve görmeyle ilgili tüm genetik bilgiye sahip, dolayısıyla hangi mutasyonlara gerek olduğunu bilen, büyük bir özenle nesiller boyunca yararlı ve isabetli mutasyonları biriktiren bir bilince ve güce ihtiyaç vardır. Doğada ise böyle bir bilinç ve akıl yoktur. Birçok evrimci de bu imkansızlığa dikkat çekmiştir. Örneğin California Berkeley Üniversitesinden Prof. Kevin Padian, doğada meydana gelen rastgele mutasyonların canlı türlerini oluşturduğuna inanan biri olup olmadığını sormaktadır:

Büyük evrimsel değişiklikler nasıl başladı? Türlerin on binlerce yıl oturup faydalı mutasyonların meydana gelmesini beklediğine (bu arada bu nasıl oluşmaktadır?) ve büyük bir istekle bunları yeni ve yararlı bir tür değişimi oluşana kadar biriktirip koruduklarına inanan biri var mı? İşte bu durum Waddington ve diğerlerinin de belirttiği gibi Neo-Darwinizm'in "saçma ve mantık dışı" matematik argümanlarıdır.10

Grassé ise aynı konu hakkında şu yorumu yapmaktadır:

Mutasyonlar zaman içinde tutarsız şekilde meydana gelirler. Birbirlerini tamamlayıcı değildirler, ayrıca, birbirini izleyen jenerasyonlar içinde belli bir yöne doğru birikmezler.11

Kaldı ki, eğer evrimcilerin varsaydıkları -ama hiçbir zaman gösteremedikleri- oranda "faydalı mutasyon" gerçekleştiğini kabul etsek bile, bu evrim teorisini kurtarmamaktadır. 1996 yılında yayınlanan *Not By Change* isimli kitabıyla bilim dünyasının gündemine gelen, MIT ve John Hopkins University gibi dünyanın en itibarlı üniversitelerinde çalışmış İsrailli biyofizikçi Dr. Lee Spetner'ın hesapları, bu konuda belirtilmesi gereken önemli bir gerçektir. Spetner, Neo-Darwinizm'i sorguladığı söz konusu kitabında evrimci otoritelerin verdikleri (mutasyon frekansı ve tüm mutasyonlar içinde "faydalı mutasyon" oranı gibi) rakamları kullanarak, bir türün bir başkasına dönüşmesinin mümkün olup olmadığını çok detaylı bir biçimde hesaplamıştır. Spetner'ın yaptığı bu hesabın sonucu ise çarpıcıdır: İmkansız! Eğer, gözlem ve deneylerimizde yeri olmayan "faydalı mutasyonların" varlığını teorik olarak kabul etsek bile, bunların belli bir canlı türünde art arda ve ayrı doğrultuda birikmesi, başka mutasyonların getireceği dezavantajlar nedeniyle elenmeden kalması ve bu süreç sonucunda yepyeni bir canlı türünün çıkması, imkansızdır.

Spetner'in bu hesabına tatmin edici bir cevap verebilen evrimci ise olmamıştır.

Evrimcilerin "Faydalı Mutasyon" Aldatmacaları

Görüldüğü gibi mutasyonlar canlılar için zararlıdır ve gözlemlenmiş faydalı mutasyon örneği yoktur. Evrimcilerin "faydalı mutasyon" örneği olarak ileri sürdükleri örnekler ise birer çarpıtmadan ibarettir. Bu örneklerin hiçbirinde organizmanın evrimi için gerekli olan faydalar, yani genetik bilgi artışı sağlanmamaktadır. Şimdi evrimcilerin verdikleri "faydalı mutasyon" örneklerinin gerçekte neden faydalı olmadıklarını ve evrim sağlayamayacaklarını inceleyelim.

Orak hücre anemisi:

Orak hücre anemisi, kanda oksijen taşımaya yarayan hemoglobin molekülünün üretimi için gereken koddaki kalıtımsal bir hatadan kaynaklanır. Bu hata sonucunda, hemoglobin molekülünün yapısı bozulur ve oksijen taşıma yeteneği ciddi şekilde zarar görür. Hemoglobin taşıyan alyuvar hücrelerinin de normal biçimleri olan dairesel şekilleri bozulur ve orak şeklini alırlar. Orak hücre anemisi olan kişilerin sıtmaya karşı bağışıklık kazanmasından dolayı evrimciler bu mutasyonu faydalı mutasyon olarak tanımlarlar. Oysa, ortada komplekslikte bir artış veya canlının fonksiyonlarında bir gelişme yoktur, aksine bir kusur vardır. Orak hücre anemisi olan hastalar, gelişme bozukluğu, enfeksiyonlara karşı dayanıksızlık, damar tıkanıklığından kaynaklanan kronik organ hasarları, organlarda fonksiyon yetersizlikleri ve bozuklukları, halsizlik gibi hastalıklara sahiptirler.

Tıp kitaplarının kan hastalıkları bölümünde ele alınan bu mutasyon örneğinin evrimciler tarafından "faydalı mutasyon" olarak değerlendirilmesi şaşırtıcıdır. Bu hastalığa sahip kişilerin sıtmaya olan kısmi bağışıklıklarının evrimin bu kişilere bir "armağanı" olduğunu, söz konusu mutasyonun bu nedenle faydalı olduğunu söylemek akla uygun değildir. Bu görme özürlü bir insana, yaygın bir göz nezlesine yakalanmadığı için avantajlı olduğunu söylemekle aynı mantıksızlıkta bir iddiadır.

Bakterilerin antibiyotik direnci kazanmaları:

Evrimcilerin faydalı mutasyonlara gösterdikleri örneklerden bir diğeri de bakterilerin antibiyotik direncidir. Bu örnek de diğerleri gibi bir aldatmacadan ibarettir.

Bakterilerin antibiyotiklere karşı zamanla bağışıklık kazandıkları bilinmektedir. Bu direncin işleyişi şudur: Antibiyotiğe maruz kalan bakterilerin büyük kısmı ölmekte, ama bazıları bu antibiyotikten etkilenmemekte ve bunlar hızla çoğalarak tüm popülasyonu oluşturur hale gelmektedirler. Böylece tüm popülasyon, antibiyotiğe dirençli hale gelmektedir.

Evrimciler ise, bakterilerin içinde bulundukları koşullara uyum sağlayarak evrimleştiklerini öne sürmektedirler. Oysa gerçek böyle değildir. İsrailli biyofizikçi Prof. Dr. Lee Spetner, bu konuda en detaylı çalışmalara sahip kişilerden biridir. Prof. Spetner, bakteri bağışıklığının iki ayrı mekanizma ile sağlandığını ve bu iki mekanizmanın da evrime hiçbir katkı sağlamadığını anlatır. Prof. Spetner'ın sözünü ettiği iki mekanizma şöyledir;

1) Bakterilerde zaten var olan direnç genlerinin aktarılması ve

2) Mutasyon sonucunda genetik bilgi kaybına uğrayan bakterilerin antibiyotiğe dirençli hale gelmesidir.

Birinci mekanizma evrime delil değildir:

Prof. Spetner, 2001 tarihli bir makalesinde ilk mekanizmayı şöyle açıklamaktadır:

Bazı mikroorganizmalar, antibiyotiklere direnç sağlayan genlere sahiptirler. Bu bağışıklık, antibiyotik molekülünün formunu bozma veya onu hücreden dışarı atma sayesinde gerçekleşir. Bu genlere sahip olan organizmalar bunu diğer bakterilere transfer ederek onlara da bağışıklık kazandırabilirler. Bağışıklık mekanizması belirli bir antibiyotiğe yönelik olsa da, pek çok patojenik bakteri... farklı gen setleri edinmeyi ve çeşitli antibiyotiklere karşı bağışıklık kazanmayı başarmıştır.12

Bu ise evrimin delili değildir ve Prof. Spetner bunu şöyle açıklar:

Antibiyotik bağışıklığının bu şekilde elde edilmesi... evrim için delil oluşturması beklenen mutasyonlar için bir prototip (örnek) oluşturmaz. Teoriyi (evrimi) sergileyen mutasyonlar, bakterinin genomuna bilgi ekleyen genetik değişiklikler değildir; bu değişiklikler aynı zamanda tüm biokozma (biyolojik dünyaya) bilgi eklemelidir. Genlerin yatay transferi, sadece, zaten bazı türlerde var olan genetik bir bilgiyi dağıtmaktadır.13

Yani ortada bir evrim yoktur, çünkü yeni bir genetik bilgi ortaya çıkmamakta, sadece zaten daha önceden var olan bir genetik bilgi bakteriler arasında transfer edilmektedir.

İkinci mekanizma evrime delil değildir:

Bağışıklığın ikinci türü, yani mutasyon sonucunda ortaya çıkan bağışıklık da bir evrim örneği değildir. Prof. Spetner konuyu şöyle açıklar:

Bazen de bir mikroorganizma, tek bir nükleotidin (DNA basamağının) rastlantısal olarak yer değiştirmesi sonucunda bir antibiyotiğe karşı bağışıklık edinir... İlk kez Waksman ve Albert Schatz tarafından 1944'de rapor edilen Streptomisin (Streptomycin), bakterilerin bu yolla bağışıklık kazanabildiği bir antibiyotiktir. Ama her ne kadar geçirdiği mutasyon, streptomisinin varlığı durumunda mikro organizmaya yararlı olsa da, yine de bu, Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyacı duyulan mutasyon türü için bir örnek oluşturmaz. Streptomisine bağışıklık sağlayan mutasyonun etkisi ribozomda ortaya çıkar ve bu mutasyon, antibiyotik molekülü ile ribozom arasındaki moleküler eşleşmeyi bozar.14

Spetner, bu olayı *Not By Chance* isimli kitabında kilit-anahtar ilişkisinin bozulmasına benzetmektedir. Streptomisin, bir kilide birebir uyan bir anahtar gibi, bakterilerin ribozomuna yapışır ve bu rizobomu etkisiz hale getirir. Mutasyon ise ribozomun şeklini bozmakta ve bu durumda streptomisin ribozoma yapışamamaktadır. Bu, "bakteri streptomisine karşı bağışıklık kazandı" gibi yorumlansa da, aslında bakteri için bir kazanç değil kayıptır. Spetner üstteki satırlarına şöyle devam eder:

Ortaya çıkmaktadır ki, (ribozomun yapısındaki) bu bozulma, bir spesifiklik (belirli bir işe göre özelleşme) azalması, yani bir enformasyon (bilgi) kaybıdır. Asıl nokta şudur ki, (evrim) bu gibi mutasyonlar ile sağlanamaz, bu mutasyonlar ne kadar çok olursa olsun. **Evrimin, spesifikliği azaltan mutasyonlarla inşa edilmesi mümkün değildir.15**

Konunun özeti şudur: Bakterinin ribozomuna isabet eden bir mutasyon, bu bakteriyi streptomisine karşı dirençli hale getirebilmektedir. Ama bunun nedeni, mutasyonun ribozomu "bozması"dır. Yani bakteriye bir genetik bilgi eklenmemektedir. Aksine ribozomunun yapısı bozulmaktadır, gerçekte bir anlamda bakteri "sakat" hale gelmektedir. (Nitekim bu mutasyonu geçiren bakterilerin ribozomunun normal bakterilere göre daha verimsiz olduğu belirlenmiştir.) Bu "sakatlık", ribozoma yapışacak şekilde bir tasarıma sahip olan antibiyotiği engellediği için, ortaya "antibiyotik bağışıklığı" çıkmaktadır.

Sonuçta ortada "genetik bilgiyi geliştiren" bir mutasyon örneği yoktur ve bakterilerdeki bağışıklık mekanizmaları evrim teorisine delil oluşturmaz. Prof. Spetner evrim teorisinin ihtiyacı olan mutasyonların hiçbir zaman gözlemlenmediğini şöyle açıklar:

Makroevrimin ihtiyaç duyduğu mutasyonlar hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. Neo-Darwinist teori tarafından ihtiyaç duyulan rastlantısal mutasyonları temsil edebilecek, moleküler düzeyde incelenmiş hiçbir mutasyonun genetik bilgi eklediği görülmemiştir. **Araştırdığım soru "gözlemlenmiş mutasyonlar, teorinin destek bulmak için ihtiyaç duyduğu mutasyonlar mıdır" sorusudur. Cevap "HAYIR" çıkmaktadır.16**

Meyve sinekleri üzerinde yapılan deneyler:

Bir mutasyon bir organizmanın morfolojisini yani şeklini değiştirmediği sürece evrim için ham madde oluşturamaz. Morfolojik mutasyonların yoğun olarak incelendiği canlılardan biri meyve sinekleridir *(Drosophila melanogaster)*. *Drosophila*'ya uygulanan birçok mutasyondan birinde, gerçekte iki kanatlı olan meyve sineği ikinci bir çift kanada sahip olmuştur. 1978 yılından bu yana bu 4 kanatlı meyve sineği ders kitaplarında ve diğer evrimci yayınlarda oldukça popüler olmuştur.

Ancak evrimci yayınların hemen hiç belirtmedikleri bir nokta, ekstra kanatların uçuş kaslarından yoksun olmalarıdır. Dolayısıyla bu meyve sinekleri sakattırlar, çünkü kanatlar uçmalarını ciddi şekilde engellemektedir. Bu nedenle çiftleşmek için de güçlük çekmektedirler. Doğaya bırakıldıklarında ise yaşayamamaktadırlar. Amerikalı biyolog Jonathan Wells, *Icons of Evolution* adlı önemli kitabında, diğer bazı klasik Darwinist propaganda malzemeleri ile birlikte 4 kanatlı meyve sineklerini de inceler ve bu örneğin gerçekte evrim teorisi için hiç bir kanıt oluşturmadığını detaylarıyla açıklar.

Gerçekte 20. yüzyıl boyunca meyve sinekleri evrim için bir kanıt değildirler ve bunu evrimciler de kabul ederler. Gordon Taylor şöyle demiştir:

Bu çok çarpıcı ama bu kadar da gözden kaçırılan bir gerçektir: Altmış yıldır dünyanın dört bir yanındaki genetikçiler evrimi kanıtlamak için meyve sinekleri yetiştiriyorlar. Ama hala bir türün, hatta tek bir enzimin bile ortaya çıkışını gözlemlemiş değiller.17

Prof. Michael Pitman ise *Adam and Evolution* adlı kitabında, şu yorumu yapmıştır:

Sayısız genetikçi meyve sineklerini nesiller boyunca sayısız mutasyonlara maruz bıraktılar. Peki sonuçta insan yapımı bir evrim mi ortaya çıktı? Maalesef hayır. Genetikçilerin yarattıkları canavarlardan sadece pek azı beslendikleri şişelerin dışında yaşamlarını sürdürebildiler. Pratikte mutasyona uğratılmış olan tüm sinekler ya öldüler, ya sakat kaldılar ya da kısır oldular.18

Sonuç olarak, ne meyve sinekleri, ne bakterilerin antibiyotik direnci ne de orak hücre anemisi, evrimcilere bir delil oluşturmamaktadır. Dolayısıyla evrimcilerin mutasyonların evrimin sebebi olduğu iddiası bilimsel olarak hiçbir delile dayanmamaktadır.

UBA'NIN TÜRLEŞME KONUSUNDAKİ YANILGILARI

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, evrimcilerin klasik yanılgılarından biri olan türleşme konusu da yer almaktadır (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 10). *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabına göre, "bilim insanları yeni türlerin oluşum sürecini anlayabilmişlerdir". Buna göre, coğrafi izolasyona maruz kalan, yani birbirinden coğrafi sınırlarla ayrılan canlılar mutasyon, doğal seçilim ve diğer süreçlerin sonucunda genetik olarak diğer ayrıldıkları gruptan farklılaşmakta ve bunun sonucunda yeni türler ortaya çıkmaktadır. Oysa, burada sözü edilen süreç, yeni türlerin ortaya çıkması değil, varyasyon yani bir tür içinde farklı çeşitlerin meydana gelmesidir. Evrimcilerin bu konudaki kullandıkları yanıltma, gerçekte tartışmalı bir kavram olan "tür"ü, kendi teorilerinin gerektirdiği şekilde kullanmalarıdır.

Biyolojinin farklı alanlarından çeşitli uzmanların öne sürdükleri pek çok tür tanımı vardır. Biyolog John Endler, bu farklı tanımların yol açtığı karışıklık için şu yorumu yapar:

Türler, organik çeşitliliği tanımlamak için oluşturulmuş araçlardır. Değişik amaçlar için yapılmış çeşitli ekskiler olduğu gibi, farklı amaçlara en uygun farklı tür kavramları vardır... Değişik organizma grupları üzerinde çalışan farklı insanların 'tür' ile farklı şeyleri ifade etmek istemeleri yüzünden sık sık karışıklık ve anlaşmazlık meydana gelmektedir.1

Darwinizm'in Türkiye'deki önde gelen sözcülerinden Ali Demirsoy da, söz konusu gerçek hakkında şunları dile getirir:

Hayvanların ve bitkilerin sınıflandırılmasında temel birim olarak alınan türün, diğer türlerle ayrılımı hangi sınırlarda olmalıdır sorusu, yani 'Tür Tanımı', biyolojinin en zor yanıtlanabilen sorularından biridir. Hayvan ve bitki gruplarının tümü için geçerli olabilecek bir tür tanımı vermek, bugünkü bilgilerimizle olanaksız görülmektedir.2

'Tür' dendiğinde insanların aklına çoğu zaman köpek, at, örümcek, yunus, elma gibi 'canlı tipleri' gelir. Evrim teorisinin 'türlerin kökeni' iddiası ise, insanlara bu canlı tiplerinin kökenini çağrıştırır. Oysa biyologlar tür kavramını biraz daha farklı tanımlarlar. Çağdaş biyolojiye göre en genel anlamıyla bir canlı türü, kendi içinde çiftleşen ve çoğalabilen bireylerden oluşan bir popülasyondur. Bu tanım, günlük hayatta sanki tek bir tür gibi söz ettiğimiz canlı tiplerini çok daha fazla türlere ayırır. Örneğin örümceklerin yaklaşık 34 bin türü tanımlanmıştır.3

Evrimin türleşme aldatmacasını anlamak içinse, önce 'coğrafi izolasyon'u belirtmek gerekir: Her canlı türü içinde, genetik varyasyondan kaynaklanan farklılıklar vardır. Eğer bu türe ait canlıların arasına dağ, nehir, deniz gibi coğrafi bir engel girerse, yani birbirlerinden 'izole' olurlarsa, o zaman birbirinden kopmuş olan bu iki grubun içinde büyük olasılıkla farklı varyasyonlar ağır basmaya başlar.4 Örneğin, bir grupta, daha koyu renkli ve uzun tüylü olan A varyasyonu ağırlık kazanır, diğerinde ise daha kısa tüylü ve açık renkli olan B varyasyonu baskın çıkar. Bu popülasyonlar ne kadar ayrı kalırlarsa, A ve B karakterleri de o kadar keskinleşir. Aynı türe ait olmalarına rağmen, aralarında belirgin morfolojik farklar bulunan bu gibi varyasyonlara 'alt tür' adı verilir.

Türleşme iddiası buradan sonra devreye girer. Bazen, coğrafi izolasyon yoluyla birbirlerinden kopmuş olan A ve B varyasyonları, bir şekilde yeniden biraraya getirildiklerinde, birbirleri ile

çiftleşmezler. Çiftleşmedikleri için de, modern biyolojinin 'tür' tanımlamasına göre, 'alt tür' olmaktan çıkıp, 'ayrı türler' haline gelmiş olurlar. Buna 'türleşme' (speciation) adı verilir.

Evrimciler ise, bu kavramı alıp hemen şu çıkarımı yaparlar: 'Doğada türleşme var, yani yeni canlı türleri doğal mekanizmalarla oluşuyor, demek ki tüm türler bu şekilde oluşmuş'. Oysa bu çıkarımda çok büyük bir aldatmaca gizlidir.

Bu aldatmacanın iki önemli noktası şöyledir:

1) Birbirlerinden izole olan A ve B varyasyonları, biraraya geldiklerinde çiftleşmiyor olabilirler. Ama bu olgu çoğu zaman 'çiftleşme davranışı'ndan kaynaklanır. Yani A ve B varyasyonuna ait bireyler, diğer varyasyon kendilerine yabancı göründüğü için, onu 'kendilerine yakın bulmadıkları' için çiftleşmezler. Ancak çiftleşmelerini engelleyecek bir genetik uyumsuzluk yoktur. Dolayısıyla aslında genetik bilgi açısından hala aynı türe aittirler. (Nitekim bu nedenle 'tür' kavramı biyolojide tartışma konusu olmaya devam etmektedir.)

2)Asıl önemli nokta ise, söz konusu 'türleşme'nin, bir genetik bilgi artışı değil, aksine genetik bilgi kaybı anlamına gelmesidir. Ayrışmanın nedeni, varyasyonlardan birinin veya her ikisinin yeni bir genetik bilgi edinmiş olmaları değildir. Böyle bir genetik bilgi eklenmesi yoktur. Örneğin iki varyasyondan herhangi biri yeni bir proteine, yeni bir enzime, yeni organa kavuşmuş değildir. Ortada bir 'gelişme' yoktur. Aksine, daha önceden farklı genetik bilgileri aynı anda barındıran popülasyon (örneğimize göre, hem uzun hem de kısa tüy özelliğini, hem koyu hem de açık renk özelliğini barındıran popülasyon) yerine, şimdi genetik bilgi yönünden daha fakirleşmiş iki ayrı popülasyon vardır.

Dolayısıyla 'türleşme'nin evrim teorisini destekler hiçbir yönü yoktur. Çünkü evrim teorisi, canlı türlerinin hepsinin basitten komplekse doğru rastlantılar yoluyla türediği iddiasındadır. Dolayısıyla bu teorinin dikkate alınabilmesi için, ortaya 'genetik bilgiyi artırıcı mekanizmalar' koyabilmesi gerekir. Gözü, kulağı, kalbi, akciğeri, kanatları, ayakları veya diğer organ ve sistemleri olmayan canlıların, nasıl bunları kazandıklarını, bu organ ve sistemleri tanımlayan genetik bilginin nereden geldiğini açıklayabilmesi gerekir. Zaten var olan bir canlı türünün genetik bilgi kaybına uğrayarak ikiye bölünmesi, kuşkusuz bununla hiçbir ilgisi olmayan bir olgudur.

Bu ilgisizlik aslında evrimciler tarafından da kabul edilir. Bu nedenle evrimciler, bir türün kendi içindeki varyasyonlarını ve 'ikiye bölünerek türleşme' örneklerini 'mikro evrim' olarak tanımlarlar. Mikro evrim, zaten var olan bir türün içindeki çeşitlenmeler anlamında kullanılmaktadır. Ancak bu tanımda 'evrim' ifadesinin geçirilmesi bütünüyle maksatlı olarak yapılmış bir aldatmacadır. Çünkü mikro bile olsa ortada evrim gibi bir süreç yoktur. Durum, o türün gen havuzunda var olan genetik bilginin farklı bireylerdeki dağılımından, değişik kombinasyonlarından ibarettir.

Cevaplanması istenen sorular ise şunlardır: Canlı kategorileri ilk başta nasıl oluşmuştur? Monera, protista, mantarlar, bitkiler ve hayvanlar alemi yeryüzünde nasıl ortaya çıkmıştır? Türlerin daha üst kategorileri olan filumlar, sınıflar, takımlar, aileler (örneğin memeliler, kuşlar, eklem bacaklılar, yumuşakçalar gibi temel kategoriler) ilk başta nasıl meydana gelmiştir? Evrimcilerin asıl açıklamaları gereken konular işte bunlardır.

Evrimciler bu gibi temel kategorilerin kökeniyle ilgili teorilerine 'makro evrim' derler. Aslında evrim teorisi derken kastedilen ve tartışılan kavram da makro evrimdir. Çünkü mikro evrim denen

genetik çeşitlenmeler, gözlemlenen ve herkes tarafından kabul edilen biyolojik bir olgudur ve yukarıda da belirttiğimiz gibi bu olgunun -evrimciler her ne kadar tanımın içine 'evrim' ifadesini yerleştirmişlerse de- evrimle hiçbir ilgisi yoktur. Makro evrim iddiasının ise ne gözlemsel biyoloji ne de fosil kayıtları açısından hiçbir kanıtı bulunmamaktadır.

İşte burada çok önemli bir 'püf nokta' vardır. Konu hakkında yeterli bilgisi olmayanlar, 'mikro evrim kısa bir zaman dilimi içinde gerçekleştiğine göre, on milyonlarca yıl içinde de makro evrim gerçekleşir' gibi bir yanılgıya kapılırlar. Bazı evrimciler de aynı yanılgıya düşer veya bu yanılgıyı kullanarak insanları evrim teorisine inandırmaya çalışırlar. Charles Darwin'in *Türlerin Kökeni*'nde öne sürdüğü tüm sözde 'evrim delilleri' bu şekildedir. Ondan sonra gelen evrimcilerin öne sürdükleri örnekler de bu doğrultudadır. Tüm bu örneklerde evrimcilerin 'mikro evrim' diye tanımladıkları genetik çeşitlenmenin, yine 'makro evrim' diye tanımladıkları teorinin delili olarak kullanılması söz konusudur.

Bu yanılgının mantığını anlatmak için bir örnek verelim. Eğer birisi size şöyle bir mantık kursa, ne düşünürsünüz: "Bir tabancadan havaya doğru sıkılan kurşun, saatte 400 kilometre hızla ilerler. Dolayısıyla kısa süre sonra atmosferden çıkıp Ay'a varacak, ilerleyen haftalarda ise Mars gezegeninin yüzeyine ulaşacaktır."

Eğer birisi size böyle bir iddiada bulunursa, bunun çok basit bir aldatmaca olduğunu anlarsınız. İddiayı öne süren kişi, sadece çok dar bir gözlemi (kurşunun tabancadan çıkış hızını) dile getirmekte, buna karşılık kurşunun ilerlemesini sınırlandıran yerçekimi ve havanın sürtünmesi gibi iki temel gerçeği kasten gizlemektedir. İşte evrimciler de tüm 'mikro evrimden makro evrime delil çıkarma' girişimlerinde aynı yöntemi kullanırlar.

Tüm bu mikro evrim-makro evrim tartışmasının ve evrimci 'türleşme' hikayelerinin özet sonucu ise şudur: Canlılar, yeryüzünde birbirinden farklı yapılara sahip 'tipler' olarak ortaya çıkmışlardır. (Fosil kayıtları bunu kanıtlamaktadır.) Bu tiplerin içinde, genetik havuzlarının zenginliği sayesinde farklı varyasyonlar ve alt türler oluşabilmektedir. Örneğin 'tavşan' tipinin kendi içinde, beyaz tüylü, gri tüylü, uzun kulaklı, daha kısa kulaklı gibi çeşitlenmeleri olmakta ve bu farklı çeşitlenmeler, kendilerine hangi doğal şartlar uygunsa dünyaya o şekilde yayılmaktadırlar. Ama tipler hiçbir zaman birbirlerine dönüşmemektedir. Bunu yapabilecek, yeni tipler tasarlayabilecek, bunlar için yeni organlar, sistemler, vücut planları oluşturacak bir doğal mekanizma yoktur. Her tip, kendi özgün yapısıyla yaratılmıştır ve Allah tümünü zengin bir varyasyon potansiyeli ile var ettiği için, her tip kendi içinde zengin ama sınırlı bir çeşitlenme ortaya çıkarmaktadır.

Evrimcilerin Türleşme Hakkındaki İtirafları

Konu hakkında sadece yüzeysel bir bilgiye sahip olan 'amatör' evrimciler ve Ulusal Bilimler Akademisi ve TÜBA gibi gözü kapalı evrimciler hariç, Darwinistlerin hemen hemen tamamı kendileri açısından asıl sorunun ne olduğunun çok iyi farkındadırlar: Yeryüzündeki canlı tiplerinin, türlerin ve tür zenginliğinin kökenini açıklamak. Neo-Darwinizm'in mimarlarından Theodosius Dobzhansky'nin

Genetik ve Türlerin Kökeni adlı kitabının önsözünde yazdığı gibi, evrim açısından başlıca sorun, hayatın çeşitliliğini açıklamaktır.5

Charles Darwin ve takipçilerinin asıl aydınlatması gereken konu işte budur. Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, konuya ilişkin tek bir somut delil sunamamış, sadece spekülasyon yapmıştır. Charles Darwin, oğlu Francis Darwin tarafından yayımlanan *Charles Darwin'in Hayatı ve Mektupları* adlı kitapta yer alan bir mektubunda, bu gerçeği şöyle itiraf etmiştir:

Bir türün diğerine değişimine ilişkin hiçbir kayıt yoktur... Tek bir türün değiştiğini kanıtlayamayız. 6

Darwin zaman içinde ve bilimsel araştırmaların ilerlemesiyle, söz konusu sorunun yanıtlarının bulunacağını, tür oluşumunun delillendirileceğini umuyordu. Ama aksine, bilimsel bulgular Darwin'i yalanladı. Aradan geçen yaklaşık 150 yılda evrimcilerin tüm çabalarına rağmen, evrimsel mekanizmalarla türleşme, delil ve dayanaktan yoksun bir iddia olarak kaldı.

Burada bazı evrimcilerin konuya ilişkin itiraflarına yer verilecektir.

Cornell Üniversitesi Profesörü Richard Harrison, 2001 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde, bu konudaki yüzyıllık evrimci geçmişi şöyle özetler:

Doğal topluluklar çok büyük bir tür çeşitliliğini barındırır... Peki ya çeşitliliğin kökeni? Türleşme işlemi evrimsel biyolojinin merkezi olmasına rağmen, yeni türlerin nasıl ortaya çıktığına ilişkin çok az şey yazıldı. 7

Aslında bu konuda 'çok az şey yazılması' şaşırtıcı değildir. Zira bilimsel bulgular, bir türden başka bir türe dönüşümün mümkün olmadığını, değişimin sadece tür içinde ve belirli sınırlar dahilinde gerçekleştiğini ortaya koymuştur. Bugüne kadar evrimsel mekanizmalarla elde edilmiş hiçbir gözlenebilir türleşme örneği yoktur.

Pittsburgh Üniversitesi Antropoloji Profesörü Jeffrey Schwartz, 2000 yılında yayınlanan *Ani Başlangıçlar: Fosiller, Genler ve Türlerin Ortaya Çıkışı* isimli kitabında, bu gerçeği şöyle vurgular:

Bununla birlikte, durum hala şöyledir: Dobzhansky'nin yeni bir meyve sineği türüne dair iddiası (ki bu da bir varyasyon örneğidir) hariç tutulursa, herhangi bir mekanizma ile yeni bir türün oluşumu hiçbir zaman gözlemlenmemiştir. 8

Bu gerçekler karşısında, bazı evrimciler: 'Evrim yoluyla türleşmeyi gözlemleyemiyoruz, çünkü evrimsel mekanizmalar ancak çok uzun zaman içinde etkili olur. Bu yüzden türleşme, doğada veya laboratuvarda gözlemlenemez' gibi bir açıklama öne sürerler. Ancak bu da hiçbir bilimsel temeli olmayan bir avuntudan başka bir şey değildir. Çünkü meyve sinekleri ya da bakteriler gibi yaşam süreleri çok kısa olan ve dolayısıyla tek bir bilim adamının bile binlerce neslini gözlemleyebildiği canlılarda da hiçbir türleşme vakası görülmemiştir. Bugüne kadar çeşitli mikroorganizma ve hayvan türleri üzerinde yapılan sayısız deney ve araştırma, evrimcilerin hayallerini yerle bir etmiştir. Bir evrimci olan, *Wired* dergisi editörü ve All Species Vakfı Başkanı Kevin Kelly bunu şöyle anlatır:

Yoğun bir gözleme rağmen, kayıtlı tarihte, doğada hiçbir yeni türün ortaya çıktığına tanık olmadık. Ayrıca, işin en ilginci, hayvan yetiştiriciliğinde hiçbir yeni hayvan türünün ortaya çıktığını da görmedik. Türleşmeyi sağlamak için sinek popülasyonlarına küçük ve büyük baskıların kasten uygulandığı meyve sineği araştırmalarında, yüz milyonlarca nesilde hiçbir yeni meyve sineği türünün oluşmaması da buna dahildir... Doğada, yetiştiricilikte ve yapay hayatta, varyasyonun ortaya çıkışını

görürüz. Ancak büyük değişimin yokluğu ile birlikte, varyasyon limitlerinin dar bir alanda ve çoğu kez türün kendi içinde sınırlanmış olarak göründüğünü de açıkça fark ederiz.9

Türleşmeyi kanıtlamak için, yaklaşık yetmiş yıldır meyve sinekleri yetiştirilmiş, bunlar sürekli olarak mutasyona uğratılmış; ancak hiçbir evrimsel değişim yaşanmamış, hiçbir türleşme vakasına rastlanmamış, meyve sineği yine meyve sineği olarak kalmıştır.10 Aynı şekilde, *Escherichia coli* bakterisi üzerinde yıllardır yapılan deney ve araştırmalarda, başka bir bakteri türü veya çok hücreli bir canlı türü ortaya çıkmamış; *Escherichia coli* yine *Escherichia coli* olarak kalmıştır.11

Kaldı ki evrimcilerin sıkıntısı bu gibi gözlem ve deneylerle de sınırlı değildir: Fosil kayıtları da türleşme kavramını kesinlikle reddetmektedir. Fosil kayıtlarında, Darwinizm'e göre yaşamış olması gereken sayısız 'ara tür'e ait hiçbir belirti yoktur. Bu fosillerin ileride bulunabileceğini düşünen Darwin'in görüşünün yanlış olduğu kesinlikle anlaşılmıştır. Evrimciler günümüzde 'türleşme fosil kayıtlarında görülemeyecek kadar hızlıdır' şeklinde bir bahane ileri sürmekte; daha doğrusu böyle bir avuntunun arkasına saklanmaktadırlar.

İngiliz biyologlar Paul Pearson ve Katherine Harcourt-Brown, türleşmenin fosil kayıtlarında görülmediğini üstü kapalı olarak şöyle ifade ederler:

Türleşmeyi, biyolojik anlamda, fosil kayıtlarında teşhis etmek oldukça güçtür... Fosil kayıtları türleşme işlemlerine dair anlayışımıza az miktarda katkıda bulunmaktadır. 12

Kısacası, türlerin kökeni, tür oluşumu ve hayatın çeşitliliği gibi konular, evrim teorisinin iddia ettiği gibi doğal süreçler ve rastlantısal etkilerle açıklanamaz. Dahası, bilimsel bulgular Darwinizm'in bilim dışı ve gerçek dışı bir teori olduğunu kanıtlamaktadır. Günümüzde pek çok bilim adamı bunun bilincindedir. Ancak bilim dünyasından dışlanmak korkusuyla, az sayıda biyolog görüşlerini açıkça dile getirmektedir. Bunlardan biri Massachusetts Üniversitesinden tanınmış bir profesör olan Lynn Margulis'tir. Margulis Darwinizm'in konuya ilişkin iddialarının 'tamamen yanlış' olduğunu belirtmektedir. Margulis'in bu konudaki görüşlerine Kevin Kelly'nin *Out of Control: The New Biology of Machines* (Kontrol Dışı: Makinaların Yeni Biyolojisi) isimli kitabında şöyle yer verilmiştir:

Açık sözlü biyolog Lynn Margulis, son hedefi olan Darwinist evrim dogması hakkında şunları söyledi: 'Tamamen yanlış. Pasteur'den önce bulaşıcı hastalık tedavisinin yanlış olduğu gibi yanlış. Frenolojinin (bir kişinin karakter ve zekasının kafatası yapısından anlaşılacağına dair geçersizliği kanıtlanmış bir teori) yanlış olduğu gibi yanlış. Her temel ilkesi yanlış.' Margulis yeni türlerin, aşamalı, bağımsız ve tesadüfi varyasyonların kesintisiz sıralanmasının sonucunda oluştuğuna inanan asırlık Darwinizm teorisinin çağdaş kurgusunun hatalarını ortaya koymaktadır. Margulis, Darwinist teori cephesine meydan okurken yalnız değil, ancak bu kadar açık konuşan az sayıda kişi var. 13

Minnesota Üniversitesi Ekoloji, Evrim ve Davranış Bölümü Profesörü David Tilman'ın, 11 Mayıs 2000 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan şu sözü konuyu çok iyi özetlemektedir: 'Dünyadaki muazzam tür çeşitliliğinin varlığı bir sır olarak kalmaktadır.'14

Darwin'in İspinozları Aldatmacası

Bilim ve Yaratılışçılık kitabında, 'türleşmenin özellikle güçlü bir örneği, Galapagos adalarında Darwin tarafından incelenmiş olan 13 ispinoz türünü kapsar' denmektedir (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 10). Oysa Darwin'in ispinozları türleşmenin değil, çeşitlenmenin (varyasyonun) örneğidir.

Darwin, Beagle adlı gemi ile yaptığı gezisinde, Galapagos Adalarındaki farklı ispinoz türlerini incelemiş, bu ispinozlar arasındaki gaga büyüklüğü ve beslenme alışkanlıkları farklılıklarını, evrime dayandırmıştır. Galapagos Adalarında 13 ispinoz kuşu türü, Galapagos'un yaklaşık 600 kilometre kuzeydoğusundaki Cocos Adası'nda da 1 ispinoz türü yaşamaktadır. Bu kuşlar her ne kadar 14 ayrı tür olarak sınıflandırılsalar da birbirlerine çok benzerler; benzer vücut şekline, renklere ve alışkanlıklara sahiptirler. *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında, bu kuşların Güney Amerika'dan gelen bir türden evrimleştiği öne sürülmektedir. Darwin'den bu yana evrimciler, bu kuşları doğal seleksiyon yoluyla evrimleşmenin bir örneği olarak tanıtır ve evrimin en bilinen delili gibi sunarlar. Bu bölümde, ispinoz kuşlarının farklı türlerinin evrime hiçbir delil oluşturmadığı, evrimcilerin bulguları yanlış yorumlayarak bu kuşları evrimin delili gibi göstermeye çalıştıkları açıklanacaktır.

Neden İspinoz Kuşları?

Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabında, doğal seleksiyon yoluyla yeni türlerin ortaya çıkışının çok ağır işleyen bir süreç olduğunu; dolayısıyla bunun gözlemlenemeyeceğini ancak çıkarım yapılarak anlaşılabileceğini yazmıştı. Bu durum ise gelişen bilim standartlarınca kabul edilebilir bir şey değildi. Neo-Darwinistler evrim teorisinin bilimsel olduğu iddialarını sürdürebilmek için yeni 'delil' arayışları içine girdiler. İşte bu noktada Galapagos ispinozları hikayesi onlara kurtarıcı gibi göründü.

Böylece bu kuşlar kapsamlı araştırmaların odak noktası oldular. Çeşitli evrimciler gözlemlerine dayanarak açıklamalar yaptılar. Kuşbilimci David Lack, Nisan 1953 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, Galapagos'taki kuşların evriminin yakın geçmişte gerçekleştiğini, hatta türler arasındaki ayrışmanın kanıtının hala görülebildiğini, iddia etti.15 Bir başka evrimci, Peter Grant ise, Galapagos ispinozlarının evriminin halen devam ettiğini öne sürdü.16

Söz konusu ispinozlar hakkındaki makale ve yazıların çoğunda Peter Grant ve eşi Rosemary Grant isimlerine rastlamak mümkündür. Nitekim *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabında da ispinozlar hakkındaki iddialar Peter ve Rosemary Grant'in çalışmalarına dayandırılmaktadır. Bu iki araştırmacı 'evrimin ispinozlar üzerindeki etkilerini' görmek amacıyla ilk defa 1973 yılında Galapagos Adalarına gitmiş ve yıllar boyunca çok detaylı gözlem ve araştırmalar yapmışlardır. Bu nedenle 'Darwin ispinozları uzmanları' olarak anılırlar.17

Peter ve Rosemary Grant'in Yanılgıları

Princeton Üniversitesi Ekoloji ve Evrimsel Biyoloji Bölümünden Peter Grant ve eşi, Galapagos'ta yıllarca 'orta yer ispinozu' olarak adlandırılan türün bireylerini incelediler ve farklı nesillerden yaklaşık yirmi bin ispinozu düzenli olarak takip ettiler. Bunlara ek olarak adaya düşen

yağış miktarını sürekli olarak ölçen Peter-Rosemary Grant ve ekibi, farklı iklimlerin kuşlar üzerindeki etkilerini de incelediler.

Bu noktada Galapagos'taki iklim şartlarından kısaca bahsetmek gerekir. Bu adalarda genellikle Ocak'tan Mayıs'a kadar sıcak ve yağmurlu bir mevsim yaşanır; diğer aylarda ise daha serin ve daha kuru bir mevsim hüküm sürer. Bununla birlikte sıcak ve yağmur mevsiminin başlangıcı ile, toplam yağış miktarı seneden seneye büyük farklılıklar gösterebilir. Ayrıca bölgede 2 ile 11 yıl arasında düzensiz aralıklarda, değişik şiddetlerde meydana gelen ve 'El Nino' olarak adlandırılan atmosferik olay da iklim dengelerini değiştirir. El Niño döneminde Galapagos'a aşırı derecede yağmur yağar; bunu takip eden seneler ise çoğunlukla yağışsız ve kurak geçer.

Yağış miktarı, tohumlarla beslenen yer ispinozları açısından hayati bir önem taşır. Bol yağış alan senelerde, yer ispinozları gelişmek ve üremek için gereksinim duydukları tohumları rahatlıkla temin edebilirler. Ancak kurak yıllarda adadaki bitkilerin ürettiği tohum miktarı sınırlı ve yetersiz kalabilir; bunun sonucunda da bazı ispinozlar besin bulamayarak ölürler.

Grant ve çalışma arkadaşları Galapagos'taki Daphne Major Adasının 1976'da normal, 1977'de ise bunun sadece beşte biri oranında yağış aldığını ölçtüler. 1976'nın ortasından Ocak 1978'de yağışlar tekrar başlayana kadar geçen 18 aylık kurak dönemde, adadaki tohumların büyük ölçüde azaldığını ve pek çok yer ispinozunun ortadan kaybolduğunu fark ettiler. Öyle ki yer ispinozu popülasyonu bir önceki senenin %15'i oranına düşmüştü. Yok olan kuşların büyük bölümünün öldüğünü, az bir kısmının ise göç ettiğini varsaydılar.

Grant ve ekibi ayrıca kuraklığın ardından hayatta kalan ispinozların normalden biraz daha büyük vücutlara ve biraz daha geniş gagalara sahip olduklarını kaydettiler. Adadaki yer ispinozlarının 1977'deki ortalama gaga derinliği, yani gaganın gövdeye birleştiği noktada, gaganın en altı ile en üstü arasındaki mesafe, 1976'daki ortalamaya göre yaklaşık yarım milimetre, yani %5 daha büyüktü. Adı geçen araştırmacılar buradan hareketle, doğal seleksiyonun yalnızca küçük tohumlarla beslenen ispinozları ayıkladığını; büyük ve sert tohumların kabuklarını kırarak açabilen büyük gagalı ispinozların ise hayatta kaldığını öne sürdüler.

Peter Grant, Ekim 1991 tarihli *Scientific American* dergisindeki makalesinde, söz konusu araştırmanın evrimin doğrudan doğruya bir kanıtı olduğunu ilan etti. Grant'a göre, orta yer ispinozunu büyük yer ispinozuna dönüştürmek için 20 seleksiyon vakası yeterliydi; kuraklığın on yılda bir gerçekleştiği varsayılırsa da, bu dönüşüm 200 yıl gibi çok kısa bir sürede meydana gelebilirdi. Tahminine hata payını da ekleyerek bunun 2000 yıl da sürebileceğini, ancak kuşların adalarda olduğu süre göz önüne alınırsa bu rakamın bile çok kısa olduğunu savundu. Doğal seleksiyonun orta yer ispinozunu kaktüs yer ispinozuna dönüştürmek için ise, daha uzun zamana ihtiyaç duyacağını öne sürdü.18 Grant sonraki makalelerinde de iddialarını yineledi; ispinozların, Darwinizm'i doğruladığına ve doğal seleksiyonun canlıları evrimleştirdiğinin bir kanıtı olduğuna dair iddialarını ısrarla sürdürdü.19

Bu açıklamalar, evrimci çevrelerde bir kurtuluş olarak görüldü; deney ve gözlemler karşısında daima başarısızlığa uğrayan doğal seleksiyonla evrimleşme teorisinin delili olarak sunuldu. Grant'lerin araştırmaları, Jonathan Weiner'in *İspinozun Gagası* adlı Pulitzer ödülü alan kitabının teması oldu. Bu kitap ile birlikte Peter ve Rosemary Grant, Darwinizm'in birer kahramanı haline geldiler.

Profesör Grant ve ekibinin Galapagos Adalarındaki çalışmalarına büyük emek verdikleri bir gerçektir. Ne var ki saha çalışmalarındaki özen ve titizliği, sonuçları değerlendirme aşamasında göstermemişlerdir. Bulguları bilime göre değil de, evrimci ön kabullere göre yorumlamaya kalkıştıkları için büyük hataya düşmüşlerdir.

Şimdi Profesör Grant ve Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi başta olmak üzere evrimcilerin konuya ilişkin yanılgılarını ele alalım.

İspinozların Gagalarındaki Değişimi Yanlış Yorumlama Yanılgısı

Daha önce de belirttiğimiz gibi, El Nino özellikle Kuzey ve Güney Amerika'nın batı bölgelerinde her birkaç yılda bir etkili olur ve bu dönemlerde Galapagos Adalarına bol miktarda yağış düşer. Bu durum adalardaki bitkilerin gelişimine ve bol tohum meydana getirmesine yol açar. Böylece yer ispinozları ihtiyaç duydukları tohumları kolaylıkla temin ederler. İspinozlar böyle yağışlı dönemlerde sayıca çoğalırlar.

Grant ve çalışma arkadaşları 1982-1983'te buna benzer bir duruma şahit olmuşlardır. Yağışlarla birlikte tohumlar bollaşmış ve yer ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalaması 1977 kuraklığı öncesindeki değere geri dönmüştür. Bu durum, gaga büyüklüğünün düzenli bir artış göstereceği beklentisi içinde olan evrimci araştırmacıları şaşırtmıştır.

Galapagos ispinozlarının gaga büyüklüğü ortalamasındaki değişim şundan ibarettir: Tohumların az olduğu kuraklık yıllarında, normalden biraz daha büyük gaga ölçüsüne sahip kuşlar, daha güçlü gagalarıyla kalan sert ve büyük tohumları açabilmektedir. İspinoz popülasyonu içindeki küçük gagalı ve güçsüz bireyler, çevre şartlarına uyum sağlayamadığı için ölmekte; böylelikle gaga büyüklüğü ortalaması artmaktadır. Küçük ve yumuşak tohumların bol olduğu yağışlı dönemlerde ise bu durum tersine dönmektedir; bu kez daha küçük gagalara sahip olan yer ispinozları ortama daha iyi uyum sağlamakta ve sayıca çoğalmaktadır; böylece gaga büyüklüğü ortalaması normale geri dönmektedir. Nitekim Peter Grant ve öğrencisi Lisle Gibbs, *Nature* dergisinde 1987 yılında yayımlanan makalelerinde bu durumu kabul etmişlerdir.20

Kısacası, bulgular evrimsel değişim diye bir şeyin olmadığını açıkça göstermektedir. Gaga büyüklüğü ortalaması mevsimlere göre sabit bir değerin etrafında bazen biraz artmakta, bazen de biraz azalmakta, diğer bir deyişle dalgalanmaktadır. Sonuç olarak ortada net bir değişim söz konusu değildir.

Bu gerçeği fark eden Peter Grant, 'doğal seleksiyona maruz kalan popülasyonun (duvar saati sarkacı gibi) ileri ve geri salınım yaptığını' ifade etmiştir.21 Bazı evrimci araştırmacılar da doğal seleksiyonun birbirine zıt iki yönde de hareket ettiğini dile getirmektedirler.22

South Carolina Üniversitesinden Astronomi ve Fizik Profesörü Danny Faulkner, ispinoz gagalarındaki bu dalgalanmanın evrimin bir delili olamayacağını şöyle ifade eder:

Eğer bir yönde mikro evrim varsaymışsanız ve daha sonra durum tam tamına başladığı eski haline geri dönerse, bu evrim değildir, olamaz.23

İşte Galapagos ispinozları gaga ortalamasının besin kaynaklarına göre azalması veya artmasının, bundan hiçbir farkı yoktur. Evrimci araştırmacıların ispinoz gagalarındaki dalgalanmadan yola çıkarak evrim teorisine bir kanıt bulduklarını sanmaları tamamen ideolojiktir.

Grant ve ekibi'nin 1970'li yıllardan 1990'lara kadar binlerce orta yer ispinozunu *(Geospiza fortis)* incelemesi sonucunda, gaga büyüklüğünde net bir artış veya azalış eğilimi yoktur. Dahası, hiçbir yeni tür veya özellik oluşmamış, belirli bir yönde net bir değişim olmamıştır. İşte gözlemlenen bundan ibarettir. Objektif bir bilim adamına düşen görev, spekülasyon veya çarpıtma yapmadan bu gerçeği aktarmaktır. Bir olguyu sadece evrime delil üretmek uğruna abartmak veya gerçek anlamından saptırmak kabul edilemez. Ne var ki Profesör Grant bulgularıyla taban tabana zıt bir yorum yapmış; gözlemlemediği bir olguyu, bir ispinoz türünün 200 ile 2000 sene gibi kısa bir sürede başka bir türe dönüşebileceğini iddia etmiş ve böylelikle çalışmasına büyük bir gölge düşürmüştür. Biyolog Dr. Jonathan Wells'in ifadesiyle bu, 'delili abartmaktır'.24

Wells, Darwinistlerin böyle yöntemlere sık sık başvurduğunu belirtir ve *Bilim ve Yaratılışçılık* kitabındaki ifadeleri buna örnek vererek şu yorumu yapar:

Ulusal Akademi tarafından yayımlanan bir 1999 kitapçığı Darwin ispinozlarını, türlerin kökeninin 'özellikle ikna edici bir örneği' olarak tanımlar. Kitapçık Grant'ler ve çalışma arkadaşlarının şunu gösterdiğini açıklayarak devam eder: 'Adalardaki tek bir yıl kuraklık ispinozlarda evrimsel değişimleri harekete geçirebilir. Eğer kuraklıklar adalarda her on yılda bir meydana gelirse, yeni bir ispinoz türü yaklaşık 200 yılda ortaya çıkabilir.' İşte bu kadar. Kuraklıktan sonra seleksiyonun tersine döndüğünden, uzun dönemde hiçbir evrimsel değişim meydana getirmediğinden bahsederek okuyucunun kafasını karıştırmaktan ziyade, kitapçık bu gerçeği açıkça atlıyor. 1998'de bir hisse senedinin değerinin %5 arttığı için hisse senedinin yirmi yılda iki katına çıkabileceğini iddia eden, ancak 1999'da %5 değer kaybettiğinden bahsetmeyen bir borsacı gibi, kitapçık kanıtın çok önemli bir bölümünü gizleyerek halkı aldatmaktadır. 25

Amerikan Ulusal Bilimler Akademisi gibi bilimsellik konusunda güvenilir olduğunu iddia eden bir kurumun, ispinozlardan doğal seleksiyon ve evrime delil çıkarma girişiminde kullandığı aldatmaca hayret vericidir. California Üniversitesi Berkeley'den Profesör Phillip Johnson, konuyla ilgili olarak *Wall Street Journal*'daki makalesinde şunu dile getirmiştir:

Önde gelen bilim adamlarımız bir borsacıyı hapishaneye düşürecek tarzdaki bir tahrife başvurmak zorunda kaldıklarında, onların zor durumda olduğunu anlarsınız. 26

Özetle 'doğal seleksiyonla evrimin en etkileyici örneklerinden biri' olduğu iddia edilen Galapagos ispinozları hikayesi, açık bir aldatmacadır. Aynı zamanda evrimcilerin her türlü bilim dışı yönteme başvurduklarını gösteren yüzlerce örnekten biridir.

UBA'NIN FOSİL KAYITLARI HAKKINDAKİ YANILGILARI

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığında, fosil kayıtlarının evrim teorisini kesin olarak kanıtladığı öne sürülmekte ve hatta 'o kadar çok ara geçiş formuna ait fosil bulunmuştur ki...' denmekte, 'kanıt yığınları'ndan söz edilmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 11-14) Ne var ki, kitapçıkta bir tane dahi ara geçiş formu örneği verilmemektedir. Oysa kitapçığın iddiası, evrim teorisinin 'en önemli delillerini' gözler önüne sermektir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. xii) Bu iddiada olan bir kitapçıktan beklenen ise, sözde 'yığınlar' halinde dizili olan söz konusu ara geçiş formlarının hangilerinin olduğunun belirtilmesi, öne sürülen bazı klasik ara form adayları (örneğin *Archaeopteryx*) hakkında yöneltilen eleştirilere ise cevap getirilmesidir. Ancak kitapçıkta hiçbir delil verilmemekte, sadece yuvarlak cümleler ve soyut ifadelerle, okuyucu ikna edilmeye çalışılmaktadır.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin evrim teorisini 'bol delilli' bir teori gibi gösterme çabaları, 'o kadar çok delil var ki' şeklindeki üslubu, ölümü çok yaklaşan ve kolunu dahi kıpırdatamayacak durumda olan bir hastaya moral vermek için doktorlarının 'o kadar iyisiniz ki, yakında kalkıp koşuya bile çıkabilirsiniz' demelerine benzemektedir. Görünen o ki, Ulusal Bilimler Akademisi üyeleri, kendinden emin bir üslubun, teorilerini kurtarmaya yeteceğini sanmaktadırlar. Oysa önemli olan üsluptaki ton değil, somut bilimsel kanıtlardır. Bu kanıtların Darwinizm aleyhinde olduğu ise gizlenemez bir gerçektir. Günümüzde bilimsel bulguları tarafsız değerlendirme yeteneğini henüz kaybetmemiş evrimciler dahi, fosil kayıtlarının evrim teorisinin aleyhine olduğunu kabul etmektedirler, çünkü bu açıkça ortadadır.

Örneğin *Nature* dergisinin editörü Henry Gee, *In Search of Deep Time* isimli kitabında, fosil kayıtlarında evrim teorisini destekleyen 'kanıt yığınları' bulunduğunu değil, aksine eldeki kanıtların evrimciler tarafından kendi ön yargılarına göre taraflı şekilde yorumlandığını şöyle belirtmektedir:

Evrimle ilgili olarak yaptığımız varsayımların çoğu, özellikle fosil kayıtlarından anlaşıldığı kadarıyla yaşamın tarihi ile ilgili olanlar , temelsizdir.

Bunun sebebi bilim adamlarının ilgilendikleri, çok büyük olduğu için anlatı sanatının gücünü aşan jeolojik zamanın boyutudur. Atalarımız olarak değerlendirdiğimiz fosil varlıklar gibi fosiller hayatın tarihi için birinci derecede deliller oluşturmaktadır, ancak her bir fosil, diğer fosillerle ve günümüzde yaşayan canlılarla ilişkileri bulanık olan, dipsiz bir derinlikteki zaman denizinin içinde kaybolmuş sonsuz küçüklükteki birer noktadır. Jeolojik zaman sınırının aksine anlatılan ve fosilleri sebep ve sonuç *ya da ata ve torun* şeklinde diziler halinde birbirine bağlayan hikayelerin hepsi bu nedenle üretimi ancak bizlere ait olan hikayelerdir. Bu hikayeleri bizler, kendi ön yargılarımıza bağlı olarak hayatın tarihini haklı göstermek için icad ederiz.1

Evrimci ön yargılarla bakılmadığında, fosil kayıtlarının evrim teorisi ile birçok noktada çeliştiği açıkça görülecektir. Bu çelişkilerden bazıları özetle şöyledir:

1. Türler ve daha üst kategoriler, fosil kayıtlarında çok ani bir biçimde ve özgün yapılarıyla ortaya çıkmaktadırlar. Ulusal Bilimler Akademisi'nin öne sürdüğü **ara formlara** fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır. Evrimcilerin ara form olarak tanıttıkları fosillerin, bilim adamları tarafından taraflı yorumlandıkları zaman içinde ortaya çıkmıştır. Ara form olarak öne sürülen az sayıdaki fosilin hiçbiri,

evrimcilerin kendi aralarında bile kesin bir kabul görmüş değildir. Gerçekte bu gibi ara form iddiaları (*Archaeopteryx, Ambulocetus* veya *Australopithecus* gibi türler veya genuslar), söz konusu soyu tükenmiş canlıların bazı anatomik özelliklerinin, evrimciler tarafından bir başka türe benzetilmesine dayanmaktadır; ancak bu benzetmeler son derece yüzeysel ve zayıftır. Dahası bu sözde ara formlar ile onların sözde en yakın evrimsel akrabaları (örneğin *Archaeopteryx* ile *theropod* dinozorlar, *Ambulocetus* ile antik balinalar veya *Australopithecus* ile *Homo erectus*) arasındaki büyük farklar, bunların Darwin'in öngördüğü 'küçük kademeli değişimler'i temsil eden ara formlar olmadıklarını göstermektedir. Fosil kayıtları zenginleştikçe, türler arasındaki boşlukların gerçek ve kalıcı olduğu görülmektedir.

2. Evrim teorisi ile fosil kayıtları arasındaki ikinci çelişki, **durağanlık** konusudur. Fosil kayıtlarında, formların farklı vücut formlarına yavaş yavaş bir dönüşümü değil, formların durağanlığı yani değişmezliği görülmektedir.

3. **Jeolojik dizi,** teorinin tahmininin tam aksi yönindedir. Evrim teorisi küçük evrimsel değişikliklerin yavaş yavaş biriktiğini, yani daha ilkel sınıfların zaman içinde önce içlerinde çeşitlendiklerini ve bu çeşitlenmenin zamanla farklı ve daha kompleks vücut planlarına yol açtığını öne sürmektedir. Diğer bir deyişle, evrim teorisine göre çeşitlilik farklılaşmadan önce gelmelidir. Jeolojik dizi, yani fosillerin yeryüzü tabakalarındaki sıralaması ise tam tersini gösterir: farklılık çeşitlilikten önce gelmektedir. Birbirinden çok farklı temel vücut planları yaşam tarihinde, Kambriyen Dönemi olarak bilinen dönemde, aniden, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan belirmektedir. Önceden var olan bu formları ise varyasyonlar izlemektedir. Yaşamın doğa tarihi sistematik olarak üstten alta doğrudur, Darwinci teorininin öne sürdüğü gibi alttan üste doğru değil.

Evrim teorisi ile fosil kayıtları arasındaki bu çelişkileri kısaca inceleyelim.

Ara Geçiş Formları Yoktur

Darwin, evrimi çok büyük zaman dilimleri içinde bir türden diğerine aşamalı geçişler olarak hayal etmişti. Buna göre türleri birbirlerine bağlayan sayısız ara halka olmalıydı. Darwin bunu *Türlerin Kökeni* adlı kitabında şöyle ifade etmişti:

...Daha önce dünyada var olmuş ara türlerin sayısı gerçekten muazzam olmalıdır. Öyleyse neden tüm jeolojik oluşumlar ve tüm katmanlar bu tür ara halkalarla dolu değil? Jeoloji kesinlikle bu tip incelikle derecelendirilmiş herhangi bir organik halka ortaya koymamaktadır, ve bu, belki de, benim teorime karşı geliştirebilecek en belirgin ve en ciddi itirazdır.2

Darwin, hayvan filumlarının hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan, aniden ortaya çıkışının çok ciddi bir sorun olduğunu yine *Türlerin Kökeni* kitabında şöyle ifade etmişti:

Çok daha ciddi bir şekilde ortaya çıkan ilişkili bir problem daha vardır ki, bu da hayvanlar aleminin temel sınıflarına ait türlerin bilinen en aşağı tabakalardaki fosil kayalarında aniden ortaya çıkmasıdır...3

Darwin'in sözünü ettiği ciddi problem günümüzde de devam etmektedir. Türlerin birbirlerinden evrimleştiklerini göstermesi beklenen delillere fosil kayıtlarında rastlanmamaktadır. Fosil kayıtlarında türler arasında ara geçişlerin olmadığı o kadar açıktır ki, birçok evrimci bunu itiraf etmek zorunda kalmıştır. Bu itiraflardan bazıları şöyledir:

John Hopkins Üniversitesinden Prof. Dr. S.M. Stanley:

Bilinen fosil kayıtları kademeli evrim ile uyumlu değildir ve hiçbir zaman olmamıştır... Paleontologların çoğunluğu, delillerinin Darwin'in bir türün değişimine götüren çok küçük, yavaş ve giderek biriken değişiklikler üzerine yaptığı vurguyla çelişir durumda olduğunu hissetmiştir... Onların hikayeleri de örtbas edilmiştir. 4

Felsefe ve zooloji Profesörü Michael Ruse:

Fosil kayıtlarında pek çok boşluk olduğunun kabul edilmesi gerekir... bu boşlukların hepsinin ya da birçoğunun doldurulabileceğini düşünmek için hiçbir neden yoktur.5

Amerikan Doğa Tarihi Müzesinden paleontolog Niles Eldredge ve antropolog Ian Tattersall:

Kayıtlardaki sıçramalar ve tüm deliller kayıtların gerçek olduğunu gösteriyor: gördüğümüz boşluklar yapay bir fosil kaydının yapısını değil, yaşamın tarihindeki gerçek olayları yansıtmaktadır.6

India Moleküler Biyoloji Enstitüsü müdürü Rudolf A. Raff ve India Üniversitesinden araştırmacı Thomas C. Kaufmann:

Fosil türleri arasında ataların ya da ara geçiş formlarının eksikliği, erken metazoan tarihinin garip bir özelliği değildir. Bu boşluklar geneldir ve tüm fosil kayıtları boyunca hakimdir.7

20. yüzyılın belki de en önde gelen evrimci biyoloğu Ernst Mayr:

Paleontologlar Darwin'in kademeli evrim önermesiyle paleontolojinin gerçek bulguları arasında görünen çelişkinin uzun zamandan beri farkındaydı. Zaman içinde birbirini izleyen soy çizgileri yalnızca minimal düzeyde kademeli değişiklikleri ortaya koyar görünmektedir ancak bir türün farklı bir cinse değişimi için ya da evrimsel bir yeniliğin kademeli kökenine ilişkin hiçbir delil bulunmamaktadır. Gerçekten yeni olan herşey, fosil kayıtlarında son derece ani bir şekilde ortaya çıkmış görünmektedir.8

Darwin'in 150 yıl önce dikkat çektiği ve günümüzde evrimciler tarafından da kabul edilen Darwinizm'in fosil probleminin Ulusal Bilimler Akademisi tarafından görmezden gelinmesi veya okuyuculardan saklanmaya çalışılması bilimsel saygınlık iddiasında olan bir kuruluşa yakışmamaktadır. Stephen Jay Gould gibi evrim teorisinin açmazlarını itiraf etmekten kaçınmayan evrimciler, **fosil kayıtlarının evrim teorisi için 'inatçı ve rahat vermeyen' bir sorun olduğunu** kabul ederken9, Ulusal Bilimler Akademisi'nin bulguları görmezden gelmeye çalışması, bu kurumun bilimsel saygınlığı hakkında doğal olarak ciddi kuşkular doğurmaktadır.

Fosil Kayıtlarındaki 'Durağanlık'

'Durağanlık', biyolojik değişim yaşanmaması demektir, bu ise evrim olmadığı anlamına gelir. Nitekim yoktur da. Çünkü fosil kayıtlarında, bir türün, soyu devam ettiği sürece değişim göstermediği, 'durağan' olduğu, yani fosil kayıtlarında ilk olarak nasıl belirdiyse, fosil kayıtlarından kaybolana kadar

tamamen aynı formunu koruduğu görülmektedir. Stephen Jay Gould, fosil kayıtlarının evrim teorisi ile çeliştiğini ilk kez 1970'li yıllarda şöyle ilan etmiştir:

Fosilleşmiş türlerin çoğunun tarihi, kademeli evrimle çelişen iki farklı özellik ortaya koymaktadır:

1. Durağanlık: Çoğu tür, dünya üzerinde var olduğu süre boyunca hiçbir yönsel değişim göstermez. Fosil kayıtlarında ilk ortaya çıktıkları andaki yapıları ne ise, kayıtlardan yok oldukları andaki yapıları da aynıdır. Morfolojik (şekilsel) değişim genellikle sınırlıdır ve belirli bir yönü yoktur.

2. Aniden ortaya çıkış: Herhangi bir lokal bölgede, bir tür, atalarından kademeli farklılaşmalara uğrayarak aşama aşama ortaya çıkmaz; bir anda ve 'tamamen şekillenmiş' olarak belirir.10

Gould ilerleyen yıllarda da fosil kayıtlarında görülen durağanlığı kabul ettiğini belirtmiştir. 1988 yılında *Natural History* dergisindeki bir yazısında şöyle demektedir:

Gelişmiş türler genellikle var oldukları süre boyunca ya hiç değişmez, veya çok az, oldukça yüzeysel biçimde değişirler (bu da çoğu zaman sadece büyüklük açısından olur). Bu nedenle gözlenen değişimler hakkında yapılan çıkarımları daha uzun jeolojik süreçlere uygulamak, büyük canlı gruplarının geçirdiği genel evrimsel süreçleri belirleyen kapsamlı değişiklikler hakkında bilgi vermez. Çoğu zaman, en iyi delillere sahip olunan türlere dahi bu açıdan bakıldığında bir çok türe pek bir şey olmadığını görürüz11

Bu sözünden de anlaşıldığı gibi Gould, birçok türün pek bir değişikliğe uğramadığını itiraf etmektedir. Gould, yine aynı dergide 1993 yılında yayımlanan bir yazısında ise şöyle demiştir:

Birçok fosil türünün jeolojik yaşam süresi boyunca durağanlığı ya da hiçbir değişim geçirmeyişi, tüm paleontologlar tarafından sözle ifade edilmeksizin onaylanmıştır, ancak asla üzerinde etraflıca çalışılmamıştır... Durağanlığın çok yaygın olması, fosil kayıtlarının utandırıcı bir özelliği haline geldi ancak yokluğun (ki bu evrimin yokluğudur) bir ilanı olarak göz ardı edilmiş olarak bırakıldı.12

Ian Tatterstall ve Niles Eldredge ise, *The Myths of Evolution* adlı kitaplarında, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımları ile olan çelişkisini ve durağanlık gerçeğini şöyle anlatmaktadırlar:

Paleontologlar fosillerini kaya kayıtları boyunca izlediklerinde, bekledikleri değişiklikleri görmemektedirler... Fosillerin her bir farklı türünün, fosil kayıtları içerisinde var oldukları süre boyunca tanınır şekilde aynı olduğu, Darwin *Türlerin Kökeni* adlı kitabını yayınlamadan çok daha öncesinden beri paleontologlar tarafından bilinmekteydi. Darwin'in kendisi, ... gelecek nesil paleontologların bu boşlukları gayretli arayışlarıyla dolduracakları tahmininde bulunmuştur... Daha sonrasında yapılan 120 yıllık paleontolojik araştırmalarsa, fosil kayıtlarının Darwin'in varsayımlarının bu kısmını teyid etmeyeceğini son derece açık bir şekilde ortaya koymuştur. Problem, kayıtların eksik olması da değildir. Fosil kayıtları açıkça bu varsayımın yanlış olduğunu göstermektedir.

Türlerin uzun zaman dilimleri boyunca şaşırtıcı şekilde sade ve durağan özellikler sergilemesi, kral çıplak hikayesinin tüm özelliklerini taşımaktadır; herkes bilir ancak göz ardı etmeyi tercih eder. Paleontologlar Darwin'in öngördüğü tabloyu inatla reddederek karşı koyan, ve tümüyle başka yöne bakan, söz dinlemez bir kayıtla karşı karşıya kaldılar.13

UBA'nın Jeolojik Dizi Hakkındaki Yanılgıları

Ulusal Bilimler Akademisi'nin iddiasına göre, fosil kayıtlarında canlı türleri en basitten karmaşığa doğru sıralanmışlardır. Yani en alt katmanlarda en basit yapıya sahip canlı türleri bulunmakta ve insanın ortaya çıkışına kadar bu komplekslik giderek artmaktadır. Bu, Darwinizm'in öngörüsüdür ve evrimcilerin fosil kayıtlarında delilini bulmayı umdukları hayalleridir.

Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, yeryüzü tabakalarında türlere ait fosiller basitten komplekse doğru bir sıra izlememektedir. Örneğin ilk hayvan filumlarının aniden ortaya çıktıkları Kambriyen Dönem'de yaşamış olan trilobitler oldukça kompleks bir göz yapısına sahiptiler. Bir trilobit gözü yüzlerce küçük petekten oluşur ve bu peteklerin her birinin içinde çift mercek yer almaktadır. Bu göz yapısı tam bir tasarım harikasıdır. Harvard, Rochester ve Chicago Üniversitelerinden jeoloji profesörü David Raup; 'trilobitlerin gözü, ancak günümüzün iyi eğitim görmüş ve son derece yetenekli bir optik mühendisi tarafından geliştirilebilecek bir tasarıma sahipti' demektedir. 14

Trilobitler hakkında belirtilmesi gereken bir diğer konu da, bu canlılardaki 530 milyon yıllık petek göz sisteminin, bugüne kadar hiç değişmeden gelmiş olmasıdır; arı ya da yusufçuk gibi günümüzdeki bazı böcekler de aynı göz yapısına sahiptir. 15 Bu bulgu, evrim teorisinin canlıların ilkelden karmaşığa doğru geliştiği yönündeki iddiasına da yine 'öldürücü bir darbe' indirmektedir.

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. 1999 yılındaki yeni bir bulgu ise, Kambriyen Dönem'de *Haikouichthys ercaicunensis* ve *Myllokunmingia fengjiaoa* olarak adlandırılan iki ayrı balık türünün bile var olduğunu göstermektedir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks, hem de birbirinden çok farklıdır. Dolayısıyla, UBA'nın canlılığın ilkelden gelişmişe doğru evrimleştiği iddiası kesinlikle doğru değildir.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan California Üniversitesi Berkeley'den Profesör Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür 'giderek genişleyen bir farklılık üçgeni' içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır. 16

Son olarak şunu da belirtmek gerekir ki, canlıların birbirlerinden türedikleri iddiasına delil olarak, canlı türlerinin jeolojik katmanlardaki sıralanışlarını göstermek hatalıdır. Evrimcilerin bu iddialarını kanıtlayabilmeleri için farklı jeolojik katmanlardaki farklı türler arasında evrimsel bir geçiş olduğunu gösteren ara formlara ait fosilleri gösterebilmeleri gerekir. Ancak önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, bu ara formlardan eser yoktur. Sonuç olarak, UBA'nın fosil kayıtları hakkındaki 'kendinden emin' ifadeleri, gerçekte içi boş, delilsiz, sadece propaganda için kullanılmış iddialardan ibarettir.

UBA'NIN ORTAK YAPILARI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

UBA'nın evrim teorisine delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri homolojidir; yani farklı canlıların sahip oldukları ortak yapılar. UBA, insan, fare ve yarasa gibi bazı canlıların iskeletlerindeki benzerlikleri örnek olarak vermiş ve bu benzerliklerin 'en iyi şekilde ortak bir atadan türeyişle açıklanabileceğini' öne sürmüştür. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 14) Darwin'in *Türlerin Kökeni* adlı kitabındaki iddia ve örneklerini yineleyen UBA, Darwin'den bu yana anatomi ve biyolojide elde edilen yeni bilgileri tamamen göz ardı ederek, 150 yıl öncesinin bilimsel seviyesinde kaldığını bir kez daha göstermiştir.

UBA'nın bilim dışı iddialarına geçmeden önce, homoloji kavramını kısaca inceleyelim.

Darwin'in Homoloji Yanılgısı

Darwin, *Türlerin Kökeni* adlı kitabının 'Mutual Affinities of Organic Beings: Morphology, Embryology, Rudimentary Organs' (Canlılar Arasındaki Karşılıklı Yakınlık: Morfoloji, Embriyoloji, Temel Organlar) başlıklı bölümünde, türlerin sahip oldukları benzer yapılardan söz etmiş ve bunun ancak ortak bir atadan türeyiş teorisi ile açıklanabileceğini öne sürmüştür.

Her ne kadar Darwin ve ardından gelen evrimciler, canlılar arasındaki benzer yapıların tek açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olduğunu öne sürseler de, Darwin'den önceki bilim adamlarının çoğu, bu benzer yapıların ortak bir tasarımın eseri olduğu görüşünde birleşiyorlardı.

Günümüze kadar Darwinistler, hem homolojinin nedenini ortak atadan türeyiş olarak gördüler, hem de homolojiyi ortak atadan türeyiş teorisinin en güçlü kanıtı olarak tanıttılar. Ancak, özellikle son 50 yıldır anatomi, biyokimya, mikrobiyoloji gibi bilim dallarındaki gelişmeler, homolojinin evrim teorisi için delil olamayacağını ve homolojinin doğru açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olmadığını gösterdi. Tanınmış bilim yazarı Richard Milton, *Shattering the Myths of Darwinism* adlı kitabında, homolojinin evrimciler için en önemli delillerden biri olduğunu, ancak 20. yüzyıl boyunca gerçekleşen bilimsel gelişmelerle homolojinin Darwinizm için en önemli çıkmazlardan biri haline geldiğini söyler:

Sonuçta, homoloji Darwinist teorinin karşısına en büyük ve aşılması en zor engel olarak çıktı.

Son yüzyıl içinde, embriyoloji, mikrobiyoloji, moleküler biyoloji ve genetik alanlarında biyoloji bir dizi yenilik yaşadı. Bu yenilikler sonucunda laboratuvarlarda bitkilerin ve hayvanların nasıl inşa edildikleri en ince ayrıntısına kadar incelendi. Eğer Darwinistlerin homoloji yorumları doğru olsaydı, o zaman makroskobik seviyede görülen benzerliklerin aynılarının, mikroskobik seviyede de bulunması gerekirdi. Ancak, bu benzerlikler mikroskobik seviyede bulunamamıştır. [1]

Bu bölümde, UBA'nın homoloji konusundaki iddiaları ve homolojinin neden evrim teorisi için önemli bir sorun olduğu incelenecektir. İlerleyen sayfalarda daha detaylı olarak incelenecek olan bu sorunlar özetle şöyledir:

1. Evrimciler, homolojiyi hem ortak bir atadan türeyişin delili olarak gösterirler, hem de homolojiyi ortak bir atadan türeyiş olarak tanımlarlar. Bu bir totoloji yani bir kısır döngü mantığıdır ve bilimsel olarak hiçbir şeyi ispatlamaz.
2. Evrimcilerin dahi aralarında evrimsel akrabalık kuramadığı canlılar arasında da ortak yapılar bulunabilmektedir. Demek ki, ortak yapıların nedeni ortak bir ata değildir.
3. Birçok canlıda bulunan benzer yapılar, UBA'nın iddiasının aksine, benzer genler tarafından oluşturulmamaktadır. Bu da ortak bir evrimsel kökenden gelmediklerini gösterir.
4. Homolog organlara sahip canlılarda, bu organların embriyolojik gelişim safhaları birbirinden çok farklıdır. Bu ise yine ortak bir atadan gelmediklerini gösterir.

Homolojiyi Evrimin Delili Saymak Kısır Döngü Bir Mantıktır

UBA, Darwin ile aynı hataya düşmekte ve canlılar arasındaki ortak yapıların en iyi açıklamasının ortak bir atadan türeyiş olduğunu öne sürmektedir. UBA, bu varsayımda bulunurken, ortak atadan türeyişi kesin bir gerçek olarak, ön bir kabul ile kabul etmekte, sonra ortak yapıların tek açıklamasının ortak atadan türeyiş olduğunu söylemektedir.

Darwinistlerin homolog organlar konusunda sergiledikleri bir başka yanılgı ise, kurdukları kısır döngü mantıkta gizlidir. Darwin'e ve Darwin'in sadık taraftarı UBA'ya göre ortak yapılar evrim teorisinin hem sonucu hem de delilidir. Bu bozuk mantık özetle şöyledir: Ortak atadan türeyiş teorisi, ortak ata teorisini kanıtlayan homolojiyi kanıtlar.

Bu, önce "dünyadaki kırmızı renkli ve üstü açık arabalar aynı fabrikadan çıkmış olmalıdır" diye bir tanımlama yapmak, sonra da her kırmızı renkli üstü açık arabayı "bakın, işte birbirlerine benziyorlar, demek ki aynı fabrikadan çıkmışlar" diye yorumlamak gibidir. Gerçekte ortada herhangi bir şeyin kanıtı yoktur; sadece kanıtsız bir varsayım ve bu varsayıma göre yorumlanmak istenen nesneler vardır.

Evrim teorisinin birçok iddiasında görülen bu kısır döngü mantık, doğal seleksiyon konusunda da görüldüğü gibi birçok biyolog ve felsefeci tarafından eleştirilmektedir. Bunlardan biri olan New Jersey Ramapo College'de felsefe profesörü Ronald Brady, 1985'te bu konu hakkında şöyle yazmıştır:

Açıklanması gereken konumun tanımı içerisinde açıklamamızı yaparak, bilimsel bir hipotezi değil bir inancı ifade ediyoruz. Açıklamamızın doğru olduğu konusunda öylesine ikna olmuş durumdayız ki, açıklamaya çalıştığımız durumdan onu ayırt etmek için hiçbir gereksinim duymuyoruz. Bu tip dogmatik uğraşlar, sonunda bilimin alanını terk etmelidirler. [2]

Ortak Yapılar, Ortak Bir Atanın Delili Değildir

Evrimcilerin homoloji tezi, benzer yapılara sahip tüm canlılar arasında evrimsel bir ilişki kurma mantığına dayanır. Oysa, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kuramadıkları türlerin de birbirlerine çok

benzeyen organları vardır. Kanat, bunun bir örneğidir. Bir memeli olan yarasada, kuşlarda, sineklerde kanat vardır. Ayrıca geçmişte yaşamış uçan kanatlı sürüngenler de vardır. Fakat, bu dört farklı sınıf arasında evrimciler bile herhangi bir evrimsel bağ veya akrabalık kuramamaktadırlar.

Bu konudaki bir diğer çarpıcı örnek de farklı canlıların gözlerindeki şaşırtıcı benzerlik ve yapısal yakınlıktır. Örneğin ahtapot ve insan, aralarında hiçbir evrimsel bağlantı kurulamayan, son derece farklı canlılardır. Fakat her ikisinin de gözleri, yapı ve fonksiyon bakımından birbirine çok yakındır. İnsanla ahtapotun benzer gözlere sahip ortak bir ataları olduğunu ise evrimciler bile iddia edememektedirler.

Bu durum karşısında, evrimciler bu organların **'homolog'** (yani ortak bir atadan gelen) organlar değil, **'analog'** (aralarında evrimsel ilişki olmadığı halde birbirine çok benzeyen) organlar olduğunu söylerler. Örneğin insan gözü ile ahtapot gözü onlara göre analog bir organdır. Ancak bir organı homolog kategorisine mi, yoksa analog kategorisine mi dahil edecekleri sorusu, tamamen evrim teorisinin ön kabullerine göre cevaplanır. Bu ise, benzerliklere dayalı evrimci iddianın bilimsel bir yönü olmadığını göstermektedir. Evrimciler, karşılarına çıkan bulguları, kayıtsız şartsız kabul ettikleri evrim dogmasına göre yorumlamakta, objektif davranmamaktadırlar.

Oysa ortaya koydukları yorum da son derece tutarsızdır. Çünkü 'analog' saymak zorunda kaldıkları organlar kimi zaman, olağanüstü derecede kompleks yapılarına rağmen birbirlerine o denli benzerdir ki, bu benzerliğin rastlantısal mutasyonlar sayesinde sağlandığını öne sürmek son derece tutarsızdır. Eğer ahtapotun gözü, evrimcilerin iddia ettiği gibi tamamen tesadüfen ortaya çıkmışsa, nasıl olur da omurgalı gözü de tıpatıp aynı tesadüfleri tekrarlayarak ortaya çıkabilir? Bu soruyu düşünmekten 'başı ağrıyan' ünlü evrimci Frank Salisbury şöyle yazmaktadır:

Göz kadar kompleks bir organ bile farklı gruplarda ayrı ayrı ortaya çıkmıştır. Örneğin ahtapotta, omurgalılarda ve artropodlarda. Bunların bir defa ortaya çıkışlarını açıklamak yeteri kadar problem oluştururken, modern sentetik (Neo-Darwinist) teoriye göre, **farklı defalar ayrı ayrı meydana geldikleri düşüncesi başımı ağrıtmaktadır.**[3]

Evrimci teoriye göre, kanatlar da birbirinden bağımsız olarak dört kez 'tesadüfen' ortaya çıkmıştır: Böceklerde, uçan sürüngenlerde, kuşlarda ve uçan memelilerde (yarasada). Doğal seleksiyon-mutasyon mekanizmalarıyla açıklanamayan kanatların dört kez ayrı ayrı oluşmaları, hem de oluşan kanatların birbirine benzer yapılar sergilemeleri, evrimci biyologlar için bir başka baş ağrısı nedeni oluşturur.

Bu konuda evrimci tezi çıkmaza sürükleyen en somut örneklerden biri de, memeli canlılarda ortaya çıkar. Çağdaş biyolojinin ortak kabulüne göre, tüm memeliler iki temel kategoriye ayrılır; **plasentalılar ve keseliler** (marsupials). Evrimciler, bu ayrımın memelilerin henüz ilk başlangıcında doğduğunu ve her iki kategorinin birbirlerinden tamamen bağımsız olarak ayrı birer evrim tarihi yaşadığını varsayarlar. Ancak ne ilginçtir ki, bu iki kategoride birbirlerinin neredeyse aynı olan 'çiftler' vardır. Kurtlar, kediler, sincaplar, karınca yiyenler, köstebekler ve fareler, hem plasentalılar kategorisinde, hem de keseliler kategorisinde birbirlerine çok benzer yapılarıyla bulunmaktadır.[4] Yani evrim teorisine göre, birbirlerinden tamamen bağımsız mutasyonların, bu canlıları ikişer kez 'tesadüfen' tam aynı şekilde üretmiş olmaları gerekmektedir! Bu gerçek, evrimciler açısından baş ağrısının çok ötesinde sıkıntılar oluşturacak bir sorundur.

Plasentalı ve keseli memeliler arasındaki ilginç benzerliklerden biri, **Kuzey Amerika kurdu ile Tazmanya kurdu** arasındadır. Bu canlılardan ilki plasentalılar, ikincisi ise keseliler sınıflamasına dahildir. Evrimci biyologlar, bu iki farklı canlı türünün tamamen ayrı birer evrim tarihine sahip olduklarına inanırlar.[5] (Avustralya kıtasının ve çevresindeki adaların Antarktika'dan ayrılmasından itibaren, keseli ve plasentalı memelilerin ilişkilerinin kesildiği varsayılır ve bu dönemde hiçbir kurt türü yoktur.) Ancak ilginç olan, Tazmanya kurdu ile Kuzey Amerika kurdunun iskelet yapılarının neredeyse tamamen aynı olmasıdır. Özellikle kafatasları, birbirlerine son derece benzerdir.

Evrimci biyologların 'homoloji' örneği olarak kabul edemedikleri bu gibi benzerlikler, benzer organların, ortak atadan evrimleşme tezine delil oluşturmadığını göstermektedir. Daha da ilginç olan, bazı canlılarda da bunun tam tersi bir durumun gözlemlenmesidir. Yani evrimciler tarafından çok yakın akraba sayıldıkları halde, bazı organları tamamen farklı yapılara sahip canlılar vardır. Örneğin kabuklular sınıfındaki türlerin çok büyük bölümünde, 'kırılma tipi' mercekli göz yapısı vardır. Kabukluların sadece iki türü, ıstakoz ve karideste ise, bu göz yapısından tamamen farklı olan 'yansıtma tipi' aynalı göz bulunur.

Ortak Yapılar Farklı Genler Tarafından Kontrol Edilmektedir

UBA'nın ve evrimcilerin homoloji konusundaki iddialarına göre, canlılardaki benzer yapı ve işlevler, yine benzer genler tarafından kontrol edilmelidir. Bilindiği gibi evrim teorisi canlıların genlerde oluşan rastlantısal ve küçük değişimlerle, yani mutasyonlarla geliştiğini öne sürer. Dolayısıyla birbirlerinin yakın evrimsel akrabası sayılan canlıların da genetik yapıları benzemelidir. Özellikle de benzer organları, birbirine yakın bir gen yapısı tarafından kontrol edilmelidir. Oysa genetik araştırmalar, bu evrimci tezle tamamen çelişen bulgular ortaya koymuştur.

Benzer organlar, çoğunlukla çok farklı genetik kodlar (DNA şifreleri) tarafından belirlenmektedirler. Bunun yanı sıra, farklı canlıların DNA'larındaki benzer genetik kodlar da, çok farklı organlara karşılık gelmektedirler. Avustralyalı moleküler biyolog Michael Denton, *Evolution: A Theory in Crisis* isimli kitabının 'The Failure of Homology' (Homolojinin Çöküşü) başlıklı bölümünde homolojinin evrim teorisine delil sunmadığını açıklar. Denton, homolojinin evrim teorisine delil oluşturabilmesi için, benzer organların benzer genler tarafından kontrol edildiklerinin görülmesi ve ayrıca benzer organların benzer embriyolojik bir süreç yaşadıklarının tespit edilmesi gerektiğini belirtmektedir. Ancak Denton, gerçeklerin böyle olmadığını ve homolojinin evrim teorisi için bir başarısızlık örneği olduğunu belirtmektedir:

Eğer embriyolojik ve genetik araştırmalar, homolog yapıların homolog genler tarafından belirlendiğini ve embriyolojik gelişim kalıplarını izlediğini gösterebiliyor olsaydı, homolojinin evrimsel yorumunun geçerliliği büyük ölçüde kuvvetlendirilmiş olacaktı... Ancak bu prensibin bu şekilde genişletilemeyeceği açık bir hale geldi. **Homolog yapılar genellikle homolog olmayan genetik sistemler tarafından belirlenir ve homoloji kavramı çok nadiren embriyoloji içerisinde genişletilebilir.**[6]

Denton yine aynı kitabında vardığı sonucu şöyle özetlemektedir:

Homolojinin evrimci temeli belki de en ciddi olarak, görünürde benzer olan yapıların, farklı türlerde bütünüyle farklı genler tarafından belirlendiği anlaşıldığında çökmüştür.[7]

Richard Milton, 1997 tarihli bir makalesinde moleküler biyolojinin, homoloji konusunda evrimcileri nasıl hayal kırıklığına uğrattığını şöyle anlatmaktadır:

Bu tür hayal kırıklıkları sadece embriyolojide yaşanmamaktadır. 1950'lerde moleküler biyologlar genetik kodu deşifre etmeye başladıklarında, onları bekleyen bir sürpriz daha vardı. Amino asitlerden protein üretmenin kodunu bulduklarında doğal olarak karşılaştırmalı anatomide makroskobik seviyede gördükleri benzerlikleri moleküler seviyede de göreceklerini sandılar.

Eğer insan kolunun kemiklerinin izi, yarasanın kanatlarına veya atın toynaklarına kadar sürülebilirse o zaman moleküler biyoloji, fiziksel benzerlikler olarak ortaya çıkan DNA'daki benzerlikleri (homolojiyi) keşfetmiş olacaktı. Ancak biyologlar genetiğin moleküler mekanizmasını anlamaya başladıklarında, **farklı türlerdeki homolog yapıların çok farklı genler tarafından belirlendiğini gördüler.** [8]

Aslında bu çok önceden beri bilinen bir gerçekti. Ünlü evrimci biyolog Gavin de Beer daha 1971 yılında bu konuda şöyle yazmıştı:

Ortak bir atadan gelen homolog yapıların nedeni olarak gen benzerliği görülemez.[9]

De Beer, homolog yapıların farklı genlerden ortaya çıkabileceğini birçok örnekle delillendirmiştir. Bunlardan biri, böceklerin gövdelerindeki bölümlerin (segment) oluşumudur. Meyve sinekleri ile, çekirge ve yaban arısında bu gövde bölümlerinin oluşumu için farklı genler kullanılmaktadır. Tüm böceklerin gövdelerinin bölümleri homolog olarak kabul edildiğine göre, bu durum homolog özelliklerin özdeş genler tarafından kontrol edilmesinin gerekmediğini göstermektedir. Bir başka örnek ise, meyve sineklerinde cinsiyetin belirlenmesi için gereken *sex-lethal* adlı gendir. Diğer böceklerde dişi ve erkeğin oluşması için bu gene gereksinim yoktur. [10]

Benzer organların benzer genler tarafından kontrol edilmediklerini gösteren bir başka konu da, bir genin çoğunlukla canlının birden fazla özelliğini belirliyor olmasıdır. Bir farenin kürkünün rengini belirleyen gen aynı zamanda farenin boyutlarını da belirlemektedir. Meyve sineği *Drosophila'*nın gözünün rengini belirleyen gen, aynı zamanda dişinin cinsel organını da belirler. Yüksek organizmalardaki genlerin neredeyse tamamı birden fazla etkiye sahiptir. Hatta Evrimci Biyolog Ernst Mayr tek bir özelliği belirleyen gen çok enderdir veya yoktur demektedir. [11]

Denton, tek bir genin birden fazla etkisi (pleiotropik etki) üzerine tavuklardan örnek verir. Tek bir gen üzerinde oldukça fazla zararlı etkisi olan bir mutasyonun sonuçları şöyledir: kanatların düzgün gelişmemesi, ayakta pençelerin oluşmaması, tüylerin az çıkması, akciğerler ve hava keselerinin eksikliği. Bunun önemi ise şudur: Kanatlar ve tüyler gibi etkilenen bazı özellikler sadece kuşlara özgü iken, akciğerler gibi diğerleri insanlar dahil birçok omurgalı için geçerlidir. Denton şuna dikkat çeker: 'bunun tek bir anlamı olabilir: homolog yapıların özelleşmesinde homolog olmayan genler görev almaktadır.'[12]

Bunun tersi, yani özdeş genlerden homolog olmayan yapıların oluşması da sık rastlanan bir durumdur. Örneğin *Distal-less* olarak bilinen gen, fare, kelebek, yumuşak solucan, tüylü solucan ve deniz kestanesinde kol, bacak gibi organların gelişimiyle ilişkilidir. Ancak bu canlıların bu organlarının tamamı birbirinden farklıdır, yani homolog değildir. 1997'de bu benzerlikleri inceleyen biyologlar, bu

canlıların kol, bacak gibi organlarının bu kadar farklı olmasının şaşırtıcı olduğunu, uzantıların anatomilerinin ve "evrimsel geçmişlerinin" birbirinden tamamen farklı olması gerektiğini belirtmişlerdir. 1999 yılında Duke Üniversitesi Zooloji Bölümünden Prof. Gregory Wray, *Distal-less* isimli gen ve 'dıştan bakıldığında benzer olan ancak homolog olmayan yapılar' arasındaki ilişkiyi 'şaşırtıcı' bulmuştur. Wray'in vardığı sonuç şöyledir:

Düzenleyici bir gen ile homolog olmayan birkaç yapı arasındaki bu ilişki, bir istisnadan ziyade bir kural görünümündedir. [13]

Evrimci biyolog De Beer, daha 1971 yılında yayınlanan *Homology: An Unsolved Problem* (Homoloji: Çözülmemiş Bir Sorun) adlı kitabında bu konuda çok kapsamlı bir analiz ortaya koymuş ve homolojinin evrim teorisi açısından neden sorun olduğunu şöyle özetlemiştir:

Aynı genler tarafından kontrol edilmedikleri halde, homolog organların, yani aynı biçimlerin ortaya çıkmaları hangi mekanizmanın sonucu olabilir? Bu soruyu 1938'de sordum ve hala cevaplanmadı.[14]

De Beer'ın 1938'de sorduğu, 1971 yılında cevabını alamadığı soru 2003 yılında hala cevapsızdır.

Homolog Organların Embriyolojik Gelişimleri de Farklıdır

Homoloji iddiasını çürüten bir başka delil ise, embriyolojik gelişim konusudur. Her ne kadar UBA yazarları, 'Gelişim Sırasındaki Benzerlikler' başlıklı bölümde, gelişim sırasında canlı türleri arasında benzerlikler olduğunu ve bunun ortak bir atadan türeyişin delili olduğunu öne sürseler de (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.17), bu iddia gerçekleri yansıtmamaktadır.

Homoloji konusundaki evrimci tezin ciddi sayılabilmesi için, benzer yapıların embriyolojik gelişim süreçlerinin, yani yumurtadaki ya da anne karnındaki gelişim aşamalarının da paralel olmaları gerekir. Oysa benzer organlar için bu embriyolojik süreç her canlıda birbirinden farklıdır. Her ne kadar evrimciler görmezden gelseler de, bu gerçek 19. yüzyıldan beri bilim adamları tarafından bilinmektedir. Örneğin Amerikalı embriyolog Edmund Wilson, daha 1894 yılında şöyle demiştir:

Yetişkinlik döneminde, birbiriyle oldukça uyumlu ve kesinlikle homolog olan yapıların, larva veya embriyo evresinde çoğunlukla şekil, pozisyon veya her ikisi açısından oldukça farklı olmaları bilinen bir gerçektir. [15]

Wilson'dan 60 yıl sonra De Beer aynı gerçeği tekrarlamış ve şöyle demiştir:

Gerçek şu ki, homolog yapılar arasındaki benzerlik, embriyodaki hücrelerin pozisyonlarının benzerliğine veya bu yapıları meydana getiren yumurtanın parçalarına ya da bu yapıları meydana getiren gelişim mekanizmalarına yüklenemez.[16]

Bu durum hala geçerlidir. Günümüz biyologlarından Pere Alberch bu konuda şu tespiti yapmaktadır:

Homolog organların tamamen farklı başlangıç durumlarından meydana gelmeleri, istisnadan daha çok bir kuraldır.[17]

Evrimsel gelişim biyoloğu Rudolf Raff ise, oldukça farklı yollardan neredeyse tamamen benzer formlara ulaşan iki deniz kestanesi türü üzerinde bir araştırma yapmış ve 1999 yılında aynı problemi şöyle ifade etmiştir:

İki ilişkili organizmadaki homolog özellikler benzer gelişimsel süreçlerle ortaya çıkmalıdır... ancak morfolojik ve filogenetik kriterlerden dolayı homolog olarak gördüğümüz özellikler gelişim içerisinde farklı yollarla ortaya çıkabilir. [18]

Homolog organların gelişim aşamaları arasındaki uyumsuzluk, omurgalıların bazı uzuvları için de geçerlidir. Bunun örneklerinden biri semenderlerdir. Birçok omurgalının uzuvlarındaki el ve ayak parmaklarının gelişimi arkadan öne doğru devam eder ki bu kuyruktan kafaya doğrudur. Örneğin kurbağaların uzuvlarının gelişimi bu şekildedir. Ancak kurbağalar gibi amfibiyen olan semenderlerin gelişim şekli daha farklıdır. Semenderlerde el ve ayak parmaklarının gelişimi ters yönde ilerler, baştan kuyruğa doğru.

Homolog organların aynı embriyolojik evreleri yaşamayışlarının bir başka örneği ise, bu organların çoğu zaman embriyonun farklı bölgelerinde gelişmeye başlamalarıdır. Araştırmalar, farklı hayvanlardaki benzer organların embriyodaki farklı hücre grupları tarafından oluşturulmaya başlandığını göstermiştir. Sindirim borusunun gelişimi bunun bir örneğidir; bu son derece önemli yapı dahi birçok omurgalıda çok farklı şekillerde ortaya çıkar. Sindirim borusu köpek balıklarında, embriyonun bağırsak boşluğunun tepesinde oluşur; yılan balıklarına benzer bir şekle sahip olan bir su balığında (lamprey) ise bağırsak zemininde oluşur; kurbağalarda embriyonun zemininde ve üst kısmında, kuşlarda ve sürüngenlerde embriyonik diskin veya blastodermin (gelişen embriyoda üç ana tabakanın belirlendiği devredeki hücre kümesi) en alt tabakasında oluşmaya başlar. [19]

Darwin'in klasik homoloji örneği olan omurgalıların ön ayakları da evrim teorisinin karşısına sorun olarak çıkmaktadır. Çünkü ön ayaklar farklı türlerde vücudun farklı bölümlerinden çıkar. Örneğin semenderde ön ayaklar hayvanın gövdesinin 2, 3, 4 ve 5. bölümlerinden çıkar; kertenkelede 6, 7, 8 ve 9. bölümlerden, insanlarda ise 13, 14, 15, 16, 17 ve 18. bölümlerden çıkmaktadır.[20] Moleküler biyolog Michael Denton'ın da belirttiği gibi sadece bu delilden yola çıkılarak ön ayakların homolog olmadıkları söylenebilir. [21]

Yine Denton'a göre:

Omurgalı böbreğinin gelişimi, homolog organların homolog embriyonik dokudan üretildiği varsayımını reddeden bir başka konudur. Balıklarda ve amfibiyenlerde böbrek direkt olarak mezonefron olarak bilinen embriyonik bir organdan oluşur. Sürüngenlerde ve memelilerde ise mezonefron, embriyonik hayatın sonlarında özelliklerini yitirmeye başlar ve yetişkin böbreğinin oluşmasında hiçbir rol almaz. Bu türlerde böbrek, mezodermal dokunun bir parçasından oluşmaya başlar..[22]

Benzer yapıların birbirine hiç benzemeyen süreçler sonucu ortaya çıkışına, gelişme evresinin son dönemlerinde de sık rastlanır. Birçok hayvan türü, erişkinliğe giden yolda, 'dolaylı gelişim' olarak bilinen bir süreçten, yani larva döneminden geçmektedir. Örneğin, birçok kurbağa hayata, yüzen tetarlar olarak başlar ve metamorfozun en son döneminde dört ayaklı bir hayvana dönüşür. Bununla birlikte, larva dönemini pas geçen ve doğrudan gelişen birçok kurbağa türü de vardır. Ancak doğrudan

gelişen söz konusu kurbağa türlerinin çoğunun erişkinleri, tetra evresinden geçerek gelişen diğer kurbağa türlerinden neredeyse hiç ayırt edilemezler.[23]

Kısacası genetik ve embriyolojik araştırmalar, Darwin'in 'canlıların ortak bir atadan evrimleştiklerinin delili' olarak gösterdiği homoloji kavramının, gerçekte hiçbir şekilde buna delil oluşturmadığını göstermektedir. Homoloji, kapsamlı olarak incelendiğinde tutarsızlığı açıkça ortaya çıkan evrimci bir yanılgıdır.

Richard Milton, evrim teorisinin homoloji konusundaki çıkmazlarına embriyolojiden örnekler verdikten sonra şöyle der:

Embriyolojiden daha birçok kıyas örneği verilebilir; bu örneklerin neredeyse tamamı üzerinde 'homolojinin çözülmemiş sorunları' etiketi olan bir çekmeceye konmakta ve sonra unutulmaktadır. [24]

UBA'nın, tüm bilim çevrelerinin bildiği ve kabul ettiği gerçekleri yok sayarak, evrim teorisinin çürük delillerini bu kadar kesin doğrular gibi göstermeye çalışmış olması ise gerçekten hayret vericidir.

UBA'NIN SÜRÜNGENLER VE MEMELİLER HAKKINDAKİ YANILGILARI

UBA'nın *Bilim ve Yaratılışçılık* isimli kitabındaki "Ortak Yapılar" konusunun sonunda, 'memeli kulağı ve çenesi, paleontoloji ve karşılaştırmalı anatominin birleşerek, taksonomik birimler arası geçiş aşamalarıyla ortak atadan gelişi işaret ettiği örneklerdir... Sürüngen çenesindeki diğer kemikler şimdi memeli kulağında bulunan kemiklerle homologdurlar.' denmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 14-15) UBA'nın bu bölümdeki iddiası özetle şöyledir: Memelilerin alt çeneleri tek bir kemikten oluşurken, sürüngenlerin çeneleri üç kemikten oluşmaktadır. Evrimciler, sürüngenlerdeki fazla kemiklerin, memelilerin kulağındaki kemiklerle homolog olduğunu, bunun memelilerin sürüngenlerden evrimleştiklerinin bir delili olduğunu öne sürerler. Bu geçişin bir delili ise, evrimcilere ve UBA'ya göre iki çene kemiği olan memeli benzeri sürüngen *Therapsida* adlı sözde ara geçiş formudur.

Yukarıdaki açıklama, evrimcilerin klasik iddialarından biridir. Evrimciler, iki canlı türü arasında en küçük bir benzerlik görseler, bu benzerliğin evrimci bir yorumunu yapmaktan geri kalmazlar. Ancak, bunu yaparken bu yorumu imkansız kılan gerçekleri görmezden gelirler.

Sürüngenlerin memelilere sözde evrimi, evrimciler açısından birçok sorun içeren bir konudur. İki memeli kemiğinin, sürüngenlerin bazı kemiklerine benziyor olması bu sorunu çözmemektedir. Çene kemiklerinin, mutasyonlar sonucunda, kulak gibi indirgenemez kompleks bir organa doğru nasıl "göç ettikleri"; bu mutasyonların iki çene kemiğini nasıl küçülttüğü, ideal boyut ve şekle getirdiği, etrafında kaslar oluşturduğu; bu rastgele değişikliklerle orta kulakta nasıl mükemmel bir denge kurulduğu; bu sırada canlının hala nasıl duymaya ve çenesini kullanmaya devam ettiği gibi soruların tümü cevapsızdır. Evrimciler bu sorulara cevap verememektedirler; çünkü tek biri bile sürüngen-memeli evrimi hikayesini çürütmek için yeterlidir.

Therapsida takımına ait canlıların fosilleri ise, evrimcilerin iddialarını kanıtlamaz. Herşeyden önce *therapsidler* fosil kayıtlarında Darwinizm tarafından beklenen kronolojik sırada ortaya çıkmazlar. Evrimcilerin iddialarının doğru olabilmesi için, *therapsid* fosillerinin en fazla sürüngen çenesi özelliği taşıyandan en fazla memeli çenesi özellikleri taşıyana doğru bir çizgi izlemesi gerekmektedir. Ancak fosil kayıtlarında böyle bir sıra görülmemektedir.

Ünlü Darwinizm eleştirmeni Philip Johnson, *Darwin on Trial* adlı kitabında bu konu hakkında şu yorumu yapar:

(Sürüngenler ve memeliler arasında) Suni bir soy kökeni çizgisi oluşturulabilir, ancak bu yalnızca farklı alt gruplara ait türleri keyfi olarak karıştırarak ve onları kronolojik sıra dışında düzenleyerek gerçekleştirilebilir.[1]

Bunun dışında, *therapsid*lerin memelilerle ortak olan tek özelliği kulak ve çene kemikleridir. Sürüngenlerin ve memelilerin üreme sistemleri ve diğer organlarındaki büyük farklılıklar incelendiğinde, sürüngenlerin memelilere nasıl evrimleştiği sorusunun cevaplanmaktan ne kadar uzak olduğu görülecektir. Daha da ileriye gidecek olursak, işler daha da zorlaşacaktır; özellikle de, primatlar, atlar, yarasalar, balinalar, kutup ayıları, sincaplar, geviş getirenler gibi birçok farklı kategoriyi içeren bir grup olan memelilerin nasıl olup da tesadüfi mutasyonlar ve doğal seleksiyon ile sürüngenlerden evrimleştikleri sorusu karşımıza çıkacaktır.

(Evrimcilerin memelilerin kökeni hakkındaki çıkmazı hakkındaki detaylı bilgi için bkz. Harun Yahya, *Hayatın Gerçek Kökeni*, Şubat 2003, Araştırma Yayıncılık)

1 Philip E. Johnson, Darwin on Trial, Intervarsity Press, 1993, s. 79

UBA'NIN TÜRLERİN YAYILIŞINI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

UBA, evrimciler arasında dahi oldukça tartışmalı olan bir konu olan biyocoğrafya konusunu ise, 'Türlerin Yayılışı' başlıklı bölümde evrime delil olarak göstermiştir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 15) UBA'nın bu konudaki görüşleri şu ifadelerinde özetlenmektedir:

Ve neden Galapagos gibi takım adalarda en yakın ana karadaki yaşam biçimlerine benzeyen ama yine de farklı türler yaşarlar? Evrim kuramı, biyolojik çeşitliliğin yerel ya da göçmen ataların soyundan gelenlerin farklı çevrelerine uyum sağlamaları sonucunda oluştuğunu açıklar. Bu açıklama, mevcut türlerin ve o bölgedeki fosillerin benzer yapılara sahip olup olmadıkları incelenip, birinin diğerinden nasıl türediği ortaya konarak sınanabilir. Ayrıca yerel atası olduğu saptanamayan türlerin dışarıdan geldiğini gösteren kanıtlar da olmalıdır.

UBA'nın yukarıdaki açıklamasını inceleyelim. UBA'nın açıklamasına göre, Galapagos veya Hawaii gibi okyanusla çevrili adalarda yaşayan canlılar, ya o bölgede bulunan diğer canlılardan evrimleşmişlerdir, ya da bir şekilde bu adalara göçeden 'göçmen atalarından' evrimleşmişlerdir. Bu tür adaların, coğrafi açıdan diğer karalarla aralarında engel vardır. Dolayısıyla, bu canlılar sadece belli bir bölgenin özelliğine uyum sağlar ve belli özellikler kazanırlar. Bu, daha önce anlattığımız gibi kimi biyologların "mikroevrim" dedikleri şeydir; yani bir organ, yeni bir genetik bilgi oluşturmayan dolayısıyla gerçekte bir "evrim" örneği olmayan varyasyon. 'UBA'nın Türleşme Yanılgısı' bölümünde incelendiği gibi, hangi canlı türü olursa olsun ve ne kadar uzun süre coğrafi açıdan izole olursa olsun, hiçbir tür bir başka türe evrimleşmez. Varyasyonun evrim gibi gösterilmesinin neden yanlış olduğunu söz konusu bölümde detaylı olarak incelemiştik.

Aslında bu örnek bizlere evrimcilerin sık kullandığı bir yanıltma yöntemini tanıtması açısından önemlidir: Doğadaki -hatta toplumdaki- herhangi bir değişimin "evrim" diye isimlendirilerek, teoriye delil gibi gösterilmesi. Kimi zaman evrimciler bu yöntemin daha da yanıltıcı bir örneğini kullanırlar ve "evrim, zaman içinde değişmedir" derler. Bu yanıltıcı tanımdan sonra doğadaki her türlü değişim "evrimin canlı örneği" gibi gösterilir. Hatta, başta belirttiğimiz gibi, insanların kültürel ve teknolojik gelişimi bile "evrim" olarak tanımlanır ve hemen Darwinizm'le ilişkilendirilir. Tüm bu çarpıtmalar, ancak konu hakkında bilgisi olmayan ve fazla düşünmeyen insanları etkileyebilecek aldatmacalardır ve gerçekte evrim teorisini savunanların delil bulmak konusunda ne kadar umutsuz olduklarını göstermektedir.

Öte yandan UBA'nın kitabında yer alan "laf kalabalığı" yöntemi de ilginçtir. Örneğin UBA yazarları, sadece Hawaii'de bulunan bazı salyangoz, kara yumuşakçası ve meyve sineği türlerinin, geçmişte bu karaya ulaşabilmiş olan birkaç ortak atadan evrimleştiklerini öne sürmektedirler. Ne var ki, bunu gösteren fosil delilleri bulunmamaktadır. UBA, her zamanki klasik evrimci mantığı kullanmakta, 'tüm canlılar evrimle meydana gelmiştir, bu canlılar bu adada bulunuyorlarsa, demek ki onlar da bir şekilde ortak bir atadan evrimleştiler' demektedir.

Biyocoğrafyanın, yani canlıların coğrafi dağılımlarının, evrim teorisine sağladığı hiçbir kanıt yoktur. Bu bilim dalı haritalama, organizmaların yokoluşu, ekoloji gibi konularla ilgilenir. New York

Amerikan Doğa Tarihi Müzesin'den G. Nelson ve N. Platnick, evrimci olmalarına rağmen biyocoğrafyanın evrim teorisi ile ilgisizliğini şöyle açıklarlar:

'Bu nedenle biyocoğrafyanın (veya canlıların coğrafi dağılımlarının) hiçbir şekilde evrimin lehinde veya aleyhinde bir delil sunmadığı sonucuna varıyoruz.'[1]

UBA'NIN EMBRİYOLOJİ ALDATMACASI

UBA'nın kitapçığında, daha 1920'li yıllarda geçersizliği ve büyük çaplı bir saptırmaya dayalı olduğu anlaşılan bir yanılgı, yani Ernst Haeckel'in biyogenetik yasası, evrim teorisine delil olarak gösterilmiştir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s.17) UBA söz konusu bölümde, embriyolojinin canlıların ortak bir atadan türediklerine delil oluşturduğunu, canlı türlerinin gelişim evrelerinin başında birbirlerine benzediğini öne sürmektedir. Bu hem bilim dünyasının hem de UBA'nın ve hatta söz konusu kitapçığın yazarlarından olan Bruce Alberts'ın bile geçerli olmadığını kabul ettiği bir iddiadır. Bruce Alberts bir röportajında, yazarlarından biri olduğu *Molecular Biology of the Cell* adlı kitabının bir sonraki baskısından Haeckel'in ilerleyen sayfalarda inceleyeceğimiz, sahte embriyo çizimlerinin çıkartılacağını açıklamıştır.[2]

UBA'nın, geçersizliği bilim dünyasınca kabul edilmiş konuları evrim teorisine hala delil olarak göstermeye neden devam ettiği ayrıca incelenmesi gereken bir konudur. Bu bölümde, embriyolojinin neden UBA'nın iddiasının aksine, evrim teorisine bir delil oluşturmadığı açıklanacaktır.

Haeckel'in Rekapitülasyon Teorisi

Her ne kadar UBA kitapçığında Haeckel'in ismi anılmasa da, embriyolojiyi evrim teorisine delil gösterme konusunda öncülük eden kişi Ernst Haeckel olmuştur. Haeckel, bireyoluş (ontogeny) ve soyoluş (phylogeny) terimlerini icad etti. Bireyoluş bir bireyin embriyonik gelişimini, soyoluş ise bir türün evrimsel tarihini ifade ediyordu. Haeckel, embriyoların gelişirken atalarının yetişkin formlarından geçerek, evrimsel tarihlerini 'tekrar ettiklerini' öne sürdü. Yeni evrimleşen özellikler gelişimin sonunda ortaya çıkarken atalara ait özelliklerin gelişimin ilk safhalarında görüldüğünü öne sürdü. Haeckel 'Rekapitülasyon teorisi' adını verdiği bu sözde kanunu ünlü cümlesinde özetledi 'bireyoluş soyoluşun tekrarıdır'. Darwin de *İnsanın Türeyişi* adlı kitabında Haeckel'in çizimlerini kendi teorisini destekleyen çok önemli bir kanıt olarak sundu.

Haeckel, bu sonuca gözlemler neticesinde değil, evrim teorisinden yola çıkarak ulaşmıştı. İngiliz zoolog Adam Sedgwick daha 1909 yılında Haeckel'in teorisi için şöyle demiştir:

Evrim teorisinden çıkarılan bir tümdengelimdir ve hala da öyle olmaya devam etmektedir. [3]

Rekapitülasyon teorisinin geçersizliği kısa sürede anlaşıldı. 20. yüzyılın başlarında birçok bilim adamı, bu teorinin doğru olamayacağını görmüştü. S. J. Gould, bu konuda şunları yazar:

Haeckel'in modern formların tüm atalarını embriyonik aşamalarında aramak için biyogenetik kanununu kullanma programı büyük bir umut ve alkışla izlendi. Ancak çok az olumlu sonuç elde edildi ve test edilemeyen filogenetik senaryalora ilişkin sonsuz çekişmeye yol açtı. Bütün bunların nedeni filogenetik kanunun temelde yanlış olmasıdır. Ondokuzuncu yüzyılın son yıllarında, Haeckel'in programı daha çok bir alay konusu haline geldi.[4]

Profesör K.S. Thomson ise 1988 yılında *American Scientist* dergisinde yayınlanan makalesinde şöyle demektedir:

Biyogenetik kanunu, eskiden kullanılan iri başlı kapı çivileri kadar modası geçmiştir. Sonunda ellili yıllarda biyoloji ders kitaplarından çıkartılmıştır. Ciddi teorik bir araştırma konusu olarak yirmili yıllarda geçerliliğini kaybetmişti. [5]

Moleküler biyolog, C. Mc Gowan'ın itirafı ise son derece açık yüreklilikle yapılmıştır:

Birçok fikir gibi, (rekapitülasyon) zamanında iyi bir fikir gibi görünüyordu ancak yaratılışçıların bize işaret etmekten hoşlandıkları gibi, bu fikir reddedileli çok uzun süre olmuştur. [6]

Ernst Mayr ise **'Rekapitülasyon teorisi artık geçersiz kabul edilmektedir.'** diyerek bu gerçeği itiraf etmişti.[7]

Rekapitülasyon teorisinin geçersizliğinin kabul edilmesinin nedeni, yeni buluşların teori ile çelişmeye başlaması değildir. Çünkü zaten en başından beri bu teorinin delillerle çeliştiği bilinmekteydi. Bilim tarihçisi Nicholas Rasmussen bu konuda şöyle der:

Biyogenetik kanunun reddedilmesi için kullanılan tüm önemli deliller kanunun kabul edildiği ilk günlerden beri mevcuttu. [8]

Haeckel'in sahte çizimleri

Konunun en önemli yönü ise "biyogenetik kanun" hikayesinin aslında bir bilim sahtekarlığına dayanmasıydı. Haeckel, teorisini ispatlamak için, farklı canlıların embriyolarının resimlerini çarpıtarak çizmişti. Çizimlerde çok benzer gözüken bu embriyolar, gerçekte birbirinden çok farklıydılar.

Haeckel'in çizimlerinde birkaç ayrı yönden sahtekarlık vardı:

1. Haeckel, sadece iddiasına uygun görünen embriyoları seçmişti. Omurgalıların yedi sınıfı olmasına rağmen (çenesiz balıklar, kıkırdaklı balıklar, kemikli balıklar, amfibiyenler, sürüngenler, kuşlar ve memeliler) çenesiz ve kıkırdaklı balıkları çıkararak sadece beş sınıfa ait embriyoları çizimlerine dahil etmişti. Ayrıca, seçtiği embriyoların yarısı memelilere aitti, ve bunların hepsi aynı takımdandı (palesentalılar); diğer memeli takımlarını ise dahil etmemişti. Sonuç olarak Haeckel çizimleri için örneklerini taraflı olarak seçmiş, bilimsel davranmamıştı.

2. Haeckel, kasıtlı olarak belirli canlıların embriyolarını seçmiş olmasına rağmen, bu embriyolar dahi iddiasına uygun değildi. Bu nedenle, embriyoların çizimlerinde hile yaptı. İngiliz embriyolog Michael Richardson, 1995 yılında Haeckel'in çizimlerinin doğru olmadığını ve çizimlerdeki embriyoların diğer verilerle birbirini tutmadığını detaylı bir araştırmayla ortaya koydu. Richardson şu sonuca varmıştır: 'Bu çizimler hatalıdır ve embriyonik gelişim hakkında yanlış bilgi vermektedir.' Richardson, 1997 yılında, uluslararası uzman bir ekip ile, Haeckel'in embriyolarını omurgalıların yedi sınıfından gerçek embriyoların fotoğraflarıyla karşılaştırdı. Bu şekilde Haeckel'in çizimlerinin büyük çarpıtmalarla dolu olduğunu delillendirdi.

3. Bunların yanı sıra, Richardson ve ekibi, amfibiyenlerin embriyonik morfolojileri (şekilleri) arasında büyük değişiklikler olduğunu buldu. Ancak Haeckel teorisine uygun görünebilmesi için amfibiyenlerden sadece semenderi seçmişti. Örneğin kurbağayı seçseydi, aradaki farklılıklar çok daha belirgin olduğu için, teorisine uygun olmayacaktı.

4. Richardson ve ekibi ayrıca omurgalı embriyolarının boyutlarının, 1 milimetre ile 10 milimetre arasında değişerek, olağanüstü farklılıklar gösterdiğini gözlemledi. Oysa Haeckel hepsini aynı boyutlarda çizmişti.

5. Richardson ve meslektaşları, 'somite'lerin –yani embriyonun gelişen omurgasının her iki tarafındaki tekrarlanan hücre bloklarının- sayılarının da çok büyük farklılıklar gösterdiğini gördüler. Her ne kadar Haeckel'in çizimleri her sınıfın yaklaşık aynı sayılarda somite içerdiğini gösteriyor olsa da, gerçek embriyolarınki 11 ile 60'ın üzerinde sayılarda değişiyordu. Richardson ve ekibi şu sonuca vardı:

Araştırmamız, Haeckel'in çizimlerinin güvenilirliğini ciddi şekilde temelinden yıkmaktadır. [9]

Haeckel'in embriyoları, gerçek embriyolarla yanyana konduklarında, Haeckel'in çizimlerinin teorisine uydurulmak için kasıtlı olarak saptırıldıkları açıkça görülüyordu. *Natural History* dergisinin 2000 Mart tarihli sayısında Stephen Jay Gould, Haeckel'in 'en ideal hale getirerek ve işine gelmeyenleri çıkartarak, benzerlikleri abarttığını' yazdı; ayrıca, Haeckel'in çizimlerinin 'hatalar ve açıkça yapılmış tahriflerle' karakterize edildiğini belirtti.

Richardson, yaptığı araştırmadan sonra *Science* dergisiyle yapılan bir söyleşisinde, Haeckel'in embriyo çizimleri için 'biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biridir' ifadesini kullanmıştır. *Science* dergisinin 5 Eylül 1997 tarihli sayısında, yayınlanan 'Haeckel'in Embriyoları: Sahtekarlık Yeniden Keşfedildi' başlıklı yazıda şöyle denmektedir:

Londra'daki St. George's Hospital Medical School'dan embriyolog Michael Richardson, '(Haeckel'in çizimlerinin) verdiği izlenim, yani embriyoların birbirine çok benzedikleri izlenimi yanlış' diyor... O ve arkadaşları Haeckel'in çizdiği türdeki ve yaştaki canlıların embriyolarını yeniden inceleyerek ve fotoğraflayarak kendi karşılaştırmalarını yapmışlar. Richardson, *Anatomy and Embryology* dergisine yazdığı makalede, **'embriyolar çoğu zaman şaşırtıcı derecede farklı görünüyorlar'** diye not ediyor.

Haeckel'in, embriyoları benzer gösterebilmek için bazı organları kasıtlı olarak çizimlerinden çıkardığını ya da hayali organlar eklediğini bildiren *Science* dergisindeki makalenin, devamında şu bilgiler verilmektedir:

Richardson ve ekibinin bildirdiğine göre, Haeckel sadece organlar eklemek ya da çıkarmakla kalmamış, aynı zamanda farklı türleri birbirlerine benzer gösterebilmek için büyüklükleri ile oynamış, bazen embriyoları gerçek boyutlarından on kat farklı göstermiş. Dahası Haeckel farklılıkları gizleyebilmek için, türleri isimlendirmekten kaçınmış ve tek bir türü sanki bütün bir hayvan grubunun temsilcisi gibi göstermiş. Richardson ve ekibinin belirttiğine göre, **gerçekte birbirlerine çok yakın olan balık türlerinin embriyolarında bile, görünümleri ve gelişim süreçleri açısından çok büyük farklılıklar bulunuyor.** Richardson '(Haeckel'in çizimleri) **biyolojideki en büyük sahtekarlıklardan biri** haline geliyor' diyor.

Haeckel'in Embriyoların En Erken Evreleri İle İlgili Aldatmacası

Haeckel, özellikle embriyoların en erken evrelerinin birbirine daha çok benzer olduğunu öne sürmüştü. Oysa Haeckel'in çizimleri, erken aşamaları içermemekte, gelişimin ortasından itibaren başlamaktadır. Halbuki daha erken aşamalar arasında çok daha büyük farklılıklar vardır.

Bu aldatmacayı görebilmek için, embriyonun ilk evrelerine ve bu evrelerde aldığı şekillere kısaca değinelim. Bir hayvan yumurtası döllendiği zaman, döllenmiş yumurta ilk olarak "bölünme" olarak adlandırılan bir süreç yaşar. Bölünme sırasında, yumurta yüzlerce veya binlerce hücreye bölünür. Bölünmenin sonunda, hücreler hareket etmeye başlar ve gastrulasyon olarak bilinen yeni bir evreye geçerek kendilerini yeniden organize ederler. Gastrulasyon, hayvanın vücut planının, doku tipinin ve organ sistemlerinin genel olarak belirlenmesinde bölünmeden daha önemlidir.

Bir omurgalı embriyosu, bölünme ve gastrulasyon evrelerinden sonra Haeckel'in 'ilk evre' olarak adlandırdığı evreye geçer. Eğer Haeckel'in iddia ettiği gibi omurgalılar gelişimlerinin en erken evresinde en fazla benzerliğe sahip olsalardı, o zaman farklı sınıflar, en çok bölünme ve gastrulasyon evrelerinde benzerlik göstereceklerdi. Ancak Haeckel'in örnek verdiği beş omurgalı sınıfının (kemikli balık, amfibiyenler, sürüngenler, kuş ve memeliler) üzerinde yapılan araştırmalar, durumun böyle olmadığını göstermektedir.

Beş sınıf arasındaki farklılıklar döllenmiş yumurtalar arasında dahi oldukça açıktır. Zebra balığı ve kurbağa yumurtaları yaklaşık bir milimetre çapındadırlar; kaplumbağa ve civcivler yumurta sarısının üzerinde 3 veya 4 milimetre çapında diskler olarak başlarlar; insan yumurtası ise sadece bir milimetrenin onda biri çapındadır. Zebra balığı, kaplumbağa ve civciv embriyolarının en erken hücre bölünmeleri biraz benzerlik gösterir. Ancak birçok kurbağada embriyolar sarı yumurtanın içine girer. Memeliler ise tamamen farklıdır. Bölünmenin sonunda ve gastrulasyon evresinde hücre hareketleri beş sınıfta da birbirinden oldukça farklıdır. Zebra balığında, hücreler embriyonun gelişimini sağlayan yumurta bölümünden dışarıya doğru yavaşça inerler, kurbağalarda birbirini tutan ince levhalar halinde bir gözeneğin içinden akarak iç boşluğa doğru hareket ederler; ve deniz kaplumbağalarında, tavuklarda ve insanlarda bir oluk boyunca embriyonik diskin iç boşluğuna akarlar. Eğer omurgalılardaki erken gelişimle ilgili teori doğru olsaydı, bu beş sınıfın döllenmiş yumurta halindeyken birbirlerine en fazla benzerlik göstermelerini, bölünme sırasında çok belirsiz farklılıklar olmasını ve gastrulasyon evresinde biraz daha farklılaşmalarını beklerdik. Ancak gözlemlenen böyle değildir. Beş sınıfın yumurtaları birbirlerinden oldukça farklı şekillerde hayata başlarlar.

Sonuç

Asıl ilginç olan ise, bilim dünyasının on yıllardır kesin olarak geçersiz gördüğü bir teorinin, UBA tarafından hala evrim teorisine delil olarak gösterilebilmesidir. UBA, Haeckel'in isminin sahtekarlık ile birlikte anılıyor olmasından dolayı olacak, söz konusu bölümde Haeckel'den hiç söz etmemiş, ama Haeckel'in sahte teorisini bilimsel bir gerçek gibi aktararak, onun sahtekarlığına ortak olmuştur.

UBA'NIN MOLEKÜLER BİYOLOJİNİN EVRİME KANIT SAĞLADIĞI YANILGISI

UBA'nın kitapçığında yer alan gerçekle hiçbir ilgisi olmayan iddiaların en vahimleri belki de "Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" bölümünde yer almaktadır. UBA, özellikle son 50 yıldır yapılan araştırma ve gözlemleri hiçe saydığını, evrim teorisini bilimsel verilere rağmen savunduğunu bu bölümde bir kez daha kanıtlamaktadır.

UBA'nın evrim teorisine kanıt olarak saydığı bilimsel veriler, gerçekte evrim teorisine kanıt olma özelliği taşımamaktadırlar. UBA ve diğer evrimciler önce evrim teorisini ispatlanmış bilimsel bir gerçek olarak kabul etmekte, sonra da bilimsel araştırma ve gözlemler sonucunda elde edilen bulguları, evrim teorisine göre değerlendirmektedirler. Bu değerlendirmelerini ise evrimin bir delili olarak sunmaktadırlar. İlerleyen sayfalarda detayları ile inceleneceği gibi, bunlar evrimcilerin kısır döngü mantıklarının örnekleridir.

Canlılar Arasındaki Moleküler Benzerliklerin Evrim Teorisinin Delili Olduğu Yanılgısı

Kitapçığın bu bölümündeki temel iddiaya göre, "çağdaş biyokimya ve moleküler biyolojide yaşanan buluşlar ortak bir atadan türeyişe deliller sunmaktadır". (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 17) Kitapçıkta bu sözde delillere verilen ilk örnek ise, evrimci ön yargılarla türetilmiş bir varsayımdan başka bir şey değildir. UBA, nükleoit dizilerini amino asit dizilerine çeviren şifrenin tüm canlılarda aynı olmasını ve tüm canlıların proteinlerinin değişmeksizin aynı 20 amino asitten oluşmasını, canlıların ortak bir atadan türediği iddiasına delil olarak göstermektedir. Bu çok komik bir iddiadır. Evrimciler, önce evrim teorisini kesin bir gerçek olarak kabul etmekte, sonra elde ettikleri verileri evrim teorisine uygulamaya çalışmaktadırlar. Oysa tüm canlıların benzer özellik ve fonksiyonlara sahip olmaları ortak tasarımın varlığının bir delili olarak da değerlendirilebilir. Tüm canlıları tasarlayan ve yaratan tek bir Yaratıcı vardır, dolayısıyla hepsinin temelde benzer özellik ve yapılardan oluşuyor olması son derece doğaldır.

Miyoglobin, Hemoglobin Molekülünün Evrimsel Atası Değildir

"Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" başlıklı bölümde, hemoglobin ve miyoglobin adlı moleküller örnek verilmekte ve bu iki molekül arasında evrimsel akrabalık olduğu öne sürülmektedir. UBA'nın kitapçığında yer alan iddia şöyledir:

Ne var ki, her zincirde miyoglobindekinin tıpatıp eşi bir hem grubu vardır ve hemoglobin molekülündeki her dört zincir de aynı miyoglobin gibi katlanır. Böylece bu iki molekülün yakın akrabalığı 1959 yılında ortaya konmuş oldu.

Hemoglobin ve miyoglobin adlı moleküllerin benzer özelliklere sahip oldukları doğrudur. Doğru olmayan, UBA'nın ve diğer evrimcilerin, bu benzerlikten yola çıkarak hemoglobinin miyoglobinden evrimleştiğini öne sürmeleridir. Bu iddiaları hiçbir bilimsel delile dayanmamaktadır, sadece evrimci ön yargılarının bir ürünüdür. Bunun nedenlerini sırasıyla inceleyelim:

• Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, miyoglobin ve hemoglobin, benzer görevleri olan iki moleküldür; hemoglobin kanda oksijen taşır, miyoglobin ise oksijeni hemoglobinden alır, dokulara ve gerekli yerlere ulaştırır. Dolayısıyla benzer görevleri olan iki protein molekülünün benzer yapılara sahip olacak şekilde tasarlanmış olması son derece doğaldır. Bir benzetme yaparsak, tüm taşıtlar benzer özelliklere sahiptirler; hemen hepsinin motoru, dümeni veya direksiyonu, tekerlekleri, taşınacak eşya veya insanlar için özel bölümleri bulunur. Açıktır ki, bu benzerliklerin nedeni, bu taşıtların her birinin belli bir amaç için özel olarak tasarlanmış olması ve bu amaca uygun ortak özelliklere sahip olmasıdır. Hemoglobin ve miyoglobin de benzer bir amaç için tasarlanmış olan moleküllerdir ve bu nedenle benzer özelliklere sahiptirler.

• UBA'nın iddiasını biraz daha detaylı olarak incelediğimizde, imkansızlığını daha açık görebiliriz. Bu iddiaya göre, miyoglobin molekülü zaman içinde uğradığı mutasyonlar sonucunda evrimleşmiş, amino asit diziliminde farklılıklar oluşmuş ve böylece hemoglobin molekülü ortaya çıkmıştır. Ancak miyoglobin ve hemoglobin moleküllerinin son derece kompleks yapılara sahip oldukları bilinmektedir. Bu moleküllerden herhangi birinin, mutasyon gibi rastgele etkilere maruz kalması, mutasyonlarla ilgili bölümde de incelendiği gibi, bu molekülleri bozacak, işe yaramaz hale getirecektir. Orak hücre anemisi olarak bilinen hastalık bunun örneklerinden biridir. Bu hastalık, hemoglobin molekülünde meydana gelen bir mutasyon sonucunda ortaya çıkar ve oldukça ciddi sonuçları bulunmaktadır. Dolayısıyla, bir proteinin amino asit dizilimini rastgele değiştiren herhangi bir mutasyonun, bu proteini daha fazla özelliklere sahip, daha kompleks bir başka proteine dönüştürmesini beklemek, imkansıza inanmak olur. Evrimcilerin iddialarını kanıtlayabilmek için, miyoglobin ile hemoglobin arasındaki her geçiş aşamasının fonksiyonel (ve dahası bir önceki aşamadan daha yararlı) olması gereklidir ki, bu imkansızdır.

Evrim teorisini eleştiren Amerikalı kimyacı Dr. Robert Kofahl, hemoglobinin miyoglobinden evrimleştiği iddiasının imkansızlığı için şu yorumda bulunur:

Moleküler homoloji iddiasının iyi örneklerinden biri, insan dahil kara omurgalılarının sahip olduğu alfa ve beta hemoglobin molekülleridir. Bunların insan miyoglobinine benzeyen atasal bir miyoglobin molekülüyle homolog olduğu varsayılmaktadır. İki alfa ve iki beta hemoglobini, kanımızdaki oksijen ve karbondioksiti taşıyan olağanüstü hemoglobin molekülünü oluşturmak üzere iş birliği yapar. Ancak miyoglobin kaslarımızın içindeki oksijeni taşıyabilmek için tekli moleküller gibi davranır. (Evrimciler), ilk miyoglobin molekülünün evrimleşerek ... alfa ve beta hemoglobin molekülünü oluşturduğunu varsayarlar. Günümüzde, miyoglobin ve hemoglobin moleküllerinde bulduğumuz ise, özel ve üstün özelliklere sahip mükemmel bir tasarım mucizesidir. Hayali evrimsel değişim süresi boyunca, yarı evrimleşmiş moleküllerin faydalı fonksiyonlara hizmet edebileceğine ya da herhangi bir canlının kanında bu moleküllerle hayatta kalabileceğine dair herhangi bir delil var mı? Böyle bir bilgi yoktur. Modern omurgalılar bu moleküller içinde (sadece) çok küçük varyasyonları

tolere edebilirler. Yani iddiaya göre homolog olan globin moleküllerinin farz edilen evrimsel tarihi bilim değil bir fantezidir." [1]

Dr. Kofahl'ın da belirttiği gibi, UBA'nın moleküler homoloji konusundaki iddiaları, diğerleri gibi bilim değil, sadece fantezidir.

Ayrıca evrimcilerin açıklamaları, miyoglobin proteininin kökenine bir açıklama getirmemektedir. Hemoglobin miyoglobinden evrimleşmiştir demektedirler, ancak miyoglobinin nasıl oluştuğu konusu evrimciler açısından hala bir muammadır.

Moleküler Kıyaslamalar, Evrim Teorisinin Sözde Soy Ağacı İle Çelişmektedir

Bilim ve Yaratılışçılık kitapçığında, canlıların hemoglobin, miyoglobin veya sitokrom-c gibi proteinleri karşılaştırılarak evrimsel bir soy ağacı oluşturulabildiği ve bu ağacın paleontoloji ve anatomiden elde edilen verilerle uyumlu olduğu öne sürülmektedir. Bu iddia kitapçıkta şöyle ifade edilmektedir:

Değişik canlıların dizilimleri arasındaki farklar, canlılarda görülen hemoglobin ve miyoglobin varyasyonunu yansıtan bir aile ağacı oluşturmak için kullanılabilirdi. Bu ağaç, karşılaştırılan canlıların ortak bir atadan türediklerine ilişkin paleontolojiden ve anatomiden sağlanan gözlemlere tamamen uyuyordu.

…Enerji transferinde rolü olan sitokrom-c gibi diğer proteinlerin ve tripsin ile kimotripsin gibi sindirim proteinlerinin üç boyutlu yapılarından ve amino asit dizilimlerinden de benzer aile geçmişleri elde edilmiştir. Moleküler yapının incelenmesi, evrimsel ilişkilerin çalışılmasında yeni ve son derece güçlü bir araçtır. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 18)

UBA'nın, konu hakkındaki araştırma ve verileri yok sayarak, yukarıdaki gibi bir iddiada bulunması şaşırtıcıdır. Çünkü UBA'nın sözünü ettiği moleküler karşılaştırmalar, evrim teorisi için büyük sorunlar oluşturmakta, teorinin çelişkiler içerdiğini gözler önüne sermektedir. UBA'nın ve evrim teorisinin bu konudaki çelişki ve yanılgılarını incelemeden önce, moleküler karşılaştırmalar konusunda kısa bir bilgi verelim.

Canlıların yapı ve fonksiyonlarının bağlı olduğu protein molekülleri, amino asitlerden oluşurlar. Proteinlerde 20 tür amino asit vardır. Bu amino asitlerin belli bir sıra ile dizilmeleri sonucunda, farklı özellikleri olan proteinler oluşur. Örneğin bazı amino asitlerin belli bir sırada olmaları sonucunda midedeki yağı sindiren proteinler oluşurken, bir başka amino asit zinciri oksijen taşıyan protein molekülünü meydana getirir. Genellikle aynı tür içindeki aynı tür proteinin, amino asit dizilimi aynıdır. Ancak türler arasında, bir proteinin amino asit dizilimi değişebilmektedir. Örneğin kandaki oksijenin taşınmasını sağlayan hemoglobin adlı protein için durum böyledir. Birkaç tür arasında belli bir protein molekülündeki farklılıkların karşılaştırılması ve bu karşılaştırmalardan sonuç çıkartılması "moleküler homoloji" olarak adlandırılır. Örneğin, insan, fare ve atın hemoglobin moleküllerinin amino asit dizileri tespit edilip, birbirleri ile kıyaslanabilir. Evrimcilere göre, birbirlerine evrimsel açıdan daha yakın olduğu varsayılan türlerin protein dizileri de birbirine daha benzer olmalıdır. Söz gelimi, insan ile atın hemoglobin dizileri, fareye göre birbirine daha çok benzemelidir. Ne varki, bu yönde yapılan

araştırmalar, moleküler düzeyde yapılan kıyaslamaların evrim teorisinin iddiaları ile tutarsızlık gösterdiğini ortaya koymuştur. Bu tutarsızlığı ortaya koyan araştırma sonuçlarından bazıları şöyledir:

• UBA'nın evrime delil olarak sunduğu sitokrom–c adlı molekül üzerinden yapılan kıyaslamalar, aslında evrimcileri hayal kırıklığına uğratan sonuçlar getirmiştir. Bu kıyaslamalar sonucunda kaplumbağa kuşlara, bir başka sürüngen olan yılandan daha yakın çıkmıştır. Oysa evrimcilerin iddiasına göre her ikisi de sürüngen olan kaplumbağa ve yılanın protein dizilimi birbirine daha yakın olmalıdır.[2]

• Yine aynı araştırma sonucunda tavukların, ördeklerden çok penguenlerle benzerlik gösterdikleri tespit edilmiştir. İnsan ise, maymunlara değil, kangurulara daha yakın çıkmıştır. [3]

• *Popular Science* dergisinin Ocak 2002 sayısındaki bir makalede, ördeğe benzeyen dalgıç kuşunun DNA'sının daha çok flamingoya benzediği ortaya konmuştur. [4]

•LH adlı hormonun amino asit dizisinin kıyaslanması sonucunda ise amfibiyenlerin evrim teorisinin iddia ettiği gibi, sürüngenlere değil memelilere daha yakın olduğu sonucu elde edilmiştir. [5]

• Alfa hemoglobin proteini üzerinden yapılan karşılaştırmalarda, timsah ile tavuğun en fazla % 15 ortak amino asit dizilimine sahip canlılar oldukları belirlenmiştir. Bir sonraki sırada ise engerek yılanı ile tavuk bulunmaktadır(%10,5). En fazla benzerlik göstermesi gereken iki sürüngen olan engerek yılanı ile timsah ise en düşük benzerliğe sahiptir(%5,6). Colin Patterson, bu örnek ile evrimsel varsayımların açıkça çürütüldüğünü belirtmiştir. [6]

• Miyoglobin karşılaştırmalarında ise, timsahlarla kertenkelelerin %10,5 benzerliğe sahip oldukları görülmüştür. Ancak, kertenkele tavuk ile de %10,5 benzerlik göstermektedir. Yani sürüngen/sürüngen kıyası, sürüngen/kuş kıyası ile aynıdır.[7]

• Lizozom ve süt albümini kıyaslamalarında ise, insanlar test edilen diğer memelilerden çok, tavuklara yakın çıkmıştır. [8]

• Cambridge'ten Adrian Friday ve Martin Bishop ellerindeki "tetrapodların protein dizilimi" verilerini analiz etmişlerdir. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır.[9]

• South Carolina Üniversitesi Tıp Fakültesinden biyokimya araştırmacısı Dr. Christian Schwabe'nin relaxinler üzerinde yaptığı çalışmalar oldukça ilginç sonuçlar ortaya koymuştur:

Yakın akraba olduğu bildirilen türlerin relaxinleri arasındaki yüksek değişkenliğin yanı sıra, domuzun ve balinanın relaxinleri bütünüyle aynıdır. Farelerden, Yeni Gine domuzundan, insandan ve domuzdan alınan moleküller, birbirlerinden yaklaşık %55 uzaktır. Buna rağmen insülin, insanı şempanzeden daha çok domuza yakın kılmaktadır.[10]

• Bir 1996 yılı çalışmasında, 88 protein üzerinde yapılan analizler, tavşanları kemirgenler yerine primatlarla aynı grupta çıkarmıştır; 1998 yılındaki bir araştırmada 19 hayvan türünde 13 gen analiz edilmiş ve bunun sonucunda deniz kestaneleri omurgalılar arasında gruplanmış; bir başka 1998 araştırmasında ise 12 protein analiz edilmiş ve bunun sonucunda inekler atlardan çok balinalara yakın çıkmıştır. [11]

• Örneğin California Üniversitesinden Richard Holmquist, sitokrom-c üzerinde yaptığı çalışmalar sonucunda, evrim teorisine göre birbirlerine son derece yakın olmaları gereken amfibiyenlerle sürüngenler arasındaki biyokimyasal farkın, teoriye göre birbirlerinden çok daha uzak

olan kuşlar ile balıklardan, memeliler ile balıklar veya memeliler ile böcekler arasındaki farklardan daha da büyük olduğunu ortaya koymuştur. Araştırmacının konu hakkındaki yorumu şöyledir:

Her iki durumda da, bu değişikliklerin büyüklüğüne ve zamanla ilişkisine bağlı olarak, bazı omurgalılarda birtakım anormallikler ortaya çıkmaktadır. Bu anormallikler "filogenetik ağaçlar" üzerinde evrimsel uyuşmazlığın gözle görünür olumsuzluğu olarak ya da bir organizmanın familya içinde taksonomik yerleşiminin yalnızca hatalı biçimde yapılmasıyla kendini gösterecektir...

...Ancak deniz kaplumbağası ve çıngıraklı yılan arasındaki her 100 kodon (DNA ya da RNA üzerinde, belirli bir amino asit için genetik kod formasyonunu sağlayan, üç komşu bazın belirlenmiş dizilimi) başına 21 amino asitlik farklılık, tavuk ve lampri (emici bir su hayvanı) arasındaki 17, at ve köpek balığı arasındaki 16 amino asitlik farklılık gibi birbirinden büyük ölçüde ayrılmış olan sınıfların temsilcileri arasındaki farklılıktan, hatta iki farklı filumdan gelen köpek ve vida kurdu sineği (screw worm fly) (yumurtalarını bazen insan ya da diğer hayvanların burun deliklerine ya da yaralı bölgelerine bırakarak ölümcül sonuçlara yol açan bir Amerikan sineği) arasındaki 15 amino asitlik farklılıktan dikkate değer şekilde büyüktür.[12]

Bu araştırmaların sayısı arttıkça, moleküler düzeyde yapılan karşılaştırmaların evrim teorisi ile çeliştiği daha da belirgin hale gelmektedir. Birçok evrimci biyolog bu gerçeği itiraf etmek zorunda kalmıştır. Örneğin Fransız biyologlar Hervé Philippe ve Patrick Forterre 1999 yılındaki bir makalelerinde "daha fazla dizi elde edildikçe görüldü ki **protein filogenileri hem birbirleri ile hem de rRNA ağacı ile çelişmektedir."** diyerek bu gerçeği itiraf etmektedirler. [13]

California Üniversitesinden moleküler biyologlar James Lake, Ravi Jain ve Maria Rivera ise yine 1999 yılında şöyle yazmaktadırlar:

Bilim adamları farklı organizmalardan farklı genleri analiz etmeye başladıklarında, bunların birbirleri ile ilişkilerinin rRNA analizleri ile oluşturulan evrimsel hayat ağacı ile çeliştiğini gördüler. [14]

RNA temelli karşılaştırmalar ile soy ağacı kurma konusunda öncü sayılan Illinois Üniversitesinden biyolog Carl Woese ise, UBA'nın yayını olan *PNAS*'ta *(Proceedings of the National Academy of Sciences)* yayınlanan bir makalesinde, söz konusu araştırmaların çelişkili sonuçları üzerine şu yorumu yapmaktadır:

Şimdiye dek üretilen birçok bireysel protein filogenisinden, organizmaya ilişkin tutarlı hiçbir filogeni ortaya çıkmamıştır. Filogenetik uyuşmazlıklar evrensel ağacın içinde, kökünde, içindeki temel dallarda, çeşitli gruplar arasında, birincil grupların kendi oluşumuna dek her yerde görülebilir. [15]

Biyolog Michael Lynch ise farklı genler üzerinde yapılan analizler kadar, aynı genler üzerinde yapılan farklı analizlerin dahi çelişkili sonuçlar getirdiğini belirtmektedir:

Farklı genler üzerinde yapılan analizlerle ve hatta filogenetik ağaçların bir çeşitlenmesini oluşturan aynı genler üzerinde yapılan farklı analizlerle ana hayvan filumlarının filogenetik ilişkilerine açıklık kazandırılması, içinden çıkılması güç bir problem oluşturmuştur.[16]

Moleküler biyolog Michael Denton, moleküler seviyede yapılan karşılaştırmaların evrim teorisi ile çeliştiğini şöyle açıklamaktadır:

Ancak 1960'larda daha fazla protein dizilimi elde edildikçe, moleküllerin doğadaki ardışık düzen için hiçbir delil sağlamayacağı açıkça görüldü. Aksine moleküllerin, evrim için hiçbir delilin bulunmadığı hiyerarşik şemayı destekleyen geleneksel görüşü onayladıkları anlaşılmıştır. Dahası,

sınıfların, matematiksel açıdan, en tutucu tipolojistlerin bile öngörebileceğinden, daha mükemmel olduğu ortaya çıktı. [17]

Dr. Schwabe, moleküler alanda evrime delil bulabilmek için uzun yıllarını vermiş bir bilim adamıdır. Özellikle insülin ve relaxin türü proteinler üzerinde incelemeler yaparak canlılar arasında evrimsel akrabalıklar kurmaya çalışmıştır. Fakat çalışmalarının hiçbir noktasında evrime herhangi bir delil elde edemediğini pek çok kereler itiraf etmek zorunda kalmıştır. *Science* dergisindeki bir makalesinde şöyle demektedir:

Moleküler evrim, evrimsel akrabalıkların ortaya çıkarılması için neredeyse paleontolojiden daha üstün bir metot olarak kabul edilmeye başlandı. Bir moleküler evrimci olarak bundan gurur duymam gerekirdi. Ama aksine, türlerin düzenli bir gelişme kaydettiğini göstermesi gereken **moleküler benzerliklerin pek çok istisnası olması oldukça can sıkıcı görünüyor.** Bu istisnalar o kadar çok ki, gerçekte, istisnaların ve tuhaflıkların daha önemli bir mesaj taşıdıklarını düşünüyorum.[18]

Durham Üniversitesi Biyolojik Bilimler Bölümü'nden Prof. Dr. Donald Boulter, amino asit dizilimleri üzerinde yapılan karşılaştırmaların evrim teorisinin varsayımları ile çelişkili sonuçlar verdiğini 1980 yılında şöyle açıklamıştır:

Omurgalılardaki sitokrom-c'nin amino asit dizilimlerinden elde edilen ilk sonuçlar fosil kanıtlarından türetilenlere benzer omurgalılar filogenisinin ana hatlarının oluşturulmasına yön verdi. Diğer proteinlerden elde edilen sonuçlar toparlandıkça bu çok umutlandırıcı başlangıç, kısa sürede daha az tatmin edici hale geldi. Farklı proteinlerin amino asit dizilim veri kümeleri her zaman aynı filogenetik yoruma uygun düşmemiş ya da temelde fosil ve morfolojik özelliklerden elde edilen kabul görmüş filogeniyle uyuşmamıştır.[19]

1998 yılında *Science* dergisinde Elizabeth Pennisi tarafından yayınlanan " Genome Data Shake Tree of Life " *(Genom Verileri Hayata Ağacını Sarsıyor)* başlıklı makalede, moleküler seviyede yapılan analizlerin, evrimciler tarafından kabul edilen sözde evrim ağacını sarstığı, sonuçların birbirleri ile çelişkili olduğu şöyle ortaya konuyordu:

O zamandan beri o (evrimci Carl Woese) ve diğerleri bir "yaşam ağacı" kurmak için hem büyük hem de küçük olmak üzere çok çeşitli canlının evrimsel ilişkilerini gösteren rRNA kıyaslarını kullanıyorlardı. Bu rRNA temelli ağaca göre milyarlarca yıl önce evrensel ortak bir ata iki mikrop dalına ayrılmıştı, archaea ve bakteriler (topluca prokaryotlar olarak adlandırılıyor). Daha sonra archaea'dan ökaryotlar gelişti. Ama dizilimleri yeni yapılan mikrobik genomlar ve bira mayası gibi ökaryotik genomlara yapılan kıyaslar bu düzenli resmi düzensizliğe götürüyor, bütün yaşamın sınıflandırılması hakkında şüpheler meydana getiriyor. [20]

Pennisi, kaynama noktasına yakın bir ısıda yaşayan ve DNA dizilimi tamamlanan *Aquifex aeolicus* bakterisinin moleküler evrimcilerin karşılaştıkları problemleri somutlaştırdığını söylüyordu. Söz konusu bakteri üzerinde incelemeler yapan bilim adamlarından moleküler genetikçi Robert Feldman 1998 yılının Şubat ayında Kuzey Carolina Hilton Head'deki Mikrobal Genom Konferansında vardığı sonucu şöyle özetlemişti: **"Kullanılan genlere bağlı olarak farklı filogenetik ağaçlar elde ediyorsunuz." [21]**

Makalede, bu araştırmanın sonucunda elde edilen bazı veriler şöyle özetleniyordu:

Hücre bölünmesine yardım eden FtsY adlı proteinin geni, Aquifex'i toprak mikrobu Bacillus subtilus'a yakın bir yere yerleştirdi. Oysa her ikisinin de bakteriyel ağacın farklı dallarından geldikleri varsayılıyordu. Daha da kötüsü, tryptophan adlı amino asidi sentezlemekte kullanılan bir enzimi kodlayan gen, Aquifex'i archaea'larla ilişkili gösterdi. Diversa ekibinin archaea hakkında bulduğu tek anormallik bu da değildi. DNA'nın yapıtaşlarını inşa etmede yardımcı olan, CTP sentezini enzimini şifreleyen gen analizleri archaea'yı evrimleşen diğer bütün organizmaların dışına atar ve rRNA ağacının ileri sürdüğü gibi tutarlı ve farklı bir grup olmadıklarını ileri sürer. [22]

Pennisi'nin makalesinde görüşü belirtilen bilim adamlarından bir diğeri olan Ohio State Üniversitesi'nden mikrobiyolog John Reeves ise bu konu hakkında şöyle demektedir:

Daha önce rRNA ağaçları, canlıların (yaşam tarihi) ağacı ile denkleştirilmeye çalışılıyordu. Ancak tüm genomlara baktığınızda rRNA ağacıyla aynı sonucu vermeyen genlerle karşılaşıyorsunuz. 23

BENZERLİKLER EVRİMSEL AKRABALIK ANLAMINA GELMİYOR

Evrimciler, canlılar arasındaki sözde evrimsel akrabalığı, bu canlılar arasındaki bazı genetik veya morfolojik benzerliklerden yola çıkarak öne sürmektedirler. Ancak, son yıllarda yapılan araştırmalar, genetik ve morfolojik benzerliklerin, canlı türleri arasında evrimsel bir ilişki olduğu iddiasına delil teşkil etmediğini göstermiştir.

Genler aynı fakat görünüş farklı

Bu alanda yapılan en son çalışmalardan biri ABD Ulusal Bilim Vakfı tarafından yürütüldü. Penn Eyalet Üniversitesi'nden evrim biyoloğu Blair Hedges başkanlığında yürütülen çalışmada su kuşlarının genleri karşılaştırıldı. Ancak aynı ailenin üyeleri oldukları iddia edilen kuşların, gerçekte genetik açıdan birbirine hiçbir şekilde benzemediği ortaya çıktı. Araştırmanın sonuçları şöyle özetleniyordu:

Su kuşlarının genleri, kuşların bedensel özelliklerini temel alan geleneksel akrabalık gruplamalarından tamamen farklı bir soy ağacı ortaya çıkardı.

Evrimciler bugüne dek fiziksel özellikleri karşılaştırma yolu ile, türler arasında akrabalık ilişkileri kurmuşlardır. Ancak araştırmacılar DNA analizleri sayesinde fiziki özelliklerden yola çıkılarak çizilen evrim soy ağaçlarının geçersiz olduğunu artık fark etmiş bulunuyorlar.

Araştırmanın şaşırtıcı bulguları arasında, birbirine çok benzer genlere sahip canlılar arasında herhangi bir bedensel benzerlik olmadığı saptandı:

"Çamurda yürümesini sağlayan uzun bacaklarıyla, flamingonun en yakın akrabası, çamurda yürüyen uzun bacaklı bir başka kuş değil, ancak dalmak üzere yapılmış kısa bacaklarıyla sıska dalgıç kuşu çıktı."

Evrim biyoloğu Blair Hedges bu sürpriz buluş karşısındaki şaşkınlığını şöyle belirtti:

Genleri birbirlerine diğer başka kuşlarla olduğundan daha çok benzeyen iki tür, dışarıdan hiçbir benzerlik göstermemekteler.

Görünüş aynı ama genler farklı

Benzer bir buluş ise Meksika'da yeni bir semender türünün bulunması ile ortaya çıkarıldı. Önce bir semender bulduklarını düşünen bilim adamları, DNA analizi sonrasında, buldukları fosile semender diyemeyecekleri sonucuna vardılar. Çünkü ellerindeki fosil, her ne kadar bilinen semenderle tıpatıp aynı olsa da genetik olarak çok farklıydı. ABD Ulusal Bilim Vakfı tarafından bu sonuç şöyle açıklandı:

Toprakta yaşayan bu semender, birkaç yüz mil ötedeki dağın eteklerinde yaşayan semenderlerin tıpatıp aynısı görünüyor. Fakat California Berkeley'deki zoologların yaptığı DNA analizi, apayrı türler olduklarını gösteriyor.

İşte bu noktada, çok büyük bir şaşkınlık hakim olmaktadır: birbirinin aynısı olmalarına rağmen, genetik açıdan tamamen ayrı türler olarak sınıflandırılmaları gerekmektedir. Çalışmayı

yürüten California Berkeley Üniversitesinden biyolog David Wake, vardığı sonucu çok açık olarak şöyle ifade ediyor:

Birbirlerinin yakın akrabaları değiller.

Görüldüğü gibi dış benzerlik genetik benzerlik dahi gerektirmemektedir. Bu nedenle uzmanlar bu sonucu büyük bir sürpriz olarak nitelendirmektedirler. Çünkü genetik olarak çok farklı olmaları kesinlikle ortak bir atadan evrimleşmedikleri, birbirleriyle akraba dahi olmadıkları sonucunu getirmektedir.

Bu değerlendirmeler ışığında evrimcilerin bedensel veya genetik benzerliklerden yola çıkarak varsaydıkları sözde evrimsel yakınlıkların geçersiz olduğu anlaşılmıştır. Böylece bugüne dek çizilmiş olan tüm soy ağaçlarının da bilimsel bir temele dayanmadığı, evrimci ön yargılarla oluşturuldukları ortaya çıkmaktadır.

Cheryll Dybas, *Genes of Aquatic Birds Reveal Surprising Evolutionary History*, National Science Foundation – Official News-Media tip, 1 Ağustos 2001

Cheryll Dybas, *New Salamenders Turn up From DNA Analysıs*, National Science Foundation, Official New Media Tip, 1 Ağustos 2001

UBA'nın Sitokrom-C ve Hemoglobin Yanılgısı

UBA'nın kitapçığında, canlıların sitokrom-C ve hemoglobin gibi moleküllerinin karşılaştırılması yoluyla elde edilen soy ağaçlarının evrim teorisine delil sağladığı iddia edilmektedir. Bu iddiaya göre, canlı türlerinin bu tür moleküllerinin amino asit dizilimleri arasındaki farklılıklar, bu canlıların birbirlerinden evrimleştiklerini göstermektedir. Bu da tümüyle yanlış bir iddiadır. Bazı türlerin sitokrom-c veya hemoglobin moleküllerinde bazı benzerlikler bulunması, bu canlıların birbirlerinden evrimleştiklerine delil olamaz.

Herşeyden önce belirtmek gerekir ki, başka moleküller üzerinde yapılan kıyaslamalar az önce incelediğimiz gibi, son derece farklı ve hiçbir evrim şemasına oturmayan çelişkili sonuçlar vermektedir.

Biyokimyacıların, sitokrom-C gibi bazı proteinler üzerinden yaptıkları kıyaslamaları bir tabloda topladıklarında buldukları ise şudur: Türleri moleküler yapılarına göre gruplara ayırmak mümkündür. Ve bu gruplar, karşılaştırmalı anatomi ile varılan gruplarla uyuşmaktadır. Ancak, böyle bir protein atlasında ilginç olan, bu grupların veya alt sınıfların her birinin diğerlerinden tamamen izole edilmiş, tamamen ayrı olmasıdır. Gruplar arasında hiçbir geçiş veya ara sınıf bulunmamaktadır, aynen fosil kayıtlarında veya günümüzdeki canlılar dünyasında ara türler olmadığı, türlerin keskin hatlarla ayrıldığı gibi.

Avustralyalı biyokimyacı Michael Denton, *Dayhoff Atlas of Protein Structure and Function* gibi sitokrom farklılıklarını gösteren tabloların bu tür ara geçiş eksikliğini çok belirgin şekilde ortaya koyduğuna dikkat çeker. [24]

Bu konuda dikkat çeken bir başka nokta ise şudur: Evrimcilere göre en ilkel organizma hücre çekirdeği olmayan bakterilerdir. Hücresinde çekirdek olan daha yüksek organizmalar, mayadan insana kadar, ökoryat olarak adlandırılır. Eğer tüm ökaryotlar bakterilerden türediyse -ki evrimcilerin iddiası budur- o zaman sitokrom-C gibi proteinlerde, kademe kademe farklılaşma görmeyi beklersiniz. Ancak, bulduğunuz şudur: insandan kangruya, meyve sineğinden tavuğa, ayçiçeğinden çıngıraklı yılana ve penguenlerden fırıncıların kullandığı mayaya kadar tüm ana sınıfların sitokrom-c'leri, bakterilerin sitokrom-c moleküllerinden aynı derecede farklılık göstermektedirler. (%65 ile %69 arasında değişen bir farklılık vardır).

Michael Denton bu konuda şu yorumu yapar:

İnsan, lampri (emici bir su hayvanı), meyve sineği, buğday ve maya gibi farklı organizmalardan alınan ökaryotik sitokromların hepsi, bu bakteriyal sitokromla, yüzde altmış dört ila yüzde altmış yedi arasında bir dizilim uyuşmazlığı sergilemektedir. Ökaryotik türlerin maya gibi tek hücreli organizmalardan, memeliler gibi çok hücreli organizmalara kadarki müthiş varyasyonu göz önüne alındığında ve ökaryotik sitokromların kendi aralarında yüzde kırk beşe kadar çeşitlendiği değerlendirildiğinde, bunun modern bilimin en şaşırtıcı bulgularından birisi olarak kabul edilmesi gerekir.[26]

Daha da olağanüstü olan ise, evrimci şemanın en temel iddiası olan balıktan amfibiyene, amfibiyenden sürüngene, sürüngenden memeliye geçiş iddiasının biyokimyada hiçbir delil bulamamasıdır. Amfibiyenler, sürüngenler ve memeliler gibi kara omurgalılarının protein farklılıkları, balıklarınki ile karşılaştırıldığında, yine hepsi eşit derecede izole olmuş olarak çıkarlar. Evrimsel diziden beklenen kademeli farklılaşma görülmemektedir.

Atlar, tavşanlar, kurbağalar ve kaplumbağalar, sitokrom-c'leri açısından sazan balığından %13 farklıdırlar. Denton, *"Moleküler seviyede balıktan amfibiyene, amfibiyenden sürüngene ve sürüngenden memelilere evrimsel geçişin hiçbir izi yoktur. Örneğin, balıklarla diğer kara omurgalıları arasında ara geçiş canlısı olarak görülen amfibiyenler, moleküler açıdan balıklardan diğer sürüngenler ve memeliler kadar uzaktır."* [27] demektedir.

Görüldüğü gibi, UBA'nın moleküler biyolojiden evrim teorisine kanıt olarak gösterdiği olguların tamamı birer yanılgıdır, veya evrimci bilim adamlarının kasıtlı çarpıtmalarıdır.

Sözde Genlerin Evrim Teorisine Delil Oluşturdukları Yanılgısı

UBA'nın evrim teorisine moleküler biyolojiden delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri ise işlevsel olmadıkları iddia edilen ve "sözde genler" (*pseudogenes*) olarak adlandırılan DNA dizileridir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 19)

Bilindiği gibi bir canlının vücudundaki proteinler, genlerde kodlu olan bilgi kullanılarak üretilir. Sözde genler ise, protein üretiminde veya bir başka fonksiyonda rol oynamadıkları varsayılan, dolayısıyla "işlevsiz" olarak kabul edilen DNA dizileridir.

Sözde genler kavramı, aslında DNA'da işlevsiz kısımlar bulunduğunu iddia eden "Junk DNA" (Hurda DNA) tezinin bir parçasıdır. Ancak bu tezin tümüyle çürük olduğu, 1990'ların ikinci yarısından

itibaren elde edilen bir dizi bulgu ile ortaya çıkmıştır. Çünkü işlevsiz ("junk") olduğu iddia edilen DNA dizilerinin hücre ve vücut için son derece önemli işlevler üstlendikleri bir bir ortaya çıkmıştır. En son olarak 1992 yılı sonunda elde edilen bulgular, "Junk DNA olarak tanımlanan genlerin, aslında vücudun genel yapısı ve diğer genlerin ne zaman aktif veya pasif hale getirileceğinin bilgisi gibi son derece hayati kodlar içerdiklerini ortaya koymuştur. *Washington Post* gazetesinin yazdığına göre, **"bilim adamları, yeni keşiflerin Junk DNA kavramının tamamen terk edilmesine yol açmaya aday olduğunu"** söylemektedirler. [28]

Öte yandan eğer gerçekten hücre içinde "sözde genler" (*pseudogenes*) var olsa bile, bunların evrim teorisine kazandırdığı herhangi bir şey yoktur.

Evrimcilerin, sözde genleri ortak bir atadan türeyişin delili olarak görmelerinin nedeni, onları DNA'da mutasyonlar tarafından oluşturulan hatalar olarak düşünmeleridir. Farklı canlı türlerinde benzer hataların meydana gelmesinin ise imkansız olduğunu, dolayısıyla bu hataların evrim süreci boyunca yeni türlere aktarıldığını öne sürmektedirler. Oysa bu iddiayı çürüten birçok delil bulunmaktadır. Bunlardan bazıları şöyledir:

1. Bazı gen bölgeleri mutasyona daha elverişlidir. Dolayısıyla farklı canlı türlerinde aynı gen bölgelerinin mutasyona uğramış olması şaşırtıcı değildir ve ortak bir atadan türemeyi gerektirmez.
2. Fonksiyonsuz olduğu iddia edilen sözde genlerin fonksiyonları olduğuna dair deliller, başta belirttiğimiz gibi, giderek artmaktadır.
3. Sözde genlere bağlı olarak kurulan filogenetik ağaçlar hem kendi içlerinde hem de diğer filogenetik ağaçlarla çelişkilidir.

1. Mutasyona daha elverişli olan gen bölgeleri, evrimcilerin sözde genler hakkındaki iddialarını geçersiz kılmaktadır

Birçok gende ve sözde gende "popüler mutasyonel noktalar" bulunduğu tespit edilmiştir.[29] Bunun anlamı şudur: DNA dizilerinin bazı bölgeleri, mutasyona uğramaya diğerlerine göre daha elverişlidir ve bunlar organizma üzerinde etkisi olmayan mutasyonlardır. Dolayısıyla, farklı canlıların DNA'sında bu bölgelerin mutasyona uğramış olması ve aynı nükleotidlerin değişmesi olası bir durumdur. Sırf bu benzer mutasyonlar dolayısıyla bu canlıların ortak bir atadan türediklerini iddia etmenin bir mantığı yoktur.[30]

2. Fonksiyonsuz olduğu iddia edilen sözde genlerin fonksiyonları olduğuna dair deliller giderek artmaktadır

Evrimcilerin, sözde genleri evrim teorisine delil olarak göstermelerinin nedeni, bu genlerin işlevsiz olduklarını varsaymalarıdır. Ancak, başta da belirttiğimiz gibi işlevsiz oldukları sanılan birçok sözde genin gerçekte işlevsel olduğu anlaşılmıştır. Bu yöndeki deliller ise giderek artmaktadır. Ayrıca, bazı bilim adamlarının da belirttiği gibi, herhangi bir deney ortamında bu DNA dizilerini protein kodlarken gözlemlememiş olmak, onların böyle bir yetenekleri olmadığını göstermemektedir. Nitekim, Leeds Üniversitesi Moleküler Tıp Bölümünden A. J. Mighell bu konuda şöyle der:

Bu ve diğer örneklerde bir genin kesin olarak sözde gen veya gen olup olmadığını söylemek mümkün değildir. Böyle bir tespit için analizin uygun zaman ve yerde ve uygun koşullarda yapılmamış olması mümkündür. [31]

Zuckerkandl, Latter ve Jurka ise, sözde genlerin işlevsiz oldukları iddiasının somut bir gerçek gibi kabul edilmesini şöyle eleştirir:

Bazı yayınlarda, protein ya da işlevsel RNA kopyaladıkları bilinmeyen DNA'dan, özellikle sözde genlerden, **sanki işlevsizlikleri ispatlanmış bir gerçekmiş gibi,** işlevsiz DNA olarak bahsedilmektedir.[32]

Nitekim daha önceleri işlevsiz olarak kabul edilen ve en bilinen sözde gen gruplarından biri olan Alu'nun gerçekte işlevsel olduğu yakın bir zaman önce delillendirilmiştir.[33] Ayrıca bazı sözde genlerin DNA'yı tersine kopyalayan RNA ile birbirlerini etkiledikleri düşünülmektedir.[34] Bazı sözde genlerin ise, genetik çeşitlilik oluşturmak için bilgi kaynağı olarak fonksiyon gösterdiklerine inanılmaktadır. [35]

Sözde gen dizilerinin bazı kısımlarının fonksiyonel genlere kopyalandıkları ve fonksiyonel dizinin değişik biçimlerini ürettikleri düşünülmektedir. Bu olgu birçok kereler rapor edilmiştir. Bazı örnekler arasında fındık faresi[36] ve kuş[37] immunoglobulinleri, fare histon genleri[38], ve atların globin genleri[39], ve insanın beta globin genleri[40] bulunmaktadır.

Bazı sözde genlerin ise gen tanzimi ile ilişkili olduğu gözlemlenmiştir.[41] Bu tür bir rol, düzenleyici protein için rekabet, sinyal RNA moleküllerinin ve diğer mekanizmaların üretimini içerebilir. [42]

Tüm bu örnekler, canlılarda "sözde genler" bulunduğu iddiasını çürütmek için yeterlidir. Sözde genler konusunda, birçok delil birikmeye başlamıştır ve bu, sözde genlerin yararsız oldukları iddiasının güvenilir olmadığını göstermektedir.

Bilindiği gibi, evrimciler 19. yüzyılda yüzlerce maddeden oluşan körelmiş organlar listesi çıkarmışlar, insan vücudunda evrim süreci içinde işlevini yitirmiş appendiks (apandisit), kuyruk sokumu gibi körelmiş organlar olduğunu iddia etmişlerdi. Oysa, 20. yüzyılda gelişen bilim ve teknolojik imkanlar sayesinde bu liste giderek küçülmüş, işlevsiz olduğu sanılan organların yaşam için oldukça önemli özelliklere sahip oldukları anlaşılmıştı. Görünen o ki, aynı süreç sözde genler için yaşanmaktadır ve evrimcilerin umut bağladıkları sözde delillerden biri daha yok olmaktadır.

3. Sözde genlere bağlı olarak kurulan filogenetik ağaçlar hem kendi içlerinde hem de diğer filogenetik ağaçlarla çelişkilidir

Öte yandan evrimcilerin sözde genler üzerine kurdukları evrim ağaçları da, hem kendi içlerinde hem de diğer evrim ağaçları ile oldukça çelişkilidir. Örneğin, Ulusal Bilimler Akademisi'nin kendi yayını olan *PNAS*'ta yayınlanan, M. Collard ve Bernard Wood'un, "How Reliable are Human Phylogenetic Hypotheses?" (İnsan Filogenetik Hipotezleri Ne Kadar Güvenilirdir?) başlıklı makalelerinde belirttikleri gibi sözde genler üzerine kurulan evrim ağacına göre, insanlar tarih sahnesine şempanze ve gorillerden önce çıkmışlardır. Oysa evrimcilerin kendi iddialarına göre, şempanze ve goril insanlardan önce evrimleşmişlerdir.[43]

Elbette ki bu tür tutarsızlıklar sadece insan-şempanze ve goril üçlüsü arasında yapılan kıyaslamalara özgü değildir. Örneğin beta globin molekülü ile ilgili veriler, morfolojik verilerle karşılaştırılarak genel bir primat filogenisi (evrim ağacı) inşa edilmek istenmiştir. Ancak iki verinin birbiriyle çelişkili olduğu görülmüştür.[44] Bir başka çalışmada, Alu dizileri, cadı makileri (cüce bir maymun türü) "hominid"lerin (ve insanın) kardeş grubu olarak çıkarmıştır.[45] Ancak bu sonuç, cadı makiyi primat filogenisinde başka yerlere yerleştiren verilerle çelişmektedir. Benzer sözde genlerin

birbirine evrimsel açıdan uzak olarak kabul edilen filumlarda bulunması da evrimcilerin açıklayamadıkları bir durumdur.[46] Bunun yeni bir örneği, oldukça şaşırtıcı bir buluş olan SINE dizileridir. Bu sözde gen dizileri, alabalık türleri[47], kemirgenler ve mürekkep balığı [48] gibi birbirlerinden evrimsel açıdan oldukça uzak canlılar arasında dahi paylaşılmaktadır.

Diğer moleküller üzerinde yapılan filogenetik ağaçlarda görülen çelişkiler, sözde genler kullanılarak inşa edilen evrimsel ağaçlarda da görülmektedir. Tüm bu veriler, sözde genlerin ortak bir atadan türeyişin delilleri olmadığının görülmesi açısından yeterlidir.[49]

Moleküler Saat Yanılgısı ve Bir Kısır Döngü Mantık Daha

UBA'nın evrim teorisine delil olarak gösterdiği konulardan bir diğeri de "moleküler saat" tezidir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 19) Moleküler saat tezi 1970'lerin ortalarında ileri sürüldü. Bu tez, birbiriyle evrimsel akraba sayılan canlı türleri arasındaki genetik farklılığın, bu canlı türlerinin fosil kayıtlarından tespit edilen "ayrışma" süreleri ile kıyaslanmasıyla belirli bir "evrim hızı" hesaplanabileceğini varsayıyordu. Örneğin tüm memelilerin ortak bir atadan evrimleştiği varsayılırsa, at ile kangurunun ortak atasının 70 milyon yıl kadar önce yaşadığı varsayılıyor, sonra bu iki canlı arasındaki genetik farklılık 70 milyon yıla bölünerek zaman içindeki "evrimleşme hızı" tespit ediliyordu.

Buna göre, bir genin veya bir proteinin ortalama evrimleşme hızı "moleküler saat" olarak adlandırılır. Evrimciler, moleküler saatin canlılar arasındaki evrimsel ilişkiyi ortaya koyduğunu, türlerin birbirlerinden ne zaman ayrılmaya başladıklarını ve tüm olayların gerçek zaman dizinlerini saptamada yardımcı olduğunu öne sürmektedirler.

Ancak, ilk ortaya atıldığında evrimciler tarafından büyük bir heyecanla benimsenen ve Yaratılışçılara karşı büyük bir koz olarak görülen bu tezin, evrimcilerin elindeki tüm verilerle, özellikle moleküler evrim teorileri ve paleontolojik bulgular ile çeliştiği kısa süre içinde ortaya çıkmıştır.

Moleküler saat kullanılarak elde edilen veriler ve kurulan soy ağaçları fosil kayıtları ile büyük bir tutarsızlık gösterir. Örneğin antropologlar, fosil kayıtlarına dayanarak maymun ve insan nesillerinin en az 15 milyon yıl önce birbirlerinden ayrıldıklarını öngörmektedirler, ancak "moleküler saat" tezi uyarınca bu ayrılmanın 5 ile 10 milyon yıl öncesi bir dönemde meydana gelmesi gerekmektedir.[50]

Daha yakın dönemlerde, sadece anneden kız çocuğuna geçen mitokondriyal DNA üzerinde yapılan analizler sonucunda günümüz insanının 200.000 yıldan daha kısa bir süre önce Afrika'da yaşayan bir kadının torunları olduğu öne sürülmüştü. Ancak antropologlar bu sonucu kabul etmediler, çünkü bu durumda 200.000 yıldan daha yaşlı tüm *Homo erectus* ve sonrası fosilleri yok saymak durumunda kalacaklardı. [51]

Moleküler saat yönteminin güvenilir olmadığının en açık göstergelerinden biri ise, 1996 yılında *Science* dergisinde yayınlanan bir makalede aktarılmaktadır. Söz konusu makalede biyokimyacı Russell Doolittle ve ekibinin, moleküler saat yöntemi ile çekirdekli tek hücreli canlıların (ökaryotların) bakteri gibi çekirdeksiz canlılardan (prokaryotlardan) 2 milyar yıl önce ayrıldıklarını öne sürdüğü belirtilmektedir. Ancak evrimci mikrobiyolog Norman Pace ise farklı bir saat kullanarak aynı olayın 4 milyar yıl önce gerçekleştiğini öne sürmüştür. (Oysa yeryüzündeki yaşamın 3.7 milyar yıldan daha geriye gitmediği kabul edilmektedir.) Mikrofosil uzmanı William Schopf ise, her iki sonucu da reddetmiş ve en eski bakteri fosillerinin Doolitle'ın verdiği tarihten 1.5 milyar yıl önce bulunduğunu iddia etmiştir. Doolitle ise onun bu iddiasına karşı, bu fosillerin gerçek olup olmadıklarının şüpheli olduğunu belirtmiştir. [52] Görüldüğü gibi moleküler saat kullanılarak elde edilen veriler hem kendi içlerinde hem de fosil kayıtları ile açıkça çelişmektedirler.

Biyokimyager Schwabe ve Warr da, yaptıkları relaxin (hamileliğin son günlerinde salgılanan bir hormon) analizlerinin "evrimsel saat modeli"ne uymadığını belirtmektedirler. [53]

Araştırmacılar Vawter ve Brown tarafından yapılan DNA analizleri ise evrimcilerin beklentilerinin tamamen dışında sonuçlar vermiştir ve bu nedenle bu araştırmacılar moleküler saat hipotezinin tamamen terk edilmesi için çağrıda bulunmaktadırlar:

Mitokondriyal DNA ve çekirdeğe ait DNA sapmalarının göreceli oranlarındaki uyuşmazlık, mitokondriyal DNA ve çekirdeğe ait DNA'nın ait oldukları genomların işlediği denetimler ve sınırlamaların birbirinden bağımsız olarak evrimleştiklerini ortaya koyar ve fosil tarihlendirmesinden bağımsız, DNA evriminin **genelleştirilmiş moleküler saat hipotezinin, reddedilmesi adına sağlam bir delil sağlar.** [54]

Moleküler saate göre elde edilen sonuçların güvenilir olmadığını, görüldüğü gibi evrimci araştırmacılar da kabul etmektedirler.

Moleküler saat tezinin güvenilir bulunmamasının bir başka nedeni ise, canlı türlerinin birbirlerine moleküler açıdan uzaklıklarını ölçmek için kullanılan tekniklerin yetersiz olmasıdır. İsveç Doğa Tarihi Müzesi'nden Prof. Dr. James S. Farris bunu şöyle açıklar:

Öyle görünüyorki çıkartılabilecek tek genel sonuç moleküler uzaklık verisinin analizi için kullanılan mevcut tekniklerin, hiçbir şeyinin tatmin edici olmadığıdır...

Bilinen genetik uzaklık ölçütlerinin hiçbiri mantıklı savunması yapılabilecek bir metod sağlayamaz ve elektroforetik verinin analiz edilmesi için tamamen farklı yaklaşımların benimsenmesi gerekli görülmektedir...[55]

Farris'in söz konusu tekniklere getirdiği eleştiriler itibar görmektedir, çünkü moleküler uzaklığı ölçmek için en çok kullanılan tekniklerden birini kendisi geliştirmiştir.

Münih Teknik Üniversitesi Mikrobiyoloji Enstitüsü Başkanı Prof. Dr. Siegfried Scherer ise moleküler saat tezinin geçersizliğini şöyle vurgular:

Genellikle deneysel biyolojide uygulanan kuvvetli talepler göz önüne alındığında, (moleküler saat) konseptinin neden bu kadar uzun bir süre varlığını devam ettirdiğini anlamak güçtür. Ne filogenetik ayırımların tarihinin saptanması için bir gereç ne de herhangi bir belirli filogenetik hipotez için güvenilir destekleyici bir delil olarak kullanılabilir... Protein dizilimleri konusunda güvenilir bir moleküler saat var olmamış görünmektedir... Moleküler saat hipotezinin reddedilmesi gerektiği sonucuna varılmıştır.[56]

Kısacası, evrimcilerin "moleküler saat"i çalışmamaktadır. Denton'a göre moleküler saat kavramı "durumu kurtarmaya yönelik bir totolojiden" ibarettir. Denton, evrim teorisini bu konuda şöyle eleştirmektedir:

Evrimsel paradigmanın ön yargılı davranışı öylesine güçlüdür ki, ciddi bir yirminci yüzyıl bilimsel teorisinden çok orta çağa ait bir astroloji prensibine benzeyen bir düşünce, evrimsel biyologlar için bir gerçeklik haline gelmiştir. [57]

Her ne kadar moleküler saat kavramı, olağanüstü bilimsel ve teknik bir görünüm sunsa da, gerçekte Denton'ın da belirttiği gibi kısır döngü bir mantığın ürünüdür ve hiçbir şeyi açıklamaz. Çünkü moleküler saati kurabilmek için, önce canlıların ortak bir atadan türedikleri iddiasını kabul etmek gerekir. Evrimciler önce bu ön kabul ile moleküler saati kurmakta, sonra da UBA yazarlarının yaptıkları gibi bu saati ortak bir atadan türeyişin delili gibi göstermektedirler. Philip Johnson

evrimcilerin bu son derece bilimsel (!) görünümlü ama gerçekte içi boş tez ile insanları nasıl etkilemeye çalıştıklarını şöyle açıklar:

Darwinciler düzenli olarak moleküler saat bulgularının "evrimin bir gerçek olduğunun" tartışılamaz kanıtı olduğundan bahsederler. Saat tam da bilim adamı olmayanların gözünü korkutacak türden bir şeydir: ürkütücü şekilde tekniktir, sihir gibi işler ve etkileyici şekilde kesin sayısal değerler verir. Darwin tarafından, hatta Neo-Darwinist sentezin kurucuları tarafından bile bilinmeyen bir bilim dalından gelmektedir ve bilim adamları, (moleküler saatin) onların bize bunca zamandır söylediklerini bağımsız bir şekilde onaylar nitelikte olduğunu söylemektedirler.[58]

Johnson'ın da belirttiği gibi, moleküler saat tezi ile ilgili insanlarda büyü etkisi yapan, karmaşık görünümlü hesaplar, insanların bu tezin olağanüstü gerçekleri açıklayan, bilimsel bir tez olduğuna inanmasını sağlar. Oysa, yukarıda da açıklandığı gibi, moleküler saat kavramı kısır döngü içindeki bir mantığın içine yerleştirilmiştir; evrim teorisine delil sağlamak gibi bir özelliği bulunmamaktadır. UBA yazarları, kitapçık boyunca sürdürdükleri "Belki inanırlar" mantığını bu bölümde de sürdürmüş, "sözde delilleri" art arda sıralamışlardır.

Balinalar ve Su Aygırları Arasında Kurulmaya Çalışılan Evrimsel Akrabalık

"Moleküler Biyolojiden Gelen Yeni Kanıtlar" bölümünün en sonunda, bilimsel verilere aykırı bir iddia daha öne sürülmektedir. UBA, bazı süt proteinleri arasında yapılan karşılaştırmaların balinaların kökeninin su aygırları olduğunu gösterdiğini ve bunun fosil kayıtlarınca da desteklenen sonuç olduğunu iddia etmektedir. Oysa, söz konusu araştırmanın sahipleri ve balinaların kökenini inceleyen bilim adamları UBA ile tamamen farklı görüşlere sahiptirler. Bu araştırmayı yürüten Tokyo Teknoloji Enstitüsü'nden bilim adamları, 14 Ağustos 1997 tarihli *Nature* dergisinde yayınlanan raporlarının sonunda balinaların kökeninin su aygırları olduğu tezinin fosil kayıtlarına ve morfolojik karşılaştırmalara uygun düşmediğini şöyle kabul etmişlerdir:

Geriye dönük konumsal **analizlerimizin sonuçları daha önceki morfolojik temelli hipotezlerle çelişmektedir.** Paleontolojik ve morfolojik veriler modern balinanın kökeninin ilk olarak erken dönem Eosen (üçüncü çağa ait en eski tabaka) çağında ortaya çıkan, Archaeocetes'den (eski balinalardan) geldiğini ileri sürer. Archaeoceteslerin Eosen'den önce ortaya çıkan mesonychians'dan (bir kara memelisi grubundan) geldiğine inanılır. Ancak, en ilkel Artiodactyl (her bir ayağında çift sayılı işlevsel parmaklı toynakları olan plasentalı memeli)ler (*Dichobunids*) ilk olarak erken Eosen'de ortaya çıkmıştır ve Artiodactyl'lerin neredeyse tüm familyaları geriye doğru yalnızca orta ya da son dönem Eosen'e kadar izlenebilmektedir. **Bu hayvanların bu tipteki ortaya çıkma dizilimleri bizim moleküler verilerimizle tutarlı değildir...** Yeni elde edilen moleküler verilerin, paleontologları Artiodactyl'in birçok fosil kaydını bizim sonuçlarımıza uyacak şekilde yeniden yorumlamaya yönlendireceğine inanıyoruz. O zaman fosil kayıtlarındaki büyük boşluklar kadar büyük çapta morfolojik geri dönüşlerin ve yakınsaklıkların onaylanması gerekecektir.[59]

Brüksel Üniversitesi, Moleküler Biyoloji Bölümünden Michel C. Milinkovitch ve Northeastern Ohio Üniversitesi Tıp Fakültesinden J. G. M. Thewissen, Japon araştırmacıların bulguları üzerine yine

Nature dergisinin aynı sayısında (UBA'nın iddiasının aksine) balinaların kökeni konusundaki moleküler analizler ile morfolojik ve paleontolojk yorumların çeliştiğini yazmışlardır:

Shimamura ve arkadaşlarının bu sayının 666. sayfasında anlatılan moleküler analizleri, filogenetik dogmayı daha fazla bozmaktadır. Gerçekten de yazarlar Artiodactyller ve balinalar arasındaki yakın ilişkiyi teyid etmekle kalmaz, balinaların Artiodactyl'lerin filogenetik ağaçlarının içinde derinlere yerleştiğini ileri sürerler. **Bu sonuçlar mevcut morfolojik verilerin yaygın yorumuyla (ortiodactyl monofili) şaşırtıcı şekilde çelişmektedir** ve, eğer doğruysa, bir inek ya da hipopotamı bir yunus ya da balinaya, bir domuz ya da deveden daha yakından ilişkili hale getirecektir. 60

Bu bilim adamları ayrıca, konunun hala tartışmalı olduğunu belirtmekte ve şöyle demektedirler:

Ancak konu halen çelişkilidir çünkü hangi moleküler dizi verisinin hangi yöntemlerle analiz edileceği konusu hala tartışmalıdır. [61]

Diğer moleküller üzerinde yapılan analizler de benzer şekilde çelişkili sonuçlar vermiştir. Zoolog John Gatesy, deniz memelilerinin kan pıhtılaşma proteini üzerinde yapılan analizlerin, balinalarla su aygırları arasında evrimsel bir bağ olduğunu gösterdiğini ancak bunların paleontolojik bulgularla çeliştiğini belirtmektedir.[62]

Görüldüğü gibi, araştırmaların asıl sahibi olan bilim adamları, deniz memelilerinin kökenini bulmak için yapılan moleküler karşılaştırmaların paleontolojik ve morfolojik verilerle çelişkili olduğunu açıkça belirtmektedirler. UBA ise, bu gerçekler açıkça bilinmesine rağmen, tam aksi görüş bildirmektedir. Bunun bilgi eksikliği olmadığı ise ortadadır, çünkü UBA dünyanın en önde gelen bilim kuruluşu olma iddiasındadır. Görünen o ki, UBA kasıtlı olarak, konu hakkında bilgisi olmayan, okuduklarını araştırma ihtiyaç veya imkanı bulunmayan okuyucuları evrime ikna etmek için bu tür asılsız iddialarda bulunmaktadır. Balinaların kökeni konusundaki evrimci tezlerin geçersizliğini, daha önceki "National Geographic'ten Yeni Bir Balina Masalı" başlıklı bir makalemizde de kapsamlı olarak incelemiştik. Burada detaylı olarak açıkladığımız gibi, balinaların kara memelilerinden evrimleştiği tezi, hiç bir bilimsel dayanağı olmayan bir hikayeden ibarettir. Balinaların karasal ataları olarak öne sürülen *Pakicetus* ve *Ambulocetus* gibi soyu tükenmiş kara memelileri ile bilinen en eski balinalar arasında çok büyük morfolojik farklar vardır. Öte yandan "balina evrimi" için evrimciler tarafından öne sürülen "adaptasyon süreçleri", Lamarkçı mantıklara dayalı, bilim dışı senaryolardan ibarettir.

Deniz memelileri, son derece özgün yapılara sahip canlılardır. Bu canlıların rastgele mutasyonların sağlayacağı morfolojik bozukluklar sonucunda karadan deniz ortamına geçiş için gerekli onlarca farklı adaptasyonu yaşadıklarını iddia etmek, evrim teorisi için başlıbaşına bir sorundur, çünkü evrim teorisi böyle bir geçişin nasıl gerçekleştiğini kesinlikle açıklayamaz. Evrimci bilim yazarı Francis Hitching yıllar önceki bir kitabında bu konu hakkında şunları söylemiştir:

Darwincilerin problemi dinozorlarla yanyana yaşayan ve onlar tarafından baskılanan, küçük ve ilkel, karaya bağlı bir memeliyi, memelilerin daha önceleri bilmedikleri çok büyük bir ortam olan, okyanusların derinlerinde yüzebilecek şekilde özel olarak şekillendirilen kocaman bir hayvana dönüştürmek için gereken çok sayıdaki adaptasyon ve mutasyonlar için bir açıklama bulmaya çalışmaktır... Bütün bunların en çok beş ila on milyon yıl içerisinde -ilk yürüyen maymun türlerinden

bize kadar göreceli olarak çok daha önemsiz bir evrimle yaklaşık aynı zaman içerisinde- evrimleşmiş olması gerekmektedir.[64]

Böyle bir geçiş yaşadığı öne sürülen canlı, ara geçiş aşamasında hem denizde hem de karada dezavantajlı hale gelecek ve elenecektir. UBA'nın deniz memelilerinin kökeni ve moleküler karşılaştırmalar konusundaki iddiaları, tamamen spekülasyona dayalıdır, bilimsel ve akılcı olmaktan çok uzaktır.

Sonuç

Evrim teorisinin yeryüzündeki tüm farklı canlı kategorilerinin tek bir ortak atadan, rastlantısal mutasyonlar ve doğal seleksiyon yoluyla türediği iddiası moleküler biyolojide hiçbir delil bulamamaktadır. Evrimsel diziden beklenen kademeli farklılaşma, ne fosil kayıtlarında ne de moleküler analizlerde görülmemektedir.

Michael Denton moleküler biyoloji alanında elde edilen bulgulara dayanarak şu yorumu yapar:

Moleküler düzeyde, her canlı sınıfı, özgün, farklı ve diğerleriyle bağlantısızdır. Dolayısıyla moleküller, aynı fosiller gibi, evrimci biyoloji tarafından uzun zamandır aranan teorik ara geçişlerin olmadığını göstermiştir... **Moleküler düzeyde hiçbir organizma bir diğerinin "atası" değildir, diğerinden daha "ilkel" ya da "gelişmiş" de değildir**... Eğer bu moleküler kanıtlar bundan bir asır önce var olsaydı... organik evrim düşüncesi hiçbir zaman kabul görmeyebilirdi.[65]

UBA'NIN İTİRAFLARI

UBA her ne kadar, *Bilim ve Yaratılışçılık* adlı kitapçıkta, evrim teorisini gözü kapalı savunmuş ve evrim teorisinin bilimin ilgili tüm alanlarında kesin delillere sahip olduğunu öne sürmüşse de, *PNAS (Proceedings of the National Academy of Sciences)* isimli yayınında evrim teorisi ile ilgili bazı çelişkileri itiraf etmiştir. *PNAS*'ta 25 Nisan 2000 tarihinde yayınlanan "The New Animal Phylogeny: Reliability and Implications" (Yeni Hayvan Sınıflaması: Güvenilirliği ve Anlamları) bu itiraf dolu makalelerden biridir.

Fransa Ulusal Bilimsel Araştırmalar Merkezinden bilim adamlarının hazırladıkları makalede, evrimsel soy ağaçlarının ne kadar güvenilmez ve birbirleriyle çelişkili olduğu belirtilmekte ve yeni teoriler üretilmesi gerektiği belirtilmektedir. Söz konusu makalede yer alan bazı ifadeler şöyledir:

DNA dizilerinin analizleri, evrimsel soy ağaçların yeniden yorumlanmalarını gerektirmektedir. Bir zamanlar, Metazoan (çok hücreli hayvanlar) soy ağacının tabanında yer alan ve birbirini takip eden komplekslik derecelerini temsil ettiği düşünülen sınıflar şu anda soy ağacında çok daha yüksek yerlere doğru yer değiştirmektedirler. Bu gelişme hiçbir evrimsel "ara form" bırakmamakta ve bizi simetrik kompleksiliğin başlangıcını tekrar düşünmeye zorlamaktadır.

Hepsinden kötüsü, genellikle üzerinde yeterli kritik değerlendirme yapılmayan birbiri ile çelişkili birçok ağaç ortaya çıkıp duruyor.

Atasal bağlantıların birbirinden böyle aniden ayrılışı, evrim sürecinde çok sık meydana gelmiş görünüyor. Bu olay, büyük miktarlardaki dizi verilerine rağmen ayrılma sıralarını yeniden yapılandırmayı zorlaştırmaktadır.

Yeni moleküler tabanlı sınıflandırmanın birçok önemli sonucu bulunmaktadır. Bunların arasında en önemlisi, süngerler, deniz anaları, deniz tarakları ile simetriklerin son ortak atası olan *Urbilateria* arasındaki "ara" sınıfların ortadan kaybolmasıdır.

Sonuç olarak, *Urbilateria*'ya giden kökte büyük bir boşluğa sahibiz. Eski evrimsel mantıkta yaygın olan, mevcut "ilkel" dalların anatomisine dayalı olarak, birbirini takip eden artan komplekslik derecelerini içeren bir senaryo ile *coelomate* (karın boşluklu canlıların genel ismi) atanın morfolojisini yeniden inşa etmek hususunda umudumuzu yitirmiş bulunuyoruz.[1]

1 *Proceedings of National Academy of Sciences*, 25 Nisan 2000, cilt 97, no:9, s. 4453-4456, The New Animal Phylogeny: Reliability and Implications)

UBA'NIN İNSANIN EVRİMİ YANILGISI

Şüphesiz evrim teorisinin en tartışmalı konularından biri, insanın evrimi senaryosudur. UBA'ya göre, "primatlar ve insan arasındaki evrimsel ilişkilerin yakınlığı konusunda ciddi bir bilimsel şüphe bulunmamaktadır". (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 23) Oysa, özellikle son yıllarda elde edilen bulgular ve ortaya çıkarılan fosiller insanın maymunlarla ortak bir atadan evrimleştiği iddiasının bilimsel bir delile dayanmadığını göstermektedir. Evrimci bilim adamları dahi, insanın evrimi konusunun içinden çıkılmaz büyük bir probleme dönüştüğünü itiraf etmektedirler. UBA'nın insanın hayali evrimi hakkındaki iddiaları, hiçbir bilimsel delil ile desteklenmemektedir. Şimdi bu iddiaları ve cevaplarını sırasıyla inceleyelim.

İnsanın Sözde Evrimini Kanıtlayan Ara Geçiş Formları Olduğu İddiası Doğru Değildir

UBA, kitap boyunca sürdürdüğü kendinden emin, ancak delilsiz üslubu insanın sözde evrimi ile ilgili bölümde de sürdürmüş ve insanın evrimini kanıtlayan birçok ara geçiş formuna ait fosil olduğunu ileri sürmüştür. Ancak, evrimciler de kabul etmektedir ki, bu iddia gerçekleri yansıtmamaktadır. Türkiye'deki evrimcilerin yakından tanıdıkları, İngiliz Doğa Tarihi Müzesi Paleontoloji Bölümünden Prof. Peter Andrews'un *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde itiraf ettiği gibi, insanımsıların fosil kayıtlarındaki eksikliği, evrimciler için hayal kırıklığına neden olan bir engeldir. [1]

Dünyanın en önde gelen evrimci yayınlarından biri olan *Nature* dergisinde dahi, evrim teorisinin, insanın kökeni konusundaki çıkmazları itiraf edilmiştir. Derginin editörü Henry Gee, 12 Temmuz 2001 tarihli *Nature*'da yayınlanan makalesinde, evrimciler tarafından insanın ataları olduğu iddia edilen hominid (insansı) fosillerinin, ilkelden gelişmişe doğru bir sırayı takip etmediğini, aksine kayıtlarda bu fosillerin bir anda ortaya çıktığını belirtmektedir. Makalede, evrim teorisinin 150 yıldır umulan kanıtı olan "ara formların" var olmadığı, farklı türlerin hep aniden ortaya çıktığı şöyle bir benzetmeyle açıklanmaktadır:

Hominid fosillerinin keşfi, yolcu otobüslerine benziyor. Bir süre için hiçbiri yokken, aynı anda 3 tanesi birden ortaya çıkıveriyor.[2]

Henry Gee, yapılan tüm paleontolojik kazılara rağmen, şempanze ve insan bağlantısını gösterecek hiçbir fosil bulunmadığını da şöyle itiraf etmektedir:

Hominid fosillerinin çok nadir olduğu konusu çok ünlü bir gerçektir, şempanze bağlantısı ise nedense hiçbir fosil kaydına sahip değildir.[3]

Bu tür itiraflar konusunda Henry Gee yalnız değildir. Örneğin George Washington Üniversitesinden Profesör Bernard Wood da, *Nature* dergisindeki bir makalesinde, insanın evrimsel kökeni ile ilgili taksonomik ve filogenetik ilişkilerin karanlıkta kaldığını belirtmekte ve şöyle demektedir:

Bizim kendi genusumuzun, yani Homo'nun bilinen en eski temsilcilerinin taksonomisinin ve filogenetik (evrimsel akrabalık) ilişkilerinin karanlıkta olması dikkat çekici bir durumdur. Mutlak tarihlendirme tekniklerindeki gelişmeler ve fosillerin yeniden yorumlanması, basit, çizgisel bir insan evrimi modelini savunulamaz hale getirmiştir ki bu modelde *Homo habilis Australopithecus*lardan sonra gelir ve sonra da *Homo erectus* aracılığıyla *Homo sapiens*'e evrimleşir. Ama, (bu modele karşılık) herhangi bir alternatif ortak görüş de ortaya çıkmış değildir.[4]

Kısacası *Australopithecus*'tan insana giden klasik evrim şemasının bilimsel bulgulara uymadığı ortaya çıkmıştır, ama başka bir evrim modeli de öne sürülememektedir. Evrim teorisi, insanın kökeni konusunda da, Michael Denton'ın ifadesiyle "kriz içinde"dir.

Time dergisinin 1994 yılındaki bir sayısında ise, fosil kayıtlarının evrim teorisini nasıl bir çıkmaz içinde bıraktığı çok açık bir şekilde belirtilmektedir:

Ancak, bir asırdan fazla sürelik kazılara rağmen, fosil kayıtları çıldırtırcasına eksik kalmaya devam eder. Çok az sayıdaki ipucu ile, hatta resme uymayan tek bir kemik bile herşeyi alt üst edebilir. Neredeyse her büyük buluş geleneksel anlayışta derin çatlaklar açmış ve bilim adamlarını ateşli tartışmalar ortasında yeni teoriler üretmeye zorlamıştır"[5]

Görüldüğü gibi, evrimci bilim adamları ve yayınlar dahi fosil kayıtlarının insanın evrimi iddiası için bir kanıt sağlamadığını kabul etmektedirler. UBA ise yayınladığı kitapçıkta tüm bu gerçekleri görmezden gelerek delilsiz iddialar sıralamıştır.

UBA'nın *Australopithecus* Hakkındaki Yanılgıları

UBA, insanın evrimi bölümünde en çok *Australopithecus*lara yer vermekte, bu canlıların yarı insan yarı maymun özellikler gösteren ara geçiş formları olduğunu öne sürmektedir. Oysa, kuyruksuz maymunun latince karşılığı olan "*-pithecus*" eki ile isimlendirilen bu canlılar, aslında soyu tükenmiş bir maymun cinsidir ve insanın evrimi için hiçbir delil teşkil etmezler. Gerçekte *Australopithecus* şempanzelere çok benzer. Örneğin en ünlü *Australopithecus* örneği olan Lucy'nin *(Australopithecus afarensis)* şempanzelerle aynı büyüklükte bir beyni vardır, kaburgaları ve çene kemiği günümüz şempanzeleriyle aynı şekildedir, kolları ve bacakları canlının bir şempanze gibi yürüdüğünü göstermektedir. Hatta leğen kemiği de şempanzelerinki gibidir. [6]

Bu konudaki evrimci iddia ise, *Australopithecus*'ların, tam bir maymun anatomisine sahip olmalarına rağmen, diğer tüm maymunların aksine, insanlar gibi dik olarak yürüdükleri tezidir.

Söz konusu "**dik yürüme**" iddiası, Richard Leakey, Donald Johanson gibi evrimci paleoantropologların on yıllardır savundukları bir görüştür. Ama pek çok bilim adamı, *Australopithecus*'un iskelet yapısı üzerinde sayısız araştırma yapmış ve bu iddianın geçersizliğini ortaya koymuştur. İngiltere ve ABD'den dünyaca ünlü iki anatomist, Lord Solly Zuckerman ve Prof. Charles Oxnard'ın, *Australopithecus* örnekleri üzerinde yaptıkları çok geniş kapsamlı çalışmalar bu canlıların iki ayaklı olmadıklarını, günümüz maymunlarınınkiyle aynı hareket şekline sahip olduklarını göstermiştir. İngiliz hükümetinin desteğiyle, beş uzmandan oluşan bir ekiple bu canlıların kemiklerini on beş yıl boyunca inceleyen Lord Zuckerman, kendisi de evrim teorisini benimsemesine rağmen,

*Australopithecuslar*ın sadece **sıradan bir maymun türü** oldukları ve **kesinlikle dik yürümedikleri** sonucuna varmıştır.[7] Bu konudaki araştırmalarıyla ünlü diğer evrimci anatomist Charles E. Oxnard da *Australopithecus*'un iskelet yapılarını günümüz orangutanlarınınkine benzetmektedir.[8]

Evrimcilerin iki ayaklılık konusunda özellikle dikkat ettikleri nokta, "taşıyıcı açı" olarak adlandırılan, kalça ve kaval kemiklerinin dizdeki karşılaşma açısıdır. İnsanlar yürürken ağırlıklarını ayakları üzerinde taşıyabilirler, çünkü kalça kemikleri, kaval kemiğiyle yaklaşık 9 derecelik bir taşıyıcı açı ile dizde birbirine yaklaşır. Şempanze ve gorillerin ise, bunun aksine neredeyse 0 derecelik bir taşıyıcı açıya sahip geniş alana yayılmış bacakları vardır. Bu hayvanlar, ancak bedenlerini bir taraftan diğerine doğru, bildik "maymun yürüyüşü"yle salınarak yürüdüklerinde ağırlıklarını ayakları üzerinde tutmayı başarırlar. Evrimciler, yüksek taşıyıcı açıya sahip (insan benzeri) fosil maymunların iki ayaklı olduklarını ve böylelikle insanlara doğru evrimleştiklerini varsayarlar. Güney Afrikalı *Australopithecus* türleri (Lucy gibi) büyük ölçüde 15 derecelik taşıyıcı açıya sahip olmaları nedeniyle insanın atası olarak değerlendirilirler. Ancak birçok evrimci artık bu taşıyıcı açının aslında *Australopithecus* türünün usta ağaç tırmanıcıları olduğunu gösterdiğini kabul etmektedir. Nitekim yaşayan primatlar arasında en yüksek taşıyıcı açı, her ikisi de fevkalade usta ağaç tırmanıcıları olan orangutan ve örümcek maymununda bulunur. Diğer bir deyişle, evrimcilerin iki ayaklılığa delil olarak sundukları anatomik özelliğe, ağaçlarda yaşayan günümüz maymunları sahiptir; ancak hiç kimse bu hayvanların insanın ataları olduğunu öne sürmemektedir.

Lucy'nin diz ekleminin durumundan ayrı olarak, kanıtlar, bu canlının, yaşayan maymunların ayırdedici bir özelliği olan boğum yürüyüşlü (knuckle-walker: ayak eklemleriyle yürüyen dört ayaklı hayvan) morfolojisine sahip olduğunu da göstermektedir. Richmond ve Strait yaşayan boğum yürüyüşlü (knuckle walker) maymunlar, şempanzeler ve gorillerin dört iskelet özelliğini tanımlamışlardır. Lucy ve insanımsı olduğu iddia edilen başka fosiller üzerinde de incelemeler yapan iki araştırmacı, Lucy'nin boğum yürüyüşlü maymunların sahip oldukları iskelet yapısına sahip olduğunu belirtmişlerdir.[9]

Görüldüğü gibi, *Australopithecus* üzerinde yapılan detaylı incelemeler, bu canlıların dik duran ve iki ayak üzerinde yürüyen canlılar olmadıklarını, aksine günümüz şempanze ve gorillerinde de görülen diz yapılarına ve yürüyüş şekline sahip olduklarını göstermektedir.

Şunu da belirtmek gerekir ki, *Australopithecus* iki ayaklı olsa bile, bu insanın atası olduğunu kanıtlamak için yeterli değildir. Bernard Wood, iki ayaklılığın insan ile maymunları birbirinden ayıran bir özellik gibi kabul edilmemesi gerektiğini belirtmekte ve şöyle bir örnek vermektedir: "kuşların kanatları vardır ancak kanadı olan her canlı bir kuş değildir." [10]

Australopithecus'un insanın atası sayılamayacağı, evrimci kaynaklar tarafından da kabul edilir hale gelmiştir. Ünlü Fransız bilim dergisi *Science et Vie*, Mayıs 1999 sayısında bu konuyu kapak yapmıştır. *Australopithecus afarensis* türünün en önemli fosil örneği sayılan Lucy'i konu alan dergi, "**Adieu Lucy**" (**Elveda Lucy**) başlığını kullanarak *Australopithecus* türü maymunların insanın soy ağacından çıkarılması gerektiğini yazmıştır. St W573 kodlu yeni bir *Australopithecus* fosili bulgusuna dayanarak yazılan makalede, şu cümleler yer almaktadır:

Yeni bir teori ***Australopithecus* cinsinin insan soyunun kökeni olmadığını** söylüyor... St W573'ü incelemeye yetkili tek kadın araştırmacının vardığı sonuçlar, insanın atalarıyla ilgili güncel

teorilerden farklı; hominid soy ağacını yıkıyor. Böylece bu soy ağacında yer alan insan ve doğrudan ataları sayılan primat cinsi büyük maymunlar hesaptan çıkarılıyor... *Australopithecus*lar ve Homo türleri (insanlar) aynı dalda yer almıyorlar, Homo türlerinin (insanların) doğrudan ataları, hala keşfedilmeyi bekliyor.[11]

Moleküler Biyolojinin, İnsanın Sözde Evrimine Delil Sağladığı İddiası Doğru Değildir

UBA yazarları moleküler biyolojiden gelen verilerin insanın sözde evrimine delil sağladığını iddia etmektedirler. Bu da UBA'nın gerçek dışı iddialarından bir başkasıdır. Moleküler biyolojinin evrime kanıt sağlamadığı önceki bölümlerde incelenmişti, bu bölümde ise moleküler biyolojiden gelen verilerin insanın evrimi ile ilgili iddialarla çeliştiğine kısaca değinilecektir.

UBA'nın moleküler biyoloji hakkındaki iddiası, insanların genetik olarak şempanze ve gorile daha yakınken, orangutan ve diğer primatlara daha az benzediği tezi üzerinde kuruludur. Oysa bu tümüyle yanlış bir değerlendirmedir. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, UBA'nın bu kitapçığı yayınladığı 1998 yılında insan genomu henüz deşifre edilmemişti. Bilindiği gibi İnsan Genom Projesi'nin sonuçları 2001 yılında yayınlandı. Şempanze ve orangutanların genetik şifreleri ise hala çözülmüş değildir. Dolayısıyla, bu türler arasında güvenilir sonuçlar elde edilecek bir kıyas yapmak henüz mümkün değildir. Bazı yayınlarda karşımıza çıkan bu tür moleküler kıyaslamalar ise, bazı proteinler veya genler üzerinden yapılan kısıtlı kıyaslar sonucunda elde edilen verilerdir. Bu nedenle, bir başka protein veya moleküler bir yapı üzerinde bir kıyas yapıldığında daha farklı, hatta birbiriyle çelişkili sonuçlar elde edilebilmektedir.

Örneğin Bjorn Kurten, söz konusu çelişkili sonuçlar için şöyle yazmaktadır:

Şempanze, goril ve insan kolları arasındaki ilişki halen çok belirgin değildir; bazı sonuçlar şempanzenin gorilden çok insana daha yakın olduğunu gösterirken, diğerleri, örneğin mitokondriyal DNA ile ilgili bir yakın dönem çalışması, maymun soyunun insan soyundan şempanze ve gorillere bölünmeden önce ayrıldığını ileri sürer.[12]

Kısacası bu tür veriler çelişkili sonuçlar vermektedir. Evrimci yayınlarda evrimci ön yargılara uyan sonuçlar yayınlanmakta, diğerlerinden söz edilmemektedir. Moleküler biyolojiden elde edilen verilerin insanın evrimi iddiası ile uyuşmadığı evrimcilerin de kabul ettikleri bir gerçektir. Örneğin Dr. Takahata, "A Genetic Perspective on the Origin and History of Humans," başlıklı bir makalesinde şöyle demektedir:

DNA dizilim verileriyle bile, evrim süreçlerine doğrudan hiçbir erişimimiz yoktur, yani yok olan geçmişin objektif rekonstrüksiyonu yalnızca geniş bir hayal gücüyle sağlanabilir.[13]

Moleküler analizlerin, diğer alanlardaki bulgularla çeliştiği ve insanın sözde evrimi için bir çıkmaz oluşturduğu gerçeği ise, UBA'nın bilmediği bir konu değildir. Örneğin, UBA'nın yayın organı *PNAS*'ta 25 Nisan 2000 tarihinde yayınlanan "İnsan Filogenetik Hipotezleri Ne Kadar Güvenilir?" başlıklı makalede, moleküler incelemelere dayalı yorumların, anatomik benzerliklerle zıt sonuçlar verdiği belirtilmektedir.[14] Bu makale referans alınarak *Nature* dergisinde yayınlanan Henry Gee imzalı yazıda ise şöyle denmektedir:

Diş ve iskelet kalıntıları evrimsel geçmişi çizmede güvenilmezdirler. Bu kalıntılardan yola çıkılarak yapılan soy ağaçları moleküler araştırma sonuçlarına ters düşmektedir. [15]

Ayrıca aynı yazıda bu durum "paleontolojiye hakim olan belirsizlik" diye yorumlanarak, insanın evriminin "her zaman olduğu gibi bir sır" olarak kaldığı aktarılmaktadır.

TÜBA'nın Çeviri Editörlerinin Notundaki Büyük Yanılgı

İnsanın evrimi ile ilgili bölüme, TÜBA'nın çeviri editörleri bir dipnot eklemişler ve dipnotta, 2001 yılında açıklanan İnsan Genom Projesi sonuçlarının "gerçekten de canlılar arasında akrabalık yakınlıklarını yansıtacak biçimde büyük bir genom benzerliği olduğunu gösterdiğini ve insan genomu ile şempanze genomunun %98'den fazla benzerlik gösterdiğini" iddia etmişlerdir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 24) Bu %98 benzerlik iddiası, evrimcilerin en önemli propaganda malzemelerinden biridir ve evrimci yayınlarda sık sık kullanılır. Ne var ki,

1) Önceki sayfalarda da belirtildiği gibi, şempanze genomu hakkındaki çalışmalar henüz başlatılmamıştır. Dolayısıyla, insan genomu ile şempanze genomu arasında sağlıklı bir kıyas yapmak mümkün değildir.

2) Ayrıca, daha önce de söz edildiği gibi, moleküler kıyaslamalar sonucunda elde edilen veriler, çoğu zaman evrimcilerin beklentileri ile çelişmektedir, dolayısıyla iki canlı türü arasında moleküler benzerlik bulunması, o canlıları birbirlerinin evrimsel akrabası olarak kabul etmek için yeterli değildir.

3) Tüm bunların dışında belirtilmesi gereken bir başka önemli nokta, yakın zaman önce yapılan bazı analizler sonucunda insan ve şempanze arasındaki farklılığın bilinenin en az üç katı olduğunun anlaşılmış olmasıdır. Söz konusu araştırmada, evrimci yayınlarda (örneğin UBA kitapçığında) iddia edildiği gibi insanlar ve şempanzelerin genetik yapısının "%98 benzer" olmadığı ve genetik benzerliğin %95'ten öteye gitmediği belirtilmektedir. **CNN**'in web sayfasında 25 Eylül 2002 tarihinde yayınlanan **"Humans, chimps more different than thought" (İnsanlar, şempanzeler düşünüldüğünden daha farklı)** başlıklı yazıda bu araştırmanın sonuçları şöyle haber verilmiştir:

Yapılan yeni genetik araştırmaya göre, insanlar ve şempanzeler arasında bir zamanlar inanıldığından çok daha fazla farkılık var.

Biyologlar uzun bir süre şempanzelerin ve insanların genlerinin %98.5 benzer olduğunu savundular. Ancak California Institute of Technology biyologlarından Roy Britten, bu hafta yayınlanan çalışmada, genleri karşılaştırmak için kullanılan yeni bir yöntemin insanlar ve maymunların arasındaki genetik benzerliğin yalnızca %95 oranında olduğunu gösterdiğini açıkladı.

Britten, araştırmasını, insan DNA zincirindeki 3 milyon baz çiftinden 780.000 tanesini şempanzelerinki ile karşılaştıran bir bilgisayar programına dayandırdı. Daha önceki araştırmacıların bulduklarından daha fazla birbirine benzemeyen bölüm buldu ve DNA bazlarının en az %3.9 oranında farklı olduğu sonucuna vardı.

Bu durum onu, türler arasında yaklaşık %5 oranında genetik bir farklılık olduğu sonucuna götürdü. [16]

Darwinizm'e olan koyu bağlılığı ile tanınan İngiliz bilim dergisi *New Scientist* de aynı konuyu 23 Eylül 2002 tarihli internet haberinde **"Human-Chimp DNA Difference Trebled" (İnsan-Şempanze Genetik Farkı Üç Katına Çıktı"** başlığıyla haber yaptı:

İnsan ve şempanze DNA'ları arasında yapılan yeni karşılaştırmalara göre, eskiden düşünüldüğünden daha eşsiziz. Uzun bir süre, en yakın akrabalarımız ile genetik yapımızın %98.5 benzeştiği görüşü savunuldu. Şimdi bunun yanlış olduğu ortaya çıkıyor. Gerçekte, genetik yapımızın %95'den daha az kısmını paylaşıyoruz, şempanzeler ile aramızdaki farklılık düşünüldüğünden 3 kat daha fazla. [17]

Ortak Tasarım

Peki insanların DNA'larının %95 oranında da olsa şempanzelerinkine benzemesi ne anlama gelmektedir? Bu soruyu cevaplamak için, insan ile başka canlılar arasında yapılan diğer bazı karşılaştırmalara da bakmak gerekir.

Bu karşılaştırmalardan biri, insan ile nematod filumuna bağlı solucanlar arasında yapılmış ve %75 benzerlik gibi ilginç bir sonuç ortaya çıkmıştır. [18] Öte yandan bazı proteinler üzerinde yapılan analizler de, insanı çok daha farklı canlılara yakın gibi göstermektedir. Cambridge Üniversitesi'ndeki araştırmacıların yaptığı bir çalışmada, kara canlılarının bazı proteinleri karşılaştırılmaktadır. Hayret verici bir şekilde, yaklaşık bütün örneklerde insan ve tavuk, birbirlerine en yakın akraba olarak eşleşmişlerdir. Bir sonraki en yakın akraba ise timsahtır. [19]

Tüm bu tablonun gösterdiği gerçek ise şudur: İnsan ve diğer canlılar arasında genetik benzerlikler bulunmaktadır. Ama bu benzerlikler herhangi bir "evrim şeması" ortaya çıkarmamaktadır.

Bu genetik benzerliklerin var olması ise, son derece doğal, hatta kaçınılmazdır. Çünkü insan bedeni de diğer canlılarla aynı malzemeden, aynı elementlerden oluşur. İnsanın soluduğu hava, yediği besinler, içinde yaşadığı iklim hayvanlarınkiyle aynıdır. Dünya üzerindeki tüm yaşam "karbon bazlı"dır; yani karbon atomunun kurduğu kimyasal bileşiklerle inşa edilmiştir. Dolayısıyla insan da diğer canlılarla benzer proteinlere ve bunların genetik kodlarına sahiptir. Ama bu, insanın diğer canlılarla ortak bir kökenden geldiği, onlardan evrimleştiği gibi bir anlam taşımaz.

Nitekim, farklı canlılar arasında yapılan genetik karşılaştırmalar, 150 yıllık evrim ağacını alaşağı etmiş durumdadır. Peki bu durumda canlılardaki benzer yapıların bilimsel açıklaması nasıl yapılabilir? Bu sorunun cevabı, Darwin'in evrim teorisi bilim dünyasına hakim olmadan önce verilmişti. Canlılardaki benzer yapıları ilk kez gündeme getiren Carl Linneaus ya da Richard Owen gibi bilim adamları, bu yapıları "**ortak tasarım**" örneği olarak görmüşlerdi. Bu açıklamaya göre benzer organlar veya benzer genler, ortak bir atadan tesadüfen evrimleştikleri için değil, belirli bir işlevi görmek için bilinçli bir şekilde tasarlanmış oldukları için benzerdir.

Modern bilimsel bulgular ise, benzer organlar için ortaya atılan "ortak ata" iddiasının tutarlı olmadığını ve yapılabilecek yegane açıklamanın söz konusu "ortak tasarım" açıklaması olduğunu göstermektedir. Diğer bir ifadeyle, canlılar ortak bir planla yaratılmışlardır.

UBA'nın Afrika'dan Çıkış Yanılgısı

UBA, evrimciler arasında dahi ihtilaf konusu olan bir iddiayı, yine kesin bir gerçek gibi okuyucuya sunmakta ve ilk insanın Afrika'da geliştiğini, dünyaya ise buradan yayıldığını öne sürmektedir. Oysa buna dair hiçbir delil bulunmamaktadır. Tim White'ın 2002 yılında *Nature* dergisinde yayınlanan bir makalesinde böyle bir varsayımda bulunmanın imkansızlığı konu edilmiş ve şöyle denmiştir:

Bu sınıfın (Homo sınıfı) Avrasya'da ve güney-doğu Asya'da ortaya çıkışı hakkındaki belirsizlikler, *H. erectus*'un kökeninin yeri ve zamanını doğru olarak belirlemeyi imkansız kılmaktadır. Elimizdeki deliller coğrafi yayılımının yönünü saptamak için yetersiz.[20]

Delil olmamasına rağmen üzerinde en çok spekülasyon yapılan konulardan biri olan insanın atasının göç haritası hakkında 1980'li yıllarda başlıca iki görüş geliştirildi. Bunlardan bir tanesi UBA'nın da iddia ettiği gibi ilk insanların Afrika'da tek bir kaynaktan ortaya çıktıkları ve dünyaya buradan yayıldıkları tezi idi. Diğer görüşe göre ise, ilk insanlar dünyanın birkaç bölgesinde birden ortaya çıktılar. Bunlardan kimi göç ederek birbirini buldu ve karışarak yeni türleri meydana getirdi.

Her iki tez de herhangi bir kanıta değil evrimci bilim adamlarının ön yargılarına dayalı olarak ortaya atıldığı için, ortak bir karara varılamamaktadır. Çünkü her iki tez de birçok çelişki ve açmazla doludur. Nitekim bu konuya Ağustos 1999 sayısında yer veren *Scientific American* dergisinde "Her iki buluşun öneminin sorgulandığı" belirtilmiştir. [21]

Sonuçta, ortada herhangi bir kanıta dayanmayan hipotezler, varsayımlar ve senaryolardan başka birşey yoktur. Evrim teorisi, yeryüzünde hayatın nasıl ortaya çıktığı, farklı canlı gruplarının nasıl var olduğu gibi temel soruları hiçbir şekilde açıklayamamakta, fosil kayıtlarında aniden beliren farklı türler ya da canlılardaki kompleks tasarımlar karşısında çaresiz kalmaktadır. Bu nedenle de evrim savunucuları, temel ve somut gerçeklerden değil, ortaya atılan ve birbiriyle çelişen evrim senaryolarından söz etmektedirler. Bu yolla, evrim teorisinin yolun sonuna geldiğini, bu teoriyi destekleyen hiçbir bilimsel kanıt olmadığını gizleme çabasındadırlar.

UBA'nın Neandertal İnsanı Hakkındaki Yanılgıları

UBA, İnsanın Evrimi başlıklı bölümde, Neandertal insanının korunan kemiklerinden elde edilen DNA ile, moleküler saat yönteminin kullanıldığını ve Neandertal insanının modern *Homo sapiens*'ten yarım milyon yıl öncesinde ayrıldığının tespit edildiğini ve daha sonra bu türün soyunun tükendiğini iddia etmektedir. Bir paragraf sonra ise UBA, modern insanın eski insanlardan 100.000–150.000 yıl önce ayrıldığını öne sürmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 24) Buradaki klasik evrimci ima, Neandertallerin modern insana tam evrimleşmiş olmadan soylarının tükendiği, günümüz insanından tamamen farklı bir tür oldukları yönündedir. Oysa, günümüzdeki bulgular Neandertal insanlarının *Homo sapiens* ile birlikte yaşadığını, ve Neandertallerin soyu tükenmiş bir insan ırkı olduğunu, insandan farklı bir tür olmadığını göstermektedir. Bu konu ile ilgili detayları *Hayatın Gerçek Kökeni* adlı kitabımızda okuyabilirsiniz. Burada ele alınacak olan konu ise, Neandertal DNA'sından elde edilen bilgilerin güvenilir olmadığının incelenmesidir.

Söz konusu DNA analizi, Münich Üniversitesi'nden Svante Pääbo tarafından yürütülmüştür. Pääbo ve ekibi, çekirdek DNA'sı yerine Neandertal insanının fosilinden elde edilen mitokondriyal DNA (mtDNA) üzerinde incelemeler yapmıştır. Bu tür araştırmalarda mtDNA'nın kullanılmasının nedeni, her hücrenin çekirdeğinde DNA'nın yalnızca iki kopyası varken, her hücrede mtDNA'nın 500-1000 arasında kopyasının bulunmasıdır. Bu durumda eski mtDNA'ların korunmuş olma olasılığı daha yüksektir. Ancak söz konusu DNA analizinin güvenilirliğini azaltan çok ciddi sorunlar bulunmaktadır. Bu sorunlardan bazıları şöyledir:

1. Yapılan kıyaslarda izlenen yöntem yanlıştır

Söz konusu araştırma sonuçlarında yapılan bir yanlış değerlendirme ise şudur: Neandertal insanından elde edilen mtDNA ile, günümüz insanlarının mtDNA'larının dizilimleri kıyaslanmış ve Neandertal insanı ile günümüz insanının mtDNA dizilimleri arasındaki farkın, günümüz insanlarının mtDNA'larının arasındaki farktan daha büyük olduğu belirtilmiştir. Ancak burada kullanılan yöntem hatalıdır. Çünkü tek bir Neandertal insanının mtDNA'sından alınan tek bir dizilim, günümüzde yaşayan 1669 farklı insandan alınan 994 dizilim ile kıyaslanmıştır. Bu 1669 insan arasında, Neandertal insanın mtDNA dizilimi kadar farklılıklar gösterenler olduğu da göz önüne alınırsa, elde edilen istatistiki sonuçların güvenilir olmadığı açıkça görülecektir. [22] Çünkü ortada günümüz insanlarına ait bir ortalama varken, Neandertal insanının ortalaması alınamamış, sadece tek bir bireyin mtDNA dizilimi incelenmiştir.

2. Tür yakınlığı sorunu

Söz konusu araştırmacılar, mtDNA dizilim farklılıklarını aynı zamanda evrimsel akrabalığın bir ölçütü olarak da kullandılar. Böylelikle Neandertalleri evrimsel dizilimde modern insanlar ve şempanzeler arasına ayrı bir tür olarak yerleştirdiler. Ancak, günümüzde kendi aralarındaki mtDNA dizilimi farklılıkları, Neandertal bireyin aralığı içerisinde olan bazı modern insanlar da vardır. Öyle ise, bu mantığa göre, günümüzde yaşayan bu insanların da, Neandertalden daha az evrimleştiklerini ve şempanzeye daha yakın olduklarını kabul etmek gerekir (!) Bu, evrimciler açısından dahi kabul edilebilir bir sonuç değildir.

3. Moleküler saat sorunu

Daha önceki bölümlerde de incelendiği gibi, moleküler saat kavramı üzerine kurulu evrimsel çıkarımlar gerçekleri yansıtmamaktadır. Modern insanlar ve Neandertallerin birbirlerinden ayrı türler olduğu varsayımının temelinde ise "moleküler saat" kavramının evrimciler tarafından koşulsuz kabulü yatmaktadır.

G. A. Clark ise moleküler saat yönteminin güvenilir olmadığı hakkında şöyle der:

Moleküler saat modelleri problemli varsayımlarla doludur. Baz çiftlerinin yer değiştirme oranlarıyla ilgili düşünce farklılıkları bir kenara bırakılsa bile, moleküler bir saatin nasıl ayarlanabileceği ve mtDNA mutasyonlarının nötr olup olmadığı, Neandertal dizilimlerinin... modern insanınkinden farklı olması, "modernler" ve "Neandertallerin" farklı türler olup olmadığı sorusunu çözmemektedir."[23]

Cornell Üniversitesinden Karl J. Niklas, türlerin akrabalıklarını belirleyebilmek için moleküler saat kavramının kullanılmasından şu şekilde bahseder:

...Mevcut durumda, çok az verinin ardındaki çok fazla spekülasyonla karakterize edilen bir araştırma alanı." [24]

Science dergisinde 1998 yılında yayınlanan bir makalede ise "moleküler saat"in yirmi kat kadar hata yapıyor olabileceği belirtilmektedir. Texas Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden Niel Howard şöyle demektedir:

Biz buna bir kronometre gibi davranıyorduk, ancak doğruluğu bence bir güneş saati kadar. [25]

4. Evrimsel akrabalığı belirlemede mtDNA'nın kullanılmasındaki sorunlar

Evrimcilerin kendileri dahi, evrimsel akrabalıkların belirlenmesi için mtDNA'nın kullanılmasının doğru bir metod olup olmadığını sorgulamaktadırlar. Standford Üniversitesinden genetikçi l. Luca Cavalliq Sforza ve yardımcıları şöyle yazmaktadırlar:

Mitokondriyal genom bir bireyin genetik materyalinin yalnızca küçük bir bölümünü temsil etmektedir ve bütünün temsilcisi olamaz.[26]

Primat akrabalıklarını belirleyebilmek için mtDNA'nın kullanımındaki varsayımları test ettikten sonra, Columbia Üniversitesinden D. Melnick ve G. Hoelzer şu bilgiyi vermektedirler:

"Bizim sonuçlarımız "doğru" popülasyonun genetik yapısının tahmin edilmesi, genetik olayların tarihlendirilmesi, filogenilerin oluşturulması için mtDNA'nın kullanımına ilişkin ciddi problemler ileri sürmektedir." [27]

Bunların dışında, yukarıda bahsedilen PCR kopyalama tekniğinde görülebilen kopyalama hataları gibi sorunlar da bu tür çalışmaların güvenilirliğini zayıflatmaktadır. Bu sorunların en önemlisi ise, söz konusu evrimci bilim adamlarının, evrim teorisine körü körüne olan bağlılıklarıdır. Bu nedenle, evrim konusundaki araştırmalar objektiflik içinde yürütülmemekte, veriler evrim teorisine uydurulmaya çalışılmaktadır. Cornell Üniversitesi'nden Kenneth A. R. Kennedy bu konuda şu yorumda bulunur:

Paleontolojik ve arkeolojik verilerin, evrimsel ve genetik modellere uygun olması için zorlanması uygulaması, mitokondriyal DNA'nın moleküler saatini temel alan tarihlerin yeniden yorumlanmasında da görülmektedir...[28]

Pääbo'nun Neandertal mtDNA'sı üzerine yaptığı çalışma ise bunun tipik bir örneğidir. Cambridge Üniversitesinden antropolog Robert Foley'e göre, Pääbo ve ekibinin söz konusu çalışması; "genleri, daha fazla bilgiye -örneğin seleksiyon ve kayma, kültürel iletim süreçleri, tarih ve coğrafya, fosiller, antropoloji ve istatistik hakkında bilgiye- sahip olmaksızın, yorumlamanın ne kadar anlamsız olduğunu göstermektedir." [29]

Evrimciler Dahi İnsanın Sözde Evrimine Dair Delil Olmadığını Kabul Etmektedirler

Her ne kadar UBA, okuyucu kitlesini ikna edebilmek için, insanın evrimi konusunda hiçbir ciddi bilimsel şüphe bulunmadığını iddia etse de, gerçek böyle değildir. İnsanın sözde evrimi, evrim teorisinin en büyük çıkmazlarından birini oluşturmaktadır. İnsanın kökeni konusundaki ünlü yayınlardan biri olan *Discovering Archeology* dergisinde, derginin editörü Robert Locke tarafından yazılan makalede "insanın atalarını aramak, ışıktan çok ısı veriyor" denmekte ve ünlü evrimci paleoantropolog Tim White'ın şu itirafı aktarılmaktadır: "Bugüne dek cevaplayamadığımız sorulardan dolayı hepimiz hüsrana uğramış durumdayız."[30]

Yazıda, evrim teorisinin insanın kökeni konusunda içinde bulunduğu açmaz ve bu konuda yürütülen propaganın temelsizliği şöyle anlatılmaktadır:

Belki de bilimin hiçbir alanı insanın kökenini bulma çabalarından daha fazla tartışmalı değildir. Seçkin paleontologlar insan soy ağacının en temel hatları üzerinde bile anlaşmazlık içindeler. Yeni

dallar büyük patırtı ile oluşturulur, ancak yeni fosil bulguları karşısında geçerliliğini kaybedip yok olurlar.[31]

Aynı gerçek, ünlü *Nature* dergisinin editörü Henry Gee tarafından da yakın zaman önce kabul edilmiştir. Gee, 1999 yılında yayınlanan *In Search of Deep Time* adlı kitabında "insanın evrimi ile ilgili 5 ila 10 milyon yıl öncesine ait tüm fosil kanıtlarının küçük bir kutuya sığabilecek kadar az olduğunu" söyler. Gee'nin bundan vardığı sonuç ilginçtir:

Ata-torun ilişkilerine dayalı insan evrimi şeması, tamamen gerçeklerin sonrasında yaratılmış bir insan icadıdır ve insanların önyargılarına göre şekillenmiştir... Bir grup fosili almak ve bunların bir akrabalık zincirini yansıttıklarını söylemek, test edilebilir bir bilimsel hipotez değil, ama gece yarısı masallarıyla aynı değeri taşıyan bir iddiadır eğlendirici ve hatta belki yönlendiricidir, ama bilimsel değildir.[32]

George Washington Üniversitesi, Antropoloji bölümünden Daniel E. Lieberman ise, 2001 yılında bulunan *Kenyanthropus platyops* adlı fosil için yaptığı açıklamada şöyle bir yorumda bulunmuştur:

"İnsanın evrim tarihi çok karmaşık ve çözümlenmemiştir. Şimdi 3.5 milyon yıllık başka bir türün bulunması ile durum daha da karışacak gibi görünüyor... *Kenyanthropus platyops*'un yapısı genel olarak insanın evrimi ve türlerin davranışı konuları hakkında birçok soruyu beraberinde getiriyor... *K. platyops'in önümüzdeki birkaç yıl içindeki başlıca rolünün, birlikleri bozucu ve insanımsılar arasındaki evrimsel ilişkinin araştırmalarında karşılaşılan kargaşayı daha da büyütücü bir rolü olacağını düşünüyorum.*" [33]

Evrimci paleontologlar Villie, Solomon ve Davis ise **"biz insanlar fosil kayıtlarında aniden beliriyoruz"** diyerek, insanın yeryüzünde aniden, yani hiçbir evrimsel atası olmadan ortaya çıktığını kabul etmektedirler.[34]

Collard ve Wood ise 2000 yılında kaleme aldıkları bir makalede "insan evrimi hakkındaki mevcut filogenetik (evrimsel) hipotezler hiç güvenilir değil" demek zorunda kalmışlardır.[35]

Diğer bazı evrimcilerin konu hakkındaki görüşleri ise şöyledir:

J. Bower:

Verilerin birçok sorunla yüklü olduğu doğrudur… Birçok fosil parçalar halindedir ve kemikler kendi orijinal konumlarına ender olarak geri getirilebilir. Buna ek olarak bir başka problem de insan fosillerinin tarihlendirilmesinin genellikle karmaşık ve bulanık olmasıdır. Sonuç olarak, fosil kayıtlarında ciddi boşluklar vardır. [36]

A.Hill:

Diğer bilimlerle karşılaştırıldığında, masalsı unsurlar en çok paleontolojide vardır. İnsan evriminin hipotezleri ve hikayeleri sıklıkla veriler tarafından desteklenmemiş şekilde ortaya çıkar ve büyük ölçüde genel ön kabuller içerir ve var olan veriler de genellikle onları yanlışlamak ya da kanıtlamak için bile yetersizdir. Bir çok yorum yapılması olasıdır. [37]

Niles Eldredge ve Ian Tattersall:

Böylece kalıp ortaya çıkar. Zaman içerisinde beyin gelişmesine ya da insan duruşuna doğru sabit bir şekilde ilerleyen bir tırmanış görmüyoruz. Bunun yerine henüz baştan tam olarak gelişmiş dik

duruş gibi yeni "düşünceler" görüyoruz. Milyonlarca yıl boyunca türün değişmez bir şekilde devam etmekteki ısrarını görüyoruz. [38]

D. Willis:

Son birkaç yıl içinde hominidler, şempanzeler, goriller, orangutanlar ve gibonlar arasındaki bölünme sırası için beş farklı ağaç ileri sürülmüştür. [39]

Dünya üzerindeki kendi kökenlerimize ilişkin deliller büyük ölçüde bilinmez kalmışlardır. [40]

G.L. Stebbins:

İnsanın kökenleriyle ilişkili olarak, son on beş yıl içerisinde yapılan buluşlar karmaşık bir resim sunmaktadır. Olgular basit bir *Ramapithecus-Australopithecus-Homo habilis, Homo erectus-Homo sapiens* dizilimi hipotezini desteklememektedir. [41]

Görüldüğü gibi, evrimciler dahi, insanın sözde evriminin bilimsel bulgular tarafından desteklenmediğini kabul etmektedirler. Kitap boyunca da incelendiği gibi, evrim teorisi bilimsel delillerle savunulmamakta, tamamen ideolojik ön yargılarla sahiplenilmektedir. Tek bir hücrenin dahi tesadüfi mekanizmalarla nasıl oluştuğunu, insanı insan yapan bilincin, insan ruhuna ait özelliklerin nasıl kazanıldığını, cansız ve şuursuz maddenin nasıl olup da düşünen, konuşan, sevinen, neşelenen, endişelenen, heyecanlanan, buluşlar yapan insana dönüşebildiğini kesinlikle açıklayamayan evrim teorisi, dünya tarihinin en akıl ve bilim dışı iddialarından biridir.

UBA'NIN YARATILIŞÇILIK VE EVRİMİN KANITLARI BÖLÜMÜNDEKİ YANILGILARI

Fosil Kayıtlarında Canlı Türlerinin Belli Bir Sırada Bulunduğu ve Bunun Evrimin Kanıtı Olduğu İddiası Doğru Değildir

UBA yazarları, evrim teorisine körü körüne bir inançla bağlı oldukları için, evrim teorisi aleyhindeki kanıtları dahi teori lehinde yorumlayabilmektedirler. Bunun bir örneği, fosil kayıtları hakkındaki yorumlarıdır: UBA'ya göre canlı türleri yeryüzü katmanlarında belli bir sırada bulunmaktadır ve birbirine benzer olan türler, katmanlarda birbirlerinin ardı sıra dizilmişlerdir. Evrimciler ise bunu evrim teorisinin bir delili olarak göstermektedirler.

Ancak bu açıklama son derece yanıltıcıdır ve fosil kayıtlarının gerçek mesajı tamamen görmezden gelinerek ileri sürülmüştür.

Öncelikle belirtmek gerekir ki, canlı türleri, yeryüzü katmanlarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir sırada dizilmiş olsalardı bile, bu evrim teorisinin bir delili olmazdı. Böyle bir dizilimin evrim teorisi lehine bir delil sayılabilmesi için, birbirlerinden evrimleştikleri iddia edilen canlı türleri arasında ara geçişi sağlayan canlıların fosillerinin de yeryüzü katmanlarında bulunmuş olması gerekirdi. Oysa, önceki bölümlerde incelendiği gibi bu tür ara formlara kesinlikle rastlanmamıştır. Dahası, fosil kayıtları dışında morfoloji, genetik bilimi, biyokimya gibi bilim dalları da bu tür geçişlerin mümkün olduğunu delillendirmiş olmalıydı. Ancak bu bilim dalları canlı türlerinin birbirlerine evrimleşerek türemelerinin imkansız olduğunu göstermektedir. Sonuç olarak, yeryüzü katmanlarında evrimcilerin iddia ettikleri gibi bir fosil sırası olsaydı bile, bu, evrim teorisini kanıtlamazdı.

Olayın kuşkusuz asıl önemli yönü ise, ortada UBA'nın sözünü ettiği gibi evrimsel bir doğa tarihi olmayışıdır. Yaklaşık 550 milyon yıl önce gerçekleştiği belirlenen Kambriyen patlaması, canlılığın yeryüzünde evrimsel bir gelişmeyle değil, aniden ve kompleks yapılarla ortaya çıktığının çok açık bir göstergesidir. UBA yazarları, dikkat çekecek şekilde kitapçıkta bir kez bile Kambriyen patlamasından söz etmemektedirler. Oysa bu kitapçığın Yaratılışı savununlara cevap olarak hazırlandığı iddia edilmektedir. Yaratılışı savunanların evrimcilere yönelttikleri ve evrim teorisinin en önemli çıkmazlarından biri olarak gündeme getirdikleri konuların başında Kambriyen patlaması gelmektedir.

Bugün bilinen tüm hayvan filumları, yeryüzünde aynı anda, Kambriyen devri olarak bilinen jeolojik dönemde ortaya çıkmışlardır. Kambriyen devri, yaşı 570-505 milyon yıl olarak hesaplanan 65 milyon yıllık bir jeolojik dönemdir.

Ana hayvan gruplarının ani ortaya çıkış süresi Kambriyen döneminin, genellikle "Kambriyen patlaması" olarak bahsedilen daha da kısa bir dönemine rastlamaktadır. Stephen C. Meyer, P. A. Nelson ve Paul Chien detaylı bir literatür araştırmasına dayanan, 2001 tarihli makalelerinde, *"Kambriyen patlaması jeolojik zamanın, 5 milyon yıldan fazla sürmeyen, fazlasıyla dar bir zaman aralığında oluşmuştur"*[1] demektedirler.

Bu devirden önceki fosil kayıtlarında, tek hücreli canlılar ve çok basit birkaç çok hücreli dışında hiçbir canlının izine rastlanmaz. Kambriyen devri gibi son derece kısa bir dönem içinde ise (beş milyon yıl, jeolojik anlamda çok kısa bir zaman dilimidir) bütün hayvan filumları, tek bir eksik bile olmadan bir anda ortaya çıkmışlardır! *Science* dergisinde yayınlanan 2001 yılına ait bir makalede, *"yaklaşık 545 milyon yıl önce yaşanan Kambriyen Devri'nin başlangıcı, bugün hala canlı dünyaya hakim olan neredeyse tüm hayvan tiplerinin (filumların) fosil kayıtlarında aniden ortaya çıkışına sahne oldu"* denmektedir. Aynı makalede, böylesine kompleks ve birbirinden tamamen farklı canlı gruplarının evrim teorisine göre açıklanabilmesi için, önceki devirlere ait çok zengin ve aşamalı bir gelişimi gösteren fosil yatakları bulunması gerektiği, ama bunun söz konusu olmadığı şöyle açıklanmaktadır:

Bu farklılaşmalı evrim ve yayılış da, kendisinden daha önce yaşamış olması gereken olan bir grubun varlığını gerektirir, ama buna dair bir fosil kanıtı yoktur. [2]

Kambriyen kayalıklarında bulunan fosiller, salyangozlar, trilobitler, süngerler, solucanlar, deniz anaları, deniz yıldızları, yüzücü kabuklular, deniz zambakları gibi çok farklı canlılara aittir. Bu tabakadaki canlıların çoğunda, modern örneklerinden hiçbir farkı olmayan, göz, solungaç, kan dolaşımı gibi kompleks sistemler, ileri fizyolojik yapılar bulunur. Bu yapılar hem çok kompleks, hem de çok farklıdır. Hiçbir evrimsel ataları olmadan, aniden ortaya çıkmışlardır.

Kambriyen Devri'nde ortaya çıkıp çıkmadığı uzun zaman tartışılan tek filum, omurgalıların da içinde bulunduğu *Chordata*'dır. Ancak 1999 yılında elde edilen iki balık fosili, bu konudaki evrimci tezi de yıkmıştır. Kambriyen Devri'ne ait olan ve *Haikouichthys ercaicunensis ve Myllokunmingia fengjiaoa* diye adlandırılan bu balıklar, tam 530 milyon yıl yaşındadır. Ünlü paleontolog Richard Monastersky tarafından "Waking Up to the Dawn of Vertebrates" (Omurgalıların Ortaya Çıkışına Uyanış) başlığıyla yazılan bir haberde, bu bulgunun önemi şöyle açıklanır:

Paleontologlar omurgalıları, uzun zamandan beridir evrim tarihine, ilk baştaki patlama ve heyecan dindikten sonra katılan bir grup olarak kabul edegelmişlerdir. Ancak Çinli paleontologlar, **omurgalıların kökenini, neredeyse tüm diğer hayvan gruplarının fosil kayıtların da ortaya çıktığı güçlü biyolojik patlamaya kadar götüren iki balık fosili buldular.** Yunnan bölgesindeki 530 milyon yıllık kayalar içinde saklı olan bu kalıntılar bilinen en eski balıklara aitler ve bilinen diğer en eski omurgalı fosillerden en az 30 milyon yıl daha yaşlılar.[3]

Kambriyen Devrinde omurgalı hayvanların da ortaya çıktığını ispatlayan bu kanıt, yaşam tarihini evrimsel bir şemaya oturtma yönündeki umutları daha da çıkmaza sokmuştur.

Darwinizm'in dünya çapındaki en önemli eleştirmenlerinden biri olan Berkeley, California Üniversitesi profesörü Philip Johnson, paleontolojinin ortaya koyduğu bu gerçeğin, Darwinizm'le olan açık çelişkisini şöyle açıklamaktadır:

Darwinist teori, canlılığın bir tür "giderek genişleyen bir farklılık üçgeni" içinde geliştiğini öngörür. Buna göre canlılık, ilk canlı organizmadan ya da ilk hayvan türünden başlayarak, giderek farklılaşmış ve biyolojik sınıflandırmanın daha yüksek kategorilerini oluşturmuş olmalıdır. Ama hayvan fosilleri bizlere bu üçgenin gerçekte baş aşağı durduğunu göstermektedir: **Filumlar henüz ilk anda hep birlikte vardır, sonra giderek sayıları azalır.**[4]

Philip Johnson'ın belirttiği gibi, filumların kademeli olarak oluşması bir yana, tüm filumlar bir anda var olmuşlar, hatta ilerleyen dönemlerde bazılarının soyu tükenmiştir.

Dolayısıyla UBA yazarlarının neden Roger Lewin'in *"hayvanların tüm tarihindeki en önemli olay"*[5] olarak tarif ettiği, Kambriyen patlamasından bahsetmediklerini de anlamak mümkündür: Ne UBA yazarlarının ne de bir başka evrimcinin Kambriyen patlaması hakkında söyleyebileceği bir şey yoktur. Bu nedenle bu olayı -ya da bunun gibi evrim teorisini çürüten diğer açık delilleri- görmezden gelmeyi tercih etmektedirler.

"Hiç Kimse Evrimleşmeyi Görmemiştir" Konusundaki Yanılgılar

UBA yazarları, Yaratılışçıların özel tezlerinden birinin "hiç kimse evrimleşmeyi görmemiştir" şeklinde olduğunu öne sürmektedirler. Oysa bu Yaratılışçıların özel tezlerinden biri değildir, sadece birkaç kişinin öne sürdüğü bir iddia olabilir. Biz evrim teorisini çürütürken, hiçbir zaman "evrim teorisi doğru değildir, çünkü hiç kimse evrimleşmeyi görmemiştir" gibi bir iddiada bulunmamaktayız. UBA yazarlarının da belirttiği gibi, evrim teorisinin kanıtlanması için, evrimleşmenin gözlemlenmesi gerekmez, ancak eğer evrim teorisi doğruysa bunun sonuçlarının veya mekanizmalarının gözlemlenmiş olması gerekir. Eğer evrim yaşandıysa, fosil kayıtlarında canlıların birbirlerinden türediklerini gösteren ara geçiş formlarını bulmalıydık, genetik analizler evrimsel akrabalığı olduğu iddia edilen canlıların genetik yapılarının da birbirlerine yakın olduğunu diğerlerinin ise çok farklı olduğunu göstermeliydi, genetik ve morfolojik benzerlikler temel alınarak kurulan soyağaçları birbirleriyle uyumlu olmalıydı, kompleks yapıların rastlantısal mekanizmalarla nasıl oluşabildiği açıklanabilmeliydi, mutasyonların canlıların genetik bilgilerini artırdığı laboratuvar deneylerinde gözlemlenmiş olmalıydı… Ancak, kitap boyunca da incelendiği gibi ne doğa tarihi, ne biyoloji, morfoloji, paleontoloji, mikrobiyoloji, biyokimya, genetik gibi bilim dalları, evrimin yaşandığına dair sonuçlar sunmamaktadır. Aksine, tüm bu bilim dallarında elde edilen sonuçlar, canlıların ayrı ayrı yaratılmış olduklarına dair deliller sunmaktadır. Sonuç olarak, Yaratılışı da gözlemlememiz mümkün değildir, ancak söz konusu bilim dallarında yapılan araştırma ve deneyler sonucunda elde edilen veriler canlıların yaratıldıklarını açıkça göstermektedir.

Evrimin İşlediğine Dair Günlük Hayattan Verilen Örnekler Birer Aldatmacadır

UBA yazarları, evrimin işlediğine dair günlük hayatta birçok örnek olduğunu öne sürmekte ve şu örnekleri vermektedirler: Bakterilerin antibiyotik direnci, böceklerin DDT direnci, sıtma asalaklarının ilaçlara karşı direnç kazanmaları. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 21)

Bakterilerin zaman içinde antibiyotiklere direnç kazanmalarının evrimle bir ilgisi olmadığını, önceki sayfalarda mutasyon konusu dahilinde incelemiştik, bu nedenle burada tekrar etmeyeceğiz. Böceklerin, ilaçlara direnç kazanmaları da benzer şekilde evrimin bir delili değildir.

Böcek ve sineklerin DDT bağışıklığı evrimin delili değildir

Her ne kadar evrimciler, sineklerin ve böceklerin DDT gibi ilaçlara direnç kazanmalarını evrim teorisinin bir delili gibi göstermeye çalışsalar da, gerçek böyle değildir. Böcekleri ve sinekleri böcek ilacına dirençli hale getiren bir mutasyondur. Ancak bu mutasyon, evrim teorisi lehine bir delil oluşturmamaktadır.

Bunu incelemeden önce, DDT'nin böcekler üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu kısaca özetleyelim. DDT'nin bir molekülü, kendisini böceğin sinir hücrelerinin zarının belirli, uygun bir alanına bağlayarak hareket eder. Bu şekilde sinirin normal bir şekilde işlev görmesini engeller. Böceğin sinir hücreleri üzerine yeteri kadar DDT molekülü bağlandığında, sinir sistemi yıkılır ve böcek ölür.[6]

Peki bir böcek DDT'ye karşı nasıl dirençli hale gelir? DDT'ye karşı hassasiyetini kaybederek... Bu kayıp DDT molekülünün bağlandığı sinir hücresindeki alanı değiştiren, DDT molekülünün bağlanmasını engelleyen bir mutasyonun sonucudur.[7] DDT ve sinir hücresi arasındaki eşleşmeyi bozacak her tür mutasyon böceği dirençli hale getirecektir. Bakteride olduğu gibi, sinir hücresi proteininin belirli bir amaca yönelik işlevselliğini azaltarak da direnç kazanabilir.

İşte evrimciler, böceğin mutasyon yoluyla direnç kazanmasını evrim teorisine delil olarak göstermektedirler. Oysa göz ardı ettikleri veya bilerek görmezden geldikleri önemli bir nokta bulunmaktadır: Bir protein içindeki bir amino asidin değiştirilmesi çoğunlukla o proteinin işlevlerini etkiler. Proteindeki bu değişiklik bir yandan canlının DDT gibi zehirlere karşı direnç kazanmasını sağlarken, diğer yandan zarar görmesine, bazı işlevlerini veya özelliklerini kaybetmesine neden olur. Elbette ki söz konusu ilaç var olduğu sürece canlı, başka bir açıdan daha az uygun olmak pahasına direnç kazanmakta ve hayatta kalabilmektedir. Ancak ilaç ortadan kalktığında, dirençli olmayan tür, yine daha avantajlı hale gelecektir.

İngiltere Hertfordshire'daki Rothamsted Araştırma Merkezinde, M.W. Rowland Dieldrin dirençli hale gelen sivrisineklerin, diğer böceklerden daha az aktif ve uyarılara karşı daha yavaş cevap verir hale geldiklerini rapor etmiştir.[8] Bu sineklerin böcek ilaçlarına direnci, "daha miskin" bir sinir sistemi pahasına elde edilmiştir. Moleküler seviyedeki bilgi kaybı bu durumda böceğin performansında bir kayıp olarak ortaya çıkmaktadır.

Dolayısıyla böcek ilaçlarına karşı direnç sağlayan mutasyonları bir evrim örneği olarak görmek büyük bir yanılgıdır. Bu gibi direnç mekanizmalarının özelliği, böceklerin veya bakterilerin yapısında bir bozulma meydaha getirerek, zehirlerin veya antibiyotiklerin etkisini engellemeleridir. Bu işlem direnç sağlar, ama böcekte veya bakteride genetik bilgi artışı sağlamaz. Aksine, gözlemlenen örneklerde direnç kazancının hep başka yönden kayıp getirdiği tespit edilmiştir. Dolayısıyla ortada bir evrim yoktur. Bakterilerin antibiyotik direnci ve böceklerin DDT direnci gibi konular evrim teorisine bir delil oluşturmamaktadır.

UBA'nın İndirgenemez Komplekslik Konusundaki Çarpıtmaları

Canlılardaki "indirgenemez kompleksliğe" sahip yapılar ve sistemler, evrim teorisinin en önemli sorunlarından biridir. Evrim teorisine göre, bir canlıdan başka bir canlıya evrim sırasında geçilen aşamaların hepsi tek tek avantajlı olmalıdır. Diğer bir deyişle, A'dan Z'ye doğru gidecek bir evrim sürecinde, B, C, D... U, Ü, V ve Y gibi tüm "ara" kademelerin canlıya mutlaka avantaj sağlaması gerekmektedir. Doğal seleksiyon ve mutasyonun bilinçli bir şekilde önceden hedef belirlemeleri mümkün olmadığına göre, tüm teori canlı sistemlerinin avantajlı küçük kademelere "indirgenebileceği" varsayımına dayanmaktadır.

İşte Darwin bu nedenle *"eğer birbirini takip eden çok sayıda küçük değişiklikle kompleks bir organın oluşmasının imkansız olduğu gösterilse, teorim kesinlikle yıkılmış olacaktır"* demiştir.

Darwin, 19. yüzyılın ilkel bilim düzeyi içinde canlıların indirgenebilir bir yapıda olduklarını düşünmüş olabilir. Ancak 20. yüzyılın bilimsel bulguları, gerçekte canlılardaki pek çok sistem ve organın, basite indirgenemez olduklarını ortaya koymuştur. **"İndirgenemez komplekslik" adı verilen bu olgu, Darwinizm'i, tam da Darwin'in endişe ettiği gibi "kesinlikle" yıkmaktadır.**

UBA yazarları ise, evrim teorisini tek başına yıkmaya yeterli olan "indirgenemez komplekslik" konusuna da kitapçıkta yer vermiş, ancak sadece, hiçbir delile ve mantıklı bir açıklamaya dayanmadan, indirgenemez kompleks yapıların gerçekte öyle olmadıklarını ileri sürmüştür:

Ancak "çözülemeyecek" kadar karmaşık olduğu öne sürülen bu yapı ve süreçlerin daha dikkatli bir gözle bakınca hiç de öyle olmadıkları görülür. Örneğin karmaşık bir yapının veya biyokimyasal sürecin ancak tüm öğelerinin bugünkü haliyle var olmaları ve işlemeleri durumunda işlevsel olacağı tezi yanlıştır. Karmaşık biyokimyasal sistemler doğal seçilim yoluyla daha basit sistemlerden kurulabilirler." (Kitabın çevirmenleri, "irreducible complexity" ("indirgenemez komplekslik") ifadesini "çözülemeyecek kadar karmaşık" olarak çevirmişlerdir.) (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. 21)

UBA yazarları bu iddialarını hemoglobin molekülü ile örneklendirmektedirler. UBA'nın iddiasına göre, çeneli balıklar çenesiz balıklardan evrimleşmişlerdir. Bu balıkların hemoglobinleri de, çenesiz balıkların hemoglobinlerine göre daha komplekstir. Yani UBA'nın iddiasına göre, indirgenemez kompleksliğe sahip olan bir çeneli balık hemoglobini, kendisinden daha basit yapıda olan bir hemoglobinden evrimleşmiştir. UBA bu iddiası ile, indirgenemez kompleksliğe sahip bir molekülün nasıl oluştuğunu açıkladığını ZANNETMEKTEDİR!

Bu bir zandır, çünkü ortada evrim teorisi adına açıklanmış bir şey yoktur. UBA yazarları, açıklamaları gereken konuyu (indirgenemez kompleks yapıların kökenini) açıklamaya kalkarken, somut bilimsel bir gerçek değil, evrim teorisinin varsayımlarına dayanmaktadırlar. Çenesiz balıkların çeneli balıklara evrimleştiği, bilimsel bir gerçek değil Darwinist bir varsayımdır. Kanıtı olamayan bu varsayımı, bir başka varsayım olan "indirgenemez kompleks organlar aslında indirgenebilir" iddiasına delil gibi sunmak, en hafif ifadeyle mantıksal bir çelişki, daha gerçekçi bir ifadeyle de aldatmacadır.

Öte yandan farklı canlılardaki hemoglobin molekülleri arasındaki yapıların komplekslik derecesini bir evrim kanıtı olarak göstermek de ayrı bir yanılgıdır. Çünkü evrimcilerin izah etmeleri gereken, doğada farklı komplekslik derecesinde iki farklı hemoglobin molekülü olduğunu göstermek değil, hemoglobinin (ve tüm diğer proteinlerin) ilk olarak nasıl ortaya çıktığını açıklamaktır.

UBA yazarları, daha basit bir hemoglobinin daha kompleks bir hemoglobine dönüştüğünü iddia ederek, hemoglobin gibi indirgenemez kompleks bir molekülün kökenini açıkladıklarını düşünebilmektedirler. Ancak, **"daha basit" dedikleri hemoglobinin de indirgenemez kompleks bir yapıda olduğunu** ya düşünememekte ya da bu gerçeği görmezden gelmektedirler.

UBA yazarlarının indirgenemez komplekslik karşısındaki kaçış yöntemleri, bu kompleks yapılara birtakım "ilkel" ara aşamalar hayal etmekten ibarettir. "Doğal seleksiyon, bir sistemin parçalarını her seferinde bir işlev olmak üzere biraraya getirebilir, ve sonra daha ileriki bir zamanda, başka öğeleri içeren sistemlerle birleştirerek yeni işlevler kazandırabilir" diye yazmaktadırlar. Peki ama bu "başka işlev"ler nedir? Soru budur ve UBA yazarları bunu tamamen cevapsız bırakmakta, bu senaryolarına bir delil veya örnek vermemektedirler. Bunun için, en basitten en karmaşığa doğru işlev kazanan bir yapı veya süreç örneği vermeleri ve bu örneklerini delillendirmeleri gerekmektedir. Ayrıca, bu ara işlevlerin de kompleks olması durumunda yine aynı sorunla karşı karşıya kalacakları ortadadır.

Bunun dışında, UBA yazarları doğal seleksiyondan bilinçli bir varlıkmış gibi söz etmektedirler. Doğal seleksiyonun, sanki gelecekte elde edilmek istenen asıl fonksiyonun ne olduğundan haberi varmış gibi, zaman içinde uygun parçaları birbirine ekleyerek, her seferinde faydalı bir fonksiyon elde ettiğini öne sürmektedirler. Oysa doğal seleksiyon bilinçsiz bir doğa mekanizmasıdır ve bir plana göre hareket etmez.

Farklı canlı sınıflarında görülen özgün organ ve sistemlerin kaynağı nedir? Bunları tanımlayan yeni genetik bilgi nasıl ortaya çıkmıştır? Tüm evrimciler gibi UBA yazarlarının da bu konu hakkında en küçük bir fikirleri dahi bulunmamaktadır. Önceki bölümlerde de açıkladığımız gibi, mutasyonlar canlılara faydalı özellikler kazandıramazlar. Öyle ise doğal seleksiyonun seçeceğini umdukları yeni fonksiyonlar nasıl elde edilecektir? Bu hayati soru hep cevapsızdır. Ancak dünyanın en önde gelen evrimcileri, sadece "doğal seleksiyon bunu yapar" diyerek hiçbir delil ve açıklama getirmeden, canlılardaki yapı ve sistemlerin indirgenemez kompleksliğini evrimsel olarak açıkladıklarını zannetmektedirler.

UBA'nın evrimci yazarları, kanın pıhtılaşmasında izlenen karmaşık biyokimyasal aşamaları ise genlerin doğal seleksiyon tarafından çoğaltılması, değiştirilmesi ve etkilerinin artırılması ile açıklamaya çalışmaktadırlar. Gen kopyalaması, UBA yazarlarının bir canlıya genetik bilgi nasıl eklenebilir sorusuna verdikleri bir cevaptır. Bu açıklamaya göre, bir canlının genlerinden biri fazladan kopyasını yapar. Daha sonra bu fazladan kopya üzerinde bir mutasyon meydana gelir ve böylece canlının genetik bilgisinde bir değişiklik olur. Bu değişiklik kopya genin üzerinde olduğu için de mutasyon organizmada etkili olmamakta, böylece söz konusu genin tanımladığı işlev zarara uğramamaktadır. Mutasyona uğrayan gen, kopya gendir.

Ne var ki kopya gen açıklaması evrim teorisine hiçbir katkıda bulunmamaktadır. Çünkü, herşeyden önce, tam doğru zamanda (yani tam da canlının yeni bir işleve ihtiyacı olduğu anda), doğru gen gereksiz yere çoğalmalıdır. Sonra yine tam da bu kopya gene çok uygun bir mutasyon isabet etmelidir ve bu öyle bir mutasyon olmalıdır ki, organizma yeni bir işleve sahip olmalıdır.

Bu kadar tesadüfün art arda gelebileceğine inanmak, hem de bunun yeryüzündeki milyonlarca farklı türün kökenini oluşturduğunu düşünmek, akıl dışıdır. Kaldı ki, genler çok nadiren çoğalırlar. Araştırmacılar Lynch ve Conery, ortalama gen çoğalmalarının 100 milyon yılda bir gerçekleştiğini

belirlemişlerdir.[9] Dahası kopyalanan genlerin büyük bir çoğunluğunun birkaç milyon yıl içinde kayboldukları bulunmuştur.[10] İndirgenemez kompleksliğe sahip yapıların en belirgin özelliğinin birçok parçadan oluşmaları olduğu düşünülürse, her 100 milyon yılda bir gen kopyalayarak doğru parçaları doğru zamanda biraraya getirmenin imkansızlığı tamamen ortaya çıkar.

Nitekim gen kopyalarının evrime neden olduğu iddiası evrimciler tarafından dahi şüphe ile karşılanmaktadır. Örneğin Conery ve Lynch, gen kopyalamasının evrimin oluşumuna katkıda bulunmasını sağlayan mekanizmaların anlaşılmadığını belirtmektedirler:

Ancak, kopya genlerin, evrimsel süreç içerisinde bir kopyanın rahatlıkla harcanabileceği tamamen bolluk ve gereksizlik ifade eden bir başlangıç konumundan, her iki kopyanın da doğal seleksiyon yoluyla korunacağı durağan bir konuma doğru nasıl başarıyla yolunu bulduğu son derece zor anlaşılırdır. Bu olayların hangi sıklıkta oluştuğu da anlaşılır değildir. [11]

UBA'nın öne sürdüğü mekanizmaların aşama aşama evrim meydana getirmesinin imkansızlığı ortadadır. Ayrıca kan pıhtılaşma sürecinin bu mekanizmalarla aşama aşama evrimleşebileceğini iddia eden UBA yazarlarının, bu iddialarını çok detaylı açıklamalarla delillendirmeleri gerekir. Örneğin "hangi aşamada, hangi gen, hangi yolla, nasıl bir değişikliğe uğradı"; "bu değişiklik, gene veya canlıya zarar vermeden, organizmaya nasıl bir özellik veya fonksiyon kazandırdı" gibi sorular cevaplanmalıdır. Yan sayfada, kanın pıhtılaşma süreci açıklanmaktadır. Böyle bir sistemin nasıl ortaya çıktığı sorusunun, evrimin tesadüfi mekanizmaları ile açıklanamayacağı o kadar açıktır ki, bu yönde yapılan her açıklama mantıksız demagojilerden öteye gitmeyecektir.

Kitapçıkta son olarak gözün yapısında bulunan indirgenemez komplekslik ele alınmaktadır. Hemoglobin konusunda yapılan mantık hatası burada da tekrarlanmakta, kompleks gözün daha basit gözden evrimleştiği öne sürülmektedir. Oysa farklı komplekslik seviyelerine sahip her göz yine de indirgenemez kompleksliğe sahiptir. UBA yazarları *"Aşamalar, (bugün yassı kurtlarda görülen) ışığa duyarlı retinula hücrelerinin oluşturduğu basit bir göz noktasından başlayarak..."* ifadesiyle, kompleks gözün çok basit bir noktadan aşama aşama oluştuğunu iddia etmektedirler. Oysa, burada ele alınması gereken nokta, UBA yazarlarının "ışığa duyarlı basit bir göz noktası" dedikleri noktanın ne kadar basit olduğu, daha doğrusu ne kadar kompleks olduğudur.

En basit şekliyle dahi olsa, "görme"nin oluşabilmesi için, bir canlının bazı hücrelerinin ışığa duyarlı hale gelmesi, bu duyarlılığı elektriksel sinyallere aktaracak bir yeteneğe sahip olması, bu hücrelerden beyne gidecek olan özel sinir ağının oluşması ve beyinde de bu bilgiyi değerlendirecek bir "görme merkezi"nin meydana gelmesi gerekir. Tüm bunların rastlantısal olarak ve aynı anda, aynı canlıda oluştuğunu öne sürmek ise akıl dışıdır. Evrimci yazar Cemal Yıldırım, evrim teorisini savunmak niyetiyle kaleme aldığı *Evrim Kuramı ve Bağnazlık* adlı kitabında bu gerçeği şöyle kabul eder:

Görmek için çok sayıda düzeneğin iş birliğine ihtiyaç vardır: Göz ve gözün iç düzeneklerinin yanı sıra beyindeki özel merkezlerle göz arasındaki bağıntılardan söz edilebilir. Bu karmaşık yapılaşma nasıl oluşmuştur? Biyologlara göre evrim sürecinde, gözün oluşumunda ilk adım, kimi ilkel canlılarda deri üzerinde ışığa duyarlı küçük bir bölümün belirmesiyle atılmıştır. Ancak **doğal seleksiyonda bu kadarcık bir oluşumun kendi başına canlıya sağladığı avantaj ne olabilir?** Öyle bir oluşumla birlikte beyinde görsel merkez ile ona bağlı sinir ağının da kurulması gerekir. Oldukça

karmaşık olan bu birbirine bağlı düzenekler kurulmadıkça "görme" dediğimiz olayın ortaya çıkması beklenemez. Darwin varyasyonların rastgele ortaya çıktığı inancındaydı. Öyle olsaydı, görmenin gerektirdiği o kadar çok sayıda varyasyonun organizmanın değişik yerlerinde aynı zamanda oluşup uyum kurması gizemli bir bilmeceye dönüşmez miydi?… Oysa görme için birbirini tamamlayıcı bir dizi değişikliklere ve bunların tam bir uyum ve eşgüdüm için çalışmasına ihtiyaç vardır… Sıradan bir yumuşakça olan ibiğin gözünde bizimkinde olduğu gibi retina, kornea ve selüloz dokulu lens vardır. Şimdi evrim düzeyleri bu denli farklı iki türde bir dizi rastlantıyı gerektiren bu yapılaşmayı salt doğal seleksiyonla nasıl açıklayabiliriz?... Darwincilerin bu soruya doyurucu yanıt verip veremedikleri tartışılabilir...[12]

Bu sorunu evrimciler açısından daha da içinden çıkılmaz hale getiren bir başka nokta ise, Kambriyen devrinde aniden ortaya çıkan canlılardan biri olan trilobitlerin gözüdür. 530 milyon yıllık bu petek göz yapısı, çift mercek sistemiyle çalışan bir "optik harika"dır ve bilinen en eski gözdür. Bu durum, evrimcilerin "kompleks gözler ilkel gözlerden evrimleşti" varsayımını tümüyle geçersiz kılmaktadır.

Sorun evrim teorisi açısından o kadar büyüktür ki, ne kadar detaya girilirse, o kadar içinden çıkılmaz hale gelmektedir. Bu noktada incelenmesi gereken önemli bir "detay" da, "ışığa duyarlı hale gelen hücre" hikayesidir. Acaba Darwin'in ve diğer evrimcilerin "görme, tek bir hücrenin ışığa duyarlı hale gelmesiyle başlamış olabilir" derken geçiştirdikleri bu yapı, nasıl bir tasarıma sahiptir?

İNDİRGENEMEZ KOMPLEKS BİR SİSTEM:
KANIN PIHTILAŞMASI

Bir yeriniz kesildiğinde ya da eski bir yaranız kanadığında, zaman içinde kanamanın duracağını bilirsiniz. Kanayan yerde bir pıhtı oluşacak, bu pıhtı zamanla sertleşecek ve yara iyileşecektir. Bu sizin için basit ve olağan olabilir. Oysa, biyokimyacılar yaptıkları araştırmalarla bunun oldukça karmaşık bir sistemin işleyişinin sonucu olduğunu ortaya çıkardılar. (Michael Behe, *Darwin's Black Box*, New York: Free Press, 1996, s. 79-97) Bu sistemin parçalarından herhangi birinin eksilmesi veya zarar görmesi sistemi işlemez kılacaktır.

Kan doğru yerde, doğru zamanda pıhtılaşmalı ve şartlar normale döndüğünde pıhtı ortadan kalkmalıdır. Sistem en küçük ayrıntıya varana dek kusursuz bir biçimde çalışmalıdır.

Eğer bir kanama söz konusu ise, canlının kan kaybından ölmemesi için pıhtının hemen meydana gelmesi gerekir. Ayrıca, pıhtının yaranın üzerinde boylu boyunca oluşması ve en önemlisi de sadece yaranın üzerinde kalması gereklidir. Yoksa canlının tüm kanı pıhtılaşarak sertleşecek ve onu öldürecektir. Bu nedenle kanın pıhtılaşması sıkı bir denetim altında tutulmalı ve pıhtı doğru zamanda doğru yerde oluşmalıdır.

Kemik iliği hücrelerinin en küçük temsilcisi olan kan plakçıkları ya da trombositler vazgeçilmez bir özelliğe sahiptir. Bu hücreler, kanın pıhtılaşmasındaki ana unsurdur. Von Willebrand faktörü adlı bir protein, kanda dolaşıp durmakta olan trombositlerin kaza yerini geçmemelerini sağlar. Kaza yerinde takılı kalan trombositler, o anda diğer trombositleri de olay yerine getiren bir madde salgılar. Bu hücreler daha sonra hep birlikte açık yarayı kapatır. Trombositler, görevlerini yerine getirdikten sonra ölür. Onların kendilerini feda etmeleri, kan pıhtılaşma sisteminin yalnızca bir parçasıdır.

Kan pıhtılaşmasını sağlayan bir diğer protein de trombindir. Bu madde yalnızca açık bir yaranın olduğu yerlerde üretilir. Bu üretim ne az ne de fazla olmalıdır. Üstelik üretim, tam zamanında yapılmalı ve yine tam zamanında durdurulmalıdır. Şu ana değin trombin üretiminde rol alan ve tamamı "enzim" olarak adlandırılan yirmiden fazla vücut kimyasalı tanımlanmıştır. Bu enzimler, kendi üretimlerini durdurabilir ya da başlatabilir. Süreç öylesine bir denetim altındadır ki, trombin ancak tam bir doku yaralanması söz konusu olduğunda oluşur. Vücutta pıhtılaşma için gerekli olan tüm enzimler yeterli miktara ulaşır ulaşmaz, yapısal maddesi protein olan uzun iplikçikler oluşturulur. Bu iplikçiklerin adı fibrinojendir. Kısa zamanda fibrinojen iplikçiklerinden bir ağ oluşturulur. Bu ağ kanın dışarı akışının olduğu yerde kurulur. Diğer yandan ise kandaki trombositler bu ağa takılarak birikir. Bu birikim yoğunlaşınca bir tıkaç vazifesi görerek kanamanın durmasını sağlayacaktır. İşte pıhtı dediğimiz şey de bu yığılmayla oluşan tıkaçtır.

Yara tamamen iyileşince ise kan pıhtısı çözülür.

Bir kan pıhtısının oluşması, pıhtının sınırlarının belirlenmesi, oluşan pıhtının güçlendirilmesi veya ortadan kaldırılmasını sağlayan sistem indirgenemez kompleksliğe sahiptir. Kanın pıhtılaşması, bir parçanın diğer bir parçayı harekete geçirmesi şeklinde ortaya çıkan bir olaylar zinciridir.

Bir sonraki sayfada bu zinciri gösteren bir şema verilmiştir. Daha ilk bakışta olayın ne kadar karmaşık olduğu görülebilir.

Sistem en küçük ayrıntıya varana dek kusursuz bir biçimde çalışır.

Eğer bu mükemmel işleyen sistemde en ufak bir aksaklık olsaydı ne olurdu? Mesela yara olmadığı halde kanda pıhtılaşma olsaydı? Ya da yaranın etrafında oluşan pıhtı yerinden rahatlıkla ayrılsaydı? Bu soruların tek bir cevabı vardır: Böyle bir durumda kalp, akciğer veya beyin gibi hayati organlara giden yollar pıhtı tıkaçlarıyla tıkanırdı. Bu ise kaçınılmaz olarak ölümle sonuçlanırdı.

Bu gerçek de bizlere bir kez daha göstermektedir ki, insan vücudu kusursuzca tasarlanmıştır. Sadece kanın pıhtılaşma sisteminin bile rastlantılarla ve evrim teorisinin iddia ettiği "kademeli gelişim" varsayımıyla açıklanması imkansızdır. Her detayı ayrı bir plan ve hesap ürünü olan bu sistem, yaratılışın mükemmelliğini gözler önüne sermektedir. Bizi yaratan Rabbimiz, hayatımız boyunca karşılaşacağımız küçük, büyük her türlü yaralanmaya karşı, bedenimizi bu sistemle birlikte yaratmıştır.

Kanın pıhtılaşması, sadece gözle görülür yaralar için değil, bedenimizde her gün sürekli gerçekleşen kılcal damar parçalanmalarının tamiri için de çok önemlidir. Siz fark etmezsiniz, ama gerçekte gün boyunca sürekli küçük iç kanamalar geçirirsiniz. Kolunuzu kapının kenarına çarptığınızda ya da bir koltuğa sertçe oturduğunuzda, yüzlerce küçük kılcal damarınız parçalanır. Bu parçalanma sonucunda oluşan iç kanama, pıhtılaşma sistemi sayesinde hemen durdurulur, daha sonra da vücut aynı kılcal damarları yeniden inşa eder. Eğer çarpma biraz şiddetliyse, pıhtılaşma öncesindeki iç kanama da biraz daha şiddetli olur ve bu yüzden çarptığınız yerde bir "morarma" oluşur. Kandaki bu pıhtılaşma sisteminden mahrum olan bir insanın, hayatı boyunca en ufak bir darbeden korunması, ve adeta pamuk içinde yaşatılması gerekecektir. Nitekim kanlarındaki pıhtılaşma sistemi kusurlu olan "hemofili" hastaları, bu şekilde ömür sürerler. İleri derecede hemofili hastaları genellikle fazla uzun yaşayamazlar. Yolda yürürken tökezleyip düşmeleriyle oluşan bir iç kanama bile, hayatlarını sona erdirmek için yeterlidir. Bu gerçek karşısında her insanın kendi bedenindeki yaratılış mucizeleri üzerinde düşünmesi ve bu bedeni kusursuzca yaratan Allah'a şükredici olması gerekir. Bizim tek bir sistemini, hatta tek bir hücresini dahi üretmekten aciz olduğumuz bu beden, Allah'ın bizlere bir lütfudur. Allah insanlara bir ayetinde şöyle buyurur:

Sizleri Biz yarattık, yine de tasdik etmeyecek misiniz? (Vakıa Suresi, 57)

YARATILIŞ BİLİMSEL BİR GERÇEKTİR

U BA, evrimcilerin klasik iddiasını tekrarlamakta ve yaratılışın bilimsel bir açıklama olmadığını öne sürmektedir. (*Bilim ve Yaratılışçılık*, s. xii) Oysa, Yaratılış gerçeği, özellikle içinde bulunduğumuz dönemde bilimsel bulgularla kesin olarak desteklenmektedir.

Bir teorinin bilimsel olup olmadığını görmek için bu teorinin iddialarının bilimsel gözlem ve deneylerle sınanması, elde edilen verilerin bu iddialarla uyumlu olup olmadığının belirlenmesi gerekir. Canlıların bilinçli bir tasarımla yaratıldıkları açıklamasını da aynı metodla sınamak mümkündür. Tüm bu sınamalar ise tüm canlıların ve evrenin yaratıldıkları gerçeğini ortaya koymaktadır.

Ayrıca şunu da belirtmek gerekir ki, ön yargısız, hür düşünebilen, belli ideolojilere bağnazca bağlanmamış her insan, tüm evrenin ve canlıların kusursuz bir yaratılışla yaratıldıklarını, üstün bir güce, sonsuz bir akla sahip bir Yaratıcı'nın eseri olduklarını kolaylıkla görebilir. Bunun için, kendi bedenini, evindeki tek bir çiçeği, soluduğu havayı düşünmesi yeterlidir. Ancak evrim teorisine bağnazca kapılanların düşünmelerine ve akıllarını kullanmalarına faydası olur ümidiyle, canlıların bilinçli bir tasarımla yaratılmış olduklarının bazı delillerini açıklama gereği duyuyoruz:

1. Canlılar, tesadüfi süreçlerle aşama aşama birbirlerinden evrimleşerek türememişler, tek bir anda, özgün yapılarıyla yaratılmışlardır.

Burada belirtilen gerçeği test etmenin en kesin yolu, fosil kayıtlarıdır. Fosil kayıtları, Yaratılış açıklamasını kesin olarak doğrular niteliktedir. Canlılar yeryüzü tabakalarında, kendilerine has yapılarıyla, eksiksiz olarak ve aniden ortaya çıkmaktadırlar. Yaklaşık 530 milyon yıllık Kambriyen patlaması, canlıların yaratıldıklarının en açık delillerinden biridir. Çünkü, bu tabakalarda yaklaşık 100 hayvan filumu, hiçbir evrimsel ataya sahip olmadan aniden ortaya çıkmaktadırlar. Daha önceden sadece tek hücrelilerin ve bazı basit çok hücrelilerin yaşadığı yeryüzünde, birden bire 100 farklı filuma ait canlının ortaya çıkması, bunların birbirlerinden son derece farklı ama bir o kadar kompleks organ ve sistemlere sahip olmaları, elbette ki bilinçli bir tasarımın ve dolayısıyla yaratılışın kanıtıdır. UBA yazarlarının kitap boyunca bir kez bile Kambriyen Dönemi'nden bahsetmemelerinin nedeni, bu gerçeği gözlerden kaçırmak isteyişleridir.

2. Canlılardaki kompleks yapı ve sistemler tesadüfi doğa mekanizmalarıyla meydana gelmiş olamaz.

Canlıların yaratıldıklarının bir diğer delili de, ancak bilinçli tasarımla açıklanabilecek olan kompleks yapı ve sistemlerdir. Hücre, bakteri kamçısı, kanın pıhtılaşma sistemi, proteinler, beyin, göz gibi birçok organ ve yapı olağanüstü bir tasarıma ve indirgenemez kompleksliğe sahiptir. Bunların bilinçten yoksun cansız maddeler ve tesadüfen meydana gelen doğa olayları sonucunda var olduklarını iddia etmek, evinizdeki video kameranın veya televizyonun bir deprem sonucunda hurda yığınında tesadüfen oluştuklarını iddia etmekten çok daha mantıksızdır. Bir yerde bilinçsiz etkilerle açıklanamayacak, kompleks, anlamlı bir tasarım var ise, o zaman bu tasarımı gerçekleştiren akıl sahibi bir güç de var demektir. Bu çok açık bir gerçektir.

Evrimcilerin bu açık gerçeği kabul etmemek için getirdikleri mantık dışı itirazlardan biri de, tasarımın nasıl tespit edileceği sorusudur. Bunun cevabı da çok açıktır. Öncelikle sağduyu bu konuda

insana yol gösterir. Örneğin ağaçlarla kaplı, insan eli değmemiş bir adada yürüyen ve bu adaya gelen ilk kişi olduğunu düşünen bir insanın karşısına eğer bir araba çıkarsa, bu insan bu arabanın bu adada, kendiliğinden tesadüfler sonucu meydana geldiği sonucuna varmayacaktır. Adada başka insan görmemiş olmasına rağmen, bu arabayı tasarlamış, imal etmiş insanlar olduğundan emin olacaktır. Ayrıca, adaya ilk gelen akıl sahibi varlığın kendisi olmadığını da bu delil (araba) yoluyla anlayacaktır.

Biyolojik yapılarda tasarımın nasıl tespit edileceği konusunda ise, matematikçi William Dembski'nin ortaya koyduğu bilimsel kriterler yol göstericidir. Dembski, *The Design Inference: Eliminating Chance Through Small Probabilities* (Tasarım Çıkarımı: Tesadüfün Küçük Olasılıklarla Elimine Edilmesi) adlı kitabında, bir yapının tesadüflerle açıklanmasının hangi aşamada imkansız sayılacağını ve bilinçli bir tasarımın varlığının tartışmasız kabul edileceğini matematiksel olarak göstermektedir. Dembski'nin kriterine karşı evrimciler suskundur.

Evrimcilerin bu konudaki kaçış yöntemi ise, daha önceki konularda da incelendiği gibi, kompleks olduğu söylenen yapıların aslında doğal seleksiyon yoluyla evrimleşebileceğini iddia etmeleridir. Oysa bu da çok kolay sınanabilecek bir iddiadır. Örneğin, kamçısı olmayan bir bakteriyi laboratuvarda binlerce nesil boyunca yetiştirip, tesadüfi mutasyonlara maruz bıraktıktan sonra, bu bakteride indirgenemez kompleksliğe sahip bakteri kamçısının oluşup oluşmadığı gözlemlenebilir. Eğer, bu deney sonucunda bakteride, bakteri kamçısı oluşursa, o zaman tesadüflerin ve doğal seleksiyonun indirgenemez komplekslikte yapılar oluşturabildikleri iddiasının bir anlamı olur. Bırakın bunu, bu bakteride tek bir yeni proteinin oluşması bile evrimciler için başarı hanesine yazılacaktır. Ancak hiçbir deney böyle bir sonuç vermemiştir. Böyle bir deneyin sonuç vereceğine inanmak, bir hurda yığınını milyonlarca sene bırakıp, ileride bu yığından bir jet çıkıp çıkmayacağını denemek kadar anlamsız olur.

Aslında, bu noktada evrimcilerin içinde bulundukları sığ, materyalist felsefeye bağnazca bağlanmaktan dolayı çok açık gerçekleri dahi göremeyen garip mantık çöküntüsüne şahit olmaktayız. Bir insan, odaya girdiğinde masadaki kağıdın üzerinde "SAAT 10'DA EVDE OLACAĞIM" diye bir not görse, bu notun rüzgardan açılan pencerenin çarpıp döktüğü mürekkep tarafından tesadüfen yazıldığını düşünmez. Bu yazıyı eşinin veya çocuğunun yazdığından emin olur. Bunun için bilimsel metodla bir inceleme gerekmez. Neyin kendiliğinden oluşabileceği, neyin oluşamayacağı, neyin akıllı bir tasarımın eseri, neyinse kendiliğinden oluştuğu açıktır. Örneğin ormanda yürürken, önünüze çıkan bir ağacın yıkılmış olduğunu görürseniz, bu ağacın kendiliğinden, rüzgar nedeniyle veya bir başka etkenle yıkılmış olabileceğini düşünürsünüz. Ancak ormandaki patikanın sağ tarafındaki ağaçlar ardışık olarak yıkılmış ise, burada bilinçli bir yıkma eylemi olduğunu, buraya gelen akıl sahibi insanların bir plan üzerine yolun bir tarafındaki ağaçları birer atlayarak yıktıklarını ve bunun bir amacı olduğunu anlarsınız.

Öyle ise, canlıları ve yaratılışı düşünelim. Eğer, yeryüzünde tek bir canlı bile yokken, cansız topraktan, madenlerden, kumdan, minerallerden oluşan yeryüzünde, en az bir şehir kadar kompleks bir yapıya sahip bir hücrenin ortaya çıktığını öğrenirsek, bu bize bu hücrenin bilinç ve akıl sahibi bir güç tarafından yaratıldığını gösterir. Kameranın tesadüfen oluşamayacağını bilen bir akıl, kamerayı tasarlamak için model alınan ve kameradan çok daha kusursuz bir sisteme sahip olan gözün de tesadüfen oluşamayacağını görür. Diyaliz makinesinin, tesadüflerin eseri olmadığını, bu makineyi

tasarlayan, üreten, monte eden, kullanan doktorlar, mühendisler, işçiler, teknisyenler olduğunu bilen akıl, diyaliz makinesi için model olarak kullanılan ve diyaliz makinesinden çok daha yetenekli, çok daha kullanışlı, çok daha küçük olmasına rağmen çok daha fazla kapasiteli böbreklerin tesadüfen oluşamayacaklarını kavrayabilir. Bir bilgisayarın oluşturulabilmesi için binlerce zeki, bilgili, tecrübeli ve yetenekli mühendisin, teknisyenin, programcının ve tasarımcının görev aldığını bilen bir akıl, bir bilgisayardan binlerce kez daha üstün yeteneklere ve kompleksliğe sahip insan beyninin tesadüfler sonucunda oluşamayacağını görebilir.

Bu açık gerçekleri göremeyenler ise materyalizme ve Darwinizm'e, putperest bir dine bağlanır gibi bağlananlardır. Evrimciler, materyalist dünya görüşlerini kaybetmemek için, dünyaya, canlılığa, doğa kanunlarına materyalizm dışında bir açıklama getiren her türlü düşünceyi en başından, hatta daha dinlemeden reddetmektedirler. Yaratılış gerçeğini eleştiren UBA yazarlarının ve diğer evrimcilerin, Yaratılış hakkında ve kendi iddiaları üzerinde hiç düşünmedikleri, tek amaçlarının ideolojilerini kaybetmemek olduğu, bunun getirdiği endişe ve telaşla yazdıkları ve konuştukları açıkça belli olmaktadır.

Yukarıda verdiğimiz örneğe geri dönüp bir benzetme ile evrimcilerin içinde bulundukları garip durumu açıklayabiliriz. Hatırlarsanız, önceki sayfalarda, bir ıssız adaya ayak basan ilk kişinin kendisi olduğunu zanneden bir insanın örneğini vermiş ve bu insan bu adada bir araba ile karşılaşırsa doğal olarak bu adaya daha önce başka insanların geldiğini anlayacaktır demiştik. Peki ya bu insan, bu adaya ilk ayak basan kişinin kendisi olması gerektiği konusunda anlaşılmaz bir inat ve kararlılık içinde ise? Ve kesinlikle bu adaya kendisinden önce başka hiç kimsenin gelemeyeceği konusunda ısrar ediyor ve adada böyle bir arabanın bulunması dahi onu ikna etmiyorsa? O zaman bu insan, o arabanın varlığını açıklamak durumunda kalacak ve elbette ki öne sürdüğü açıklamalar "saçmalamak"tan öteye gitmeyecektir. Bu arabanın en yakın kara parçasından bir fırtına ile buraya sürüklendiğini, veya milyonlarca yıl içinde çıkan fırtınaların adadaki çalı çırpıyı, hayvanların derilerini, kemiklerini biraraya getirip bu arabayı oluşturduğunu iddia etmeye kadar mantıksızlıklarını sürdürebilecektir. Ve bu kişi bütün ömrünü teoriler üretip, adaya ilk çıkanın kendisi olduğunu ve bu arabanın buraya insanlar tarafından getirilmediğini ispatlamaya çalışmakla geçirecektir. Bir teorisi tutmayınca diğerine yönelecektir. Ancak dikkat edilirse amacı gerçeği bulup araştırmak değil, hayatını adadığı "takıntısını" insanlara kabul ettirmeye çalışmak olacaktır. Yani delillerin ona gösterdiğini görmezden gelecek, kendi inanmak istediğine inanmaya devam edecektir. İşte evrimciler en az bu kadar saçma ve mantıksız bir inat ve bağnazlık içindedirler. Amaçları, hayatın gerçek kökenini bulmak değil, hayatlarının tek ideolojisi olan materyalizmi sonuna kadar yaşatabilmektir. Bu nedenle açık olan delilleri görememekte, gördüklerini ise ya saklamaya ya da çarpıtmaya çalışmaktadırlar. UBA'nın kitapçığı bunun en açık örneğidir.

OKULLARDA YARATILIŞ GERÇEĞİ ÖĞRETİLMELİDİR

UBA yazarları kitapçıkta Yaratılış'ın okullarda okutulamayacağını çünkü bilimsel olmadığını, inançla ilgili olduğunu iddia etmektedir. Ancak önceki sayfalarda da belirtildiği gibi Yaratılış, bilimsel

delillerle desteklenen bir gerçektir ve elbette ki fen derslerinde müfredata alınabilir. Örneğin biyoloji derslerinde, hücredeki, proteindeki, beyindeki, hücreler arası haberleşme sistemindeki bilinçli tasarım anlatılabilir.

ABD'de ve birçok ülkede okullarda evrim teorisi, hayatın kökenini açıklayan tek açıklama ve ispatlanmış bilimsel bir gerçek gibi sunulmaktadır. Oysa, artık böyle olmadığı bilinmektedir. Bu kitapta da incelendiği gibi, evrim teorisinin tek bir bilimsel delili dahi bulunmamaktadır. Dolayısıyla, eğer öğrencilere hayatın kökenini açıklayan teoriler öğretilecekse, bunların arasında Yaratılış gerçeği de olmalıdır. Bunun yanında, evrim teorisinin yeryüzündeki yaşamı açıklayamadığı belirtilmeli ve teorinin aleyhindeki bilimsel kanıtlar da öğrencilere öğretilmelidir. Aksi takdirde, öğrenciler tek yönlü ve ideolojik bir sistemin dayattığı bir teoriye inanmaya mecbur bırakılmaktadırlar.

İşte Amerika'daki müfredatla ilgili tartışmanın özünde bu dogmatik Darwinist düzene karşı gösterilen haklı tepki vardır.

Yakın zamana kadar Darwinizm'i eleştirmek, büyük bir tepkiyi göze almak demekti. Darwinizm'i eleştiren öğretim görevlileri görevlerinden alınıyor, bilim adamlarının makaleleri bilim dergilerinde yayınlanmıyor, bu kişilere karşı medyada ateşli bir anti propaganda yürütülüyordu. Ancak bilimsel delillerin giderek artan bir hız ve miktarda Darwinizm'in aleyhinde birikmeye başlamasıyla, Darwinizm eleştirileri de daha fazla ses getirmeye ve etkili olmaya başladı. Bunun bir sonucu da eğitim sistemine olan etkisi oldu. Evrim teorisinin bilimsel bir gerçek olmadığının farkında olan birçok bilim adamı, politikacı, öğretim görevlisi ve veli, çocuklarına evrim teorisinin tek yanlı olarak anlatılmasına karşı yoğun bir kampanya başlattılar. Bu kampanyanın bir sonucu olarak Georgia ve Ohio eyaletlerinde, okullarda yaratılışın da anlatılmasına izin verilmesine karar verildi. İlk karar Amerika'nın güneydoğu eyaletlerinden biri olan Georgia eyaletinde çıktı. ABC News, internet sitesinde bu haberi şöyle duyurdu:

Georgia'nın ikinci en büyük okul bölgesi yönetim kurulu perşembe akşamı öğretmenlere hayatın kökenine ilişkin, yaratılış dahil, farklı görüşleri öğretme izni verilmesi konusunu oyladılar. Cobb Eyalet okulu yönetim kurulu tarafından oy birliğiyle onaylanan teklif, eyaletin "türlerin kökeni çalışması dahil, bilimsel olarak tartışılan akademik konuların dengeli bir eğitim sağlamanın önemli bir unsuru".... olduğuna inandığını ifade etmektedir.

Lise üçüncü sınıf öğrencisi Michael Gray dahil destekçiler, yönetim kurulunun seçiminin akademik özgürlüğü desteklediğini söylediler. Pope Lisesi'ne devam eden Gray, "Evrim ile ilgili bir dönem ödevi hazırlamak zorunda kaldım ve içinde aksini benim bile ispatlayabileceğim ya da aksi nedenler sunabileceğim şeyler vardı. Erkek kardeşim ve kız kardeşime bu seçeneğin verilmesini ve bunun (evrimin) mutlak gerçek olduğunun söylenmemesini istiyorum" dedi.[1]

Darwinist çevreler bu karar karşısında alarma geçtiler. Buradaki ilginç durum ise evrimcilerin, entelektüel bir çaba göstermek yerine, hukuki yolları kullanmalarıydı. ABC News'in bildirdiğine göre, Americans United for Separation of Church and State yönetim kurulu üyesi Barry Lynn, Cobb Eyalet okuluna dava açacaklarını söyledi. Lynn'in göz ardı ettiği nokta, Ortaçağdaki engizisyon mahkemelerinin kullandığı metodun aynısını kullanıyor olmasıydı: Bilimsel bir görüşü "hukuki" yollardan yenmeye çalışmak.

Engizisyon, Batlamyus'a ait evren modeli gibi dogmalarını korumayı başaramamıştı ve bilimsel bulgular üstün gelmişti. Darwinist çevreler de evrim adlı dogmayı korumayı başaramayacaklardır.

Georgia Eyaletinden sonra, Ohio Eyaleti Eğitim Kurulu da Ohiolu öğrencilerin evrim teorisine karşı delilleri öğrenmelerini talep etti. Darwinizm'i eleştiren çalışmaları destekleyen bir kuruluş olarak Seattle'da kurulan Discovery Institutetan John G.West Jr. tarafından yazılan bir makalede Darwinizm'in düşüşü, taraftarlarının bağnazlığı ve ilkel taktikleri oldukça iyi özetleniyordu:

Aylar süren görüşmelerden sonra, 10 Kasım'da, Ohio Eyaleti Eğitim Kurulu, oybirliğiyle, Ohiolu öğrencilerin "bilim adamlarının araştırmalarını nasıl sürdürdüklerini ve evrimsel teorinin konularını eleştirerek nasıl analiz ettiklerini" öğrenmelerini gerektiren bilim standartlarını benimsedi.

Böylelikle Ohio, öğrencilerin yalnızca Darwin'in teorisini destekleyen bilimsel delilleri değil, aynı zamanda onu eleştiren bilimsel delilleri de öğrenmelerine hüküm veren ilk eyalet oldu... Ohiolu öğrencilerin, lise diploması almak için gereken mezuniyet testlerini geçmek için Darwin'in teorisinin bilimsel eleştirilerini de öğrenmeleri gerekecek.

Ohio, eyalet yetkililerinin müfredat programını evrimin bilimsel eleştirilerini de içerecek şekilde genişlettiği tek yer değildir. Eylül ayında, ülkedeki en büyük banliyo okul bölgesi olan, Georgia'daki Cobb Eyalet Okulları Bölgesi, "dengeli bir eğitimin" parçası olarak evrimle ilgili " karşıt görüşleri" tartışmaya teşvik eden bir politika benimsedi. Ve geçen sene, Kongre, bir dönüm noktası olan "Hiçbir Çocuğun Geride Bırakılmaması Kanunu" (No Child Left Behind Act)nun öğrencilerin "biyolojik evrim gibi" tartışmalı bilimsel konuları kapsarken "bilimsel görüşlerin bütün genişliğiyle" bilgilendirilmesini gerektirdiğini rapor etti.

Yıllarca gündem dışına atıldıktan sonra, Darwin'in teorisinin eleştirileri mesafe katetmiş görünmektedir. Neler oluyor? Ve neden şimdi?

Çok önemli iki gelişme var.

Birincisi, evrimin birçok okulda aslında kalitesiz yoldan öğretildiğinin giderek artan şekilde kamuoyu tarafından fark ediliyor olmasıdır. Biyolog Jonathan Wells'in *Evrimin İkonları* (Icons of Evolution) adlı kitabı sayesinde, daha fazla kişi biyoloji ders kitaplarının birçoğunun, birçok biyolog tarafından artık iyi bilim olarak kabul edilmeyen, itibarını kaybetmiş evrim "ikonlarını" nasıl devam ettirdiğini öğrendi. Aslında 19. yüzyıl Alman Darwinisti Ersnt Haeckel tarafından uydurulmuş sahte bulgular olduğu utandırıcı gerçeğinin ortaya çıkmasına rağmen, birçok ders kitabında Darwin'in ortak soy kökeni teorisini ispatladığı iddia edilen embriyo çizimleri halen görünmeye devam etmektedir. Ders kitapları bunun gibi, altında yatan araştırma şu anda birçok biyolog tarafından sorgulanıyor olmasına rağmen, Sanayi Devrimi kelebeklerini Darwin'in doğal seleksiyon mekanizmasının delili olarak göstermeye devam etmektedir.

Ders kitapları, evrim teorisi üzerindeki hararetli bilimsel anlaşmazlıkları da göz ardı etmektedir. Örneğin çok az öğrenci, bundan 500 milyon yıl öncesinde kompleks canlıların patlaması olarak bilinen Kambriyen patlaması hakkında sürdürülen hararetli tartışmalardan haberdardır.

Öğrencileri Darwinizm'in sorunları konusunda bilgilendiren öğretmenler genellikle yalnızca Darwinci düşünce polisleri olarak tanımlanabilecek kişiler tarafından yapılan eziyetlerle karşılaşmışlardır. Washington Eyaletinde, Haeckel'in embriyoları ve Sanayi Devrimi kelebekleri gibi

konulardaki bilimsel tartışmaları öğrencilere anlatmak isteyen saygıdeğer bir biyoloji öğretmeni sonunda yerel Darwinciler tarafından okul çevresinden uzaklaştırılmıştır...

Darwin'e yönelik eleştirilerin son dönemlerde güçlenmesini ateşleyen ikinci bir gelişme de eski bir kalıbın ortadan kalkmasıdır.

... Evrimin yeni eleştirmenleri, laik üniversitelerin biyoloji, biyokimya, matematik ve ilişkili bilim dallarından doktora dereceleri olan kişilerdir ve birçoğu Amerikan üniversitelerinde eğitmenlik ya da araştırma yapmaktadır. Bu eleştirmenler Lehigh Üniversitesi'nden biyokimyager Michael Behe, Idaho Üniversitesi'nden mikrobiyolog Scott Minnich ve Baylor Üniversitesinden filozof ve matematikçi William Dembski gibi bilim adamlarıdır.

Darwin'in bu akademik eleştirmenlerinin sayısı artmaktadır. Geçen sene içinde, 150'den fazla bilim adamı -Yale, Princeton, MIT ve Smithsonian gibi kuruluşların fakülte üyeleri ve araştırmacıları dahil- neo-Darwinizm'in "rastgele mutasyon ve doğal seleksiyonun hayatın karmaşıklığı için delil oluşturduğu" temel iddiasına yönelik kuşkularını ifade eden bir bildirgeyi benimsemişlerdir.[2]

Darwinizm'in ABD'deki bu hızlı düşüşü önümüzdeki yıllarda da devam edecek gibi görünmektedir. Belki yalnızca birkaç on yıl sonra, insanlar böylesi çürük bir iddianın nasıl olup da 20. yüzyıl bilimine hakim olduğunu soracaklardır. Ve, insanlık, Darwinistlerin gizlemeye çalıştıkları gerçeği, yani tüm evrenin ve canlıların doğanın kör güçlerinin değil, üstün bir güç ve akıl sahibi Allah'ın eseri olduğunu kabul edecektir.

SONUÇ

Kitap boyunca, evrim teorisinin paleontoloji, moleküler biyoloji, biyokimya, genetik, antropoloji gibi bilim dallarında elde edilen veriler neticesinde çöktüğünü, evrim teorisini destekleyen tek bir bilimsel kanıt dahi olmadığını gördük. Kitabın giriş bölümünde de bahsettiğimiz gibi, evrim teorisi bilimsel deliller olduğu için değil, materyalistlerin Allah'ın varlığını inkar etmelerine sözde bilimsel bir zemin hazırladığı için savunulmaktadır. Darwinizm, bilimle değil felsefe ile savunulur. Bu felsefenin temelini ise rastlantılar oluşturur. Zeki, dünyanın belki de en iyi eğitimlerini almış milyonlarca insanın, böyle akıl ve bilim dışı bir teoriye kendilerini adamalarının tek açıklaması ise, 19. yüzyıldan günümüze kadar süren "büyü"dür.

Ulusal Bilimler Akademisi'nin kitapçığında da görüldüğü gibi, evrimciler ne dediklerini, iddialarının gerçekte ne anlama geldiğini düşünmemektedirler. Onlar için gerçekler, deliller ve doğanın gerçek işleyişi değil, ideolojilerinin her ne pahasına olursa olsun savunulması önemlidir. Bu yüzden bilinen tüm bilimsel gözlem ve deneylere aykırı olan, akıl dışı iddiaları "bilimsellik" kılıfı altında savunurlar. Columbia Üniversitesinden Profesör Erwin Chartaff'ın da belirttiği gibi, *"Bizim zamanımız mitolojinin moleküler seviyeye ilk kez sızdığı bir za*mandır."

Evrim teorisini eleştiren kitapları ile tanınan Philip E. Johnson, *Defeating Darwinism by Opening Minds* (Zihinleri Açarak Darwinizm'i Yenmek) isimli kitabında evrimcilerin Darwinizm'in iddialarına hiç düşünmeden, bir ön kabulle inandıklarını ve aslında bu iddiaların ne anlama geldiğini hiç tartmadıklarını şöyle ifade etmiştir:

Bu konu üzerinde üniversitelerdeki konuşmalarım ve tartışmalarımdan edindiğim tecrübelerim bilim adamlarının ve profesörlerin akıllarının evrim konusunda karışık olduğunu gösterdi. Birçok detay biliyorlar, ama temelini anlamıyorlar. **Söylediklerinin ne anlama geldiğini düşünmüyorlar. Bir ön kabul oluşuyor.** Örneğin bir molekülden insana (doğru ilerleyen sözde) evrimin, köpek çeşitleri veya gagalardaki farklılıklarla açıklayabilecekleri kadar basit bir işlem olduğunu zannediyorlar. Fosillerin Darwinizm'i doğruladığını, maymunların eğer doğal seleksiyon gibi bir mekanizma ile desteklenirlerse hiç yanlışsız olarak Hamlet'i daktilo edebileceklerine inanabiliyorlar.[1]

Michael Denton da, *Evolution: A Theory in Crisis* (Evrim: Kriz İçinde Bir Teori) adlı kitabında bir Darwinist'in canlıların üstün kompleks sistemlerinin "tesadüflerin eseri" diye görmesindeki garipliği şöyle anlatmaktadır:

Yüksek organizmaların genetik programlarının yapısı, milyarlarca bit (bilgisayar birimi) bilgiye ya da bin ciltlik küçük bir kütüphanenin içindeki tüm harflerin dizilimine eşdeğerdir. Bu denli kompleks organizmaları oluşturan trilyonlarca hücrenin gelişimini belirleyen, emreden ve kontrol eden sayısız karmaşık işlevin **tamamen rastlantıya dayalı bir süreç sonucunda oluştuğunu iddia etmek ise, insan aklına yönelik bir saldırıdır. Ama bir Darwinist, bu düşünceyi en ufak bir şüphe belirtisi bile göstermeden kabul eder!**[2]

Cansız maddelerin rastlantısal olaylar sonucunda biraraya gelerek New York şehri kadar kompleks bir organizma olan hücreyi meydana getirdiğine, insan aklının mutasyonların eseri olduğuna, dünyanın bir anda, tesadüflerin sonucunda 100 farklı hayvan filumu ile dolduğuna inanan

bir insan gerçekten de büyü altında demektir ve büyünün etkisi ile "insan aklına yönelik bir saldırıda" bulunmaktadır.

Bu bilim adamlarının dışında kalan kesim ise, bilim adamı veya "Bilimler Akademisi" ünvanı taşıyan bu kişi ve kuruluşların ünvanları ile büyülenmekte, onların her dediği doğrudur mantığı ile hareket ederek, kendilerine sunulan iddiaları düşünmeden kabul etmektedirler. İnsanlık üzerinde yaklaşık 2 asırdır devam eden bu büyüyü kaldırmanın yolu ise, evrim teorisinin mantıksızlıklarını ortaya koymak, bu teoriyi hem bilimsel hem de felsefi yönden çürütmektir.

İçinde bulunduğumuz yüzyılda, insanlık büyük ölçüde bu büyüden kurtarılmıştır. Elinizde bulunan kitap ise, bu büyünün en önemli kaynaklarından birinin geçersizliğini ortaya koyarak, büyünün etkisini daha da kırmaktadır. 21. yüzyılın sonunda büyü tamamen kalkmış olacak ve insanlık 2 yüzyıl boyunca insanların nasıl olup da bu kadar saçma bir teorinin esiri olduklarına şaşıracaktır.

NOTLAR

GİRİŞ

1 Chandra Wickramasinghe, London Daily Express ile bir röportajından, 14 Ağustos 1981
2 Dr. Michael Walker, Quadrant, Ekim 1982, s.44
3. Søren Løvtrup, Darwinism: The Refutaion of a Myth, s.422 (1987)

UBA'NIN HAYATIN KÖKENİ HAKKINDAKİ YANILGISI

1 Lahav, Noam, Biogenesis: Theories of Life's Origins, s. 138-139 (Oxford University Press, 1999).
2 Klaus Dose, 'The Origin Of Life: More Questions Than Answers', Interdisciplinary Science Reviews, cilt 13, no.4, 1988, s. 348
3 Andrew Scott, 'Update on Genesis', New Scientist, vol. 106, 2 Mayıs 1985, s. 30
4 SBS Vital Topics, David B. Loughran, Nisan 1996, Stewarton Bible School, Stewarton, Scotland, URL:http://www.rmplc.co.uk/eduweb/sites/sbs777/vital/evolutio.html
5 John Horgan, 'In the Beginning', Scientific American, cilt 264, Şubat 1991, s. 119
6 G.F. Joyce, L. E. Orgel, 'Prospects for Understanding the Origin of the RNA World', In the RNA World, New York: Cold Spring Harbor Laboratory Press, 1993, s. 13
7 Jacques Monod, Chance and Necessity, New York: 1971, s.143
8 Gabby L.Dover, "Looping the Evolutionary loop. Review of the origin of life from the birth of life to the origin of language", Nature, 1999, 399: 218
9 Leslie E. Orgel, 'The Origin of Life on the Earth', Scientific American, Ekim 1994, cilt 271, s. 78
10 John Horgan, The End of Science, MA Addison-Wesley, 1996, s. 139

UBA'NIN DOĞAL SELEKSİYON YANILGISI

1 Genelde düşünülmeden tekrarlanan bir fikir veya ifade, deyim.
2 Stephen Jay Gould, "The Return of Hopeful Monsters", Natural History, cilt 86, Temmuz-Ağustos 1977, s. 28
3 S.J. Gould, Scientific American, Ekim 1994, s. 85.
4 Science, 1982, no: 217, s. 1239-1240
5 Noble, et al., Parasitology, sixth edition, "Evolution of Parasitism", Lea and Febiger, 1989, s. 516.
6 Stephen Jay Gould, Ever since Darwin, W. W. Norton, 1997, NewYork, s. 40-41
7 Pierre Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, 1977, s. 124-125
8 J.B.S. Haldane, "Darwinism Under Revision", in
Rationalist Annual (1935), s. 24.
9 R.H. Peters, "Tautology in Evolution and Ecology", American Naturalist (1976), Vol. 110, No. 1, s. 1
10 Steven Stanley, Macroevolution: Pattern and Process (1979), John Hopkins University, s. 193.

11. K.R. Popper, A Pocket Popper, ed. David Miller, Fontana, London, 1983; s. 242
12 Stephen J. Gould, Ever Since Darwin, W. W. Norton, NewYork, 1977, s. 39
13 Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, New York:D. Appleton and Company, 1888, s.10
14 Arthur Koestler, Janus: A summing Up, Vintage Books; 1978, s. 185.
15 W. Coleman, Georges Cuvier:Zoologist, Harvard University Press, Cambridge, Mass, s. 172-173
16 Richard Dawkins: The Blind Watchmaker. Harmondsworth, Penguin, 1988, s. 5

UBA'NIN MUTASYONLAR HAKKINDAKİ YANILGILARI

1 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, 1977, New York, N.Y., s.97-98
2 Francisco J. Ayala, "Genotype Environment and Population Numbers", Science, vol.162 (27 Aralık 1968), s. 1456
3 James F. Crow, "Ionizing Radiation and Evolution", Scientific American, vol. 201 (Eylül 1959), s. 138
4 "Genetic Effects of Radiation", Bulletin of Atomic Scientists, No: 14, s. 19-20
5 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, TÜBİTAK Popüler Bilim Kitapları 12.Basım, Mayıs 1998, s. 69
6 Mahlon B. Hoagland, Hayatın Kökleri, s. 153
7 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, cilt 123, 29 Haziran 1956, s. 1159
8 Warren Weaver, "Genetic Effects of Atomic Radiation", Science, s. 1158
9 I.L. Cohen, Darwin Was Wrong: A Study in Probabilities, New York: New Research Publications, Inc., 1984, s. 81
10 Kevin Padian, "The Whole Real Guts of Evolution", Review of Genetics, Paleontology and Macroevolution, By Jeffrey S. Levinton, s. 77
11 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, 1977, New York, N.Y., s.97-98
12 Dr. Lee Spetner, "Lee Spetner/Edward Max Dialogue: Continuing an exchange with Dr. Edward E. Max", 2001, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
13 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
14 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
15 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
16 Dr. Lee Spetner, http://www.trueorigin.org/spetner2.asp
17 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, New York, Harper & Row, 1983, s. 48
18 Michael Pitman, Adam and Evolution, London, River Publishing, 1984, s. 70

UBA'NIN TÜRLEŞME KONUSUNDAKİ YANILGILARI

1 J.A. Endler, "Conceptual and Other Problems in Speciation", s. 625, D. Otte, J.A. Endler (editors), Speciation and Its Consequences, Sinauer Associates, Sunderland, Massachusetts, 1989.
2 Prof. Dr. Ali Demirsoy, Yaşamın Temel Kuralları, Cilt I / Kısım I, 11. baskı, Meteksan Yayınları, Ankara, 1998, s. 624.
3 M. Encarta Encyclopedia 2001 Deluxe Edition CD, "Spider (arthropod)".
4 Timothy A. Mousseau, Alexander E. Olvido, "Geographical Variation", Encyclopedia of Life Sciences, 2000, ğ.els.net
5 Niles Eldredge, The Pattern of Evolution, W.H. Freeman and Company, New York, 2000, s. 61.
6 Francis Darwin, The Life and Letters of Charles Darwin, Cilt.II, D. Appleton and Company, New York, 1888, s. 210.

7 Richard G. Harrison, "Diverse origins of biodiversity", Nature, vol. 411, 7 Haziran 2001, s. 635-636.
8 Jeffrey H. Schwartz, Sudden Origins: Fossils, Genes, and the Emergence of Species, John Wiley & Sons, New York, 2000, s. 300.
9 Kevin Kelly, Out of Control: The New Biology of Machines, Fourth Estate, London, 1995, s. 475.
10 Gordon R. Taylor, The Great Evolution Mystery, Harper & Row, New York, 1983, s. 48; Michael Pitman, Adam and Evolution, River Publishing, London, 1984, s. 70; Jeremy Rifkin, Algeny, Viking Press, New York, 1983, s. 134.
11 Pierre-Paul Grassé, Evolution of Living Organisms, Academic Press, New York, 1977, s. 87; L.P. Lester, R.G. Bohlin, The Natural Limits to Biological Change, second edition, Probe Books, Dallas, 1989, s. 88.
12 Paul N. Pearson, Katherine G. Harcourt-Brown, "Speciation and the Fossil Record", Encyclopedia of Life Sciences, 2001, ğ.els.net.
13 Kevin Kelly, Out of Control: The New Biology of Machines, Fourth Estate, London, 1995, s. 470-471.
14 David Tilman, "Causes, consequences and ethics of biodiversity", Nature, vol. 405, 11 Mayıs 2000, s. 208.
15 David Lack, 'Darwin's Finches', Scientific American, Nisan 1953
16 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
17 Jonathan Weiner, The Beak of the Finch, Vintage Books, New York, 1994, s. 19
18 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
19 Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, 'Speciation and Hybridization in Island Birds', Philosophical Transactions of the Royal Society of London B 351, 1996, s. 765-772; Peter R. Grant, B. Rosemary Grant, 'Speciation and Hybridization of Birds on Islands', s. 142-162 in Peter R. Grant (editor), Evolution on Islands, Oxford University Press, Oxford, 1998.
20 Lisle Gibbs, Peter Grant, 'Oscillating Selection on Darwin's Finches', Nature, vol. 327, 1987, s. 511-513
21 Peter R. Grant, 'Natural Selection and Darwin's Finches', Scientific American, Ekim 1991, s. 82-87
22 Jonathan Weiner, The Beak of the Finch, Vintage Books, New York, 1994, s. 104-105
23 Gailon Totheroh, 'Evolution Outdated', 2001, http://?.discovery.org/viewDB/index.php3?program=CRSCstories&command=view&id=59
24 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 173-174.
25 Jonathan Wells, Icons of Evolution, Regnery Publishing Inc., 2000, s. 174-175; Bkz. National Academy of Sciences, Science and Creationism: A View from the National Academy of Sciences, Second Edition, Washington DC, 1999
26 Phillip E. Johnson, 'The Church of Darwin', The Wall Street Journal, 16 Ağustos 1999

UBA'NIN FOSİL KAYITLARI HAKKINDAKİ YANILGILARI

1 Henry Gee, In Search of Deep Time, Cornell University Press, Ithaca, 1999, s. 1-2
2 C. Darwin (1859), The Origin of Species (Reprint of the first edition), Avenel Books, Crown Publishers, New York, 1979, s.292
3 C. Darwin, 1859, Origin of Species, London: John Murray.
4 S.M. Stanley, The New Evolutionary Timetable:Fossils, Genes and the Origin of Species, Basic Books, Inc Publishers, New York, s.71

5 Michael Ruse, 'Is There a Limit to Our Knowledge of Evolution', Commentary in Bioscience, Vol.34, No.2, s. 101; Also printed in (editor) But Is it Science? Philosophical Question in the Creation/Evolution Controversy, Promotheus Books, Buffalo, New York, 1988, s. 116-126
6 Niles Eldredge and Ian Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 59
7 R. A. Raff and T. C. Kaufman, Embryos, Genes and Evolution: The Developmental Genetic Basis of Evolutionary Change, Indiana University Press, 1991, s. 34
8 Ernst Mayr, One Long Argument: Charles Darwin and the Genesis of Modern Evolutionary Thought, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts, 1991, s. 138
9 S. J. Gould, Is a new and general theory of evolution emerging?', In Maynard Smith (editor, 1982, s. 140
10 S.J. Gould,'Evolution's Erratic Pace', Natural History, vol. 86, Mayıs 1977
11 S. J. Gould, 'Ten Thousand Acts of Kindness,' Natural History, Vol. 97, No.12, Aralık 1988, s. 14
12 S. J. Gould, 'Cordelia's Dilemma', Natural History, Şubat, s. 10-18
13 N. Eldredge ve I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s. 45-46
14 David Raup, 'Conflicts Between Darwin and Paleontology', Bulletin, Field Museum of Natural History, cilt 50, Ocak 1979, s. 24
15 R. L. Gregory, Eye and Brain: The Physiology of Seeing, Oxford University Press, 1995, s. 31.
16 Phillip E. Johnson, 'Darwinism's Rules of Reasoning', Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12

UBA'NIN ORTAK YAPILARI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

1 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 179
2 Ronald H. Brady, 'On the Independence of Systematics', Cladistics 1 (1985), s. 113-126
3 Frank Salisbury, 'Doubts About the Modern Synthetic Theory of Evolmution', American Biology Teacher, Eylül 1971, s. 338
4 Dean Kenyon, Davis Percical, Of Pandas and People: The Central Question of Biological Origins, Dallas: Haughton Publishing, 1993, s. 33
5 Dean Kenyon, Percival Davis, Of Pandas and People, s. 117
6 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, Burnett Books, London, s. 145
7 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London, Burnett Books, 1985, s. 145
8 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.180-181
9 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971, s. 15-16
10 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Jonathan Wells, Icons of Evolution, Science or Myth? Why Much of What We Teach About Evolution Is Wrong, Regnery Publishing, Washington 2000, s. 73-74
11 Ernst Mayr, Population, Species and Evolution, Harvard University Press, 1970; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 181
12 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 181

13 Gregory Wray, 'Evolutionary dissociations between homologous genes and homologous structures', Homology, (Novartis Symposium 222; Chichester, UK: John Wiley & Sons, 1999)s. 195-196; Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000, s.76
14 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London: Oxford University Press. 1971, s.16
15 Edmund B. Wilson, 'The Embryological Criterion of Homology', s. 101-124 in Biological Lectures Delivered at the Marine Biological Laboratory of Wood's Hole in the Summer Session of 1894 (Boston: Ginn & Company, 1895), s. 107; Jonathan Wells, Icons of Evolution, 2000, s. 71
16 Gavin de Beer, Embryos and Ancestors, Third Edition, (Oxford:Clarendon Press, 1958), s. 152
17 Pere Alberch, 'Problems with the Interpretation of Developmental Sequences,' Systematic Zoology 34 (1): 46-58, 1985
18 Rudolf Raff, 'Larval homologies and radical evolutionary changes in early development', s. 110-121 in (Novartis Symposium 222; Chichester, UK: John Wiley & Sons, 1999), s. 111
19 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
20 Gavin De Beer, Homology: An Unsolved Problem, London, Oxford University Press, 1971; Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
21 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
22 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s. 180
23 Rudolf A. Raff, The Shape of Life: Genes, Development, and the Evolution of Animal Form, Chicago (1996): The University of Chicago Press
24 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.180

UBA'NIN TÜRLERİN YAYILIŞINI EVRİME DELİL GÖSTERME YANILGISI

1 G. Nelson, N. Platnick, Systematics and Biogeography:Cladistics and Vicariance, Columbia University Press, 1981
2 James Glanz, New York Times, 8 Nisan 2001, Biology Text Illustrations More Fiction Than Fact
3 Adam Sedgwick, 'The Influence of Darwin on the Study of Animal Embryology', s. 171-184 in A.C. Seward (editör)Darwin and Modern Science, (Cambridge: Cambridge University Press, 1909), s. 174-176
4 Stephen Jay Gould, 'Heterochrony', in Keller and Llyod (editörler), 1992, s. 161
5 K. S. Thomson, 'Ontogeny and Phylogeny Recapitulated', American Scientist, vol.76, 1988, s. 273
6 C. McGowan, In the Beginning... A Scientist Shows Why the Creationists are Wrong, Prometheus Books, 1984, s. 122
7 Ernst Mayr, The Growth of Biological Thought : Diversity, Evolution and Inheritance, The Belknap Press of Harvard University Press, 1982, s. 215
8 Nicholas Rasmussen, 'The Decline of Recapitulationism in Early Twentieth-Century Biology:Disciplinary Conflict and Consensus on the Battleground of Theory', Journal of the History of Biology 24 (1991), s. 51-89
9 M. K. Richardson, et al., 'There is no highly conserved embriyonic stage in the vertebrates: implications for current theories of evolution and development', Anatomy & Embryology 196 (1997), s. 91-106; ayrıca bkz. Michael K. Richardson, Steven P. Allen, Glenda M. Wright, Albert Raynaud, ve James Hanken, 'Somite number and vertebrate evolution', Development 125 (1998)

UBA'NIN MOLEKÜLER BİYOLOJİDEN EVRİME KANITLAR OLDUĞU YANILGISI

1 Robert E. Kofahl, Probability and the Origin of Life, http://www.parentcompany.com/creation_essays/essay44.htm.

2 Francisco Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, V. 239, No. 3,1978, s. 56

3 Francisco Ayala, "The Mechanisms of Evolution", Scientific American, V. 239, No. 3,1978, s. 56

4Popular Science, Ocak, 2002,

5 J.King ve R. Millar, "Heterogeneity of Vertebrate Luteinizing Hormone-Releasing Hormone", Science, V. 206, 1979, s. 67.

6 Luther D. Sunderland ve Gary E. Parker, Evolution? Prominent Scientist Reconsiders, Impact No:108 Haziran 1982, http://www.icr.org/pubs/imp/imp-108.htm

7 Luther D. Sunderland ve Gary E. Parker, Evolution? Prominent Scientist Reconsiders, Impact No:108 Haziran 1982, http://www.icr.org/pubs/imp/imp-108.htm

8 G. Brown, 1998. "Skeptics choke on Frog: Was Dawkins caught on the hop?", Answers in Genesis Prayer News (Australia), Nov. 1998, s. 3

9 Mike Benton, "Is a Dog More Like Lizard or a Chicken?", New Scientist, c. 103, 16 Ağustos 1984, s. 19)

10 Christian Schwabe, "Theoretical Limitations of Molecular Phylogenetics and the Evolution of Relaxins", Comparative Biochemical Physiology, cilt 107B, 1974, s.171-172

11 Dan Graur, Laurent Duret, ve Manolo Gouy, "Phylogenetic Position of the Order Lagomorpha (rabbits, hares and allies)", Nature, 379 (1996). S. 333-335,

12 Juke & Holmquist, "Evolutionary Clock: Nonconstancy of Rate, in Different Species", 177 Science 530, 530 (1972)

13 Hervé Philippe ve Patrick Forterre, "The Rooting of the Universal Tree of Life Is Not Reliable", Journal of Molecular Evolution 49 (1999), s. 510

14 James a. Lake, Ravi Jain, ve Maria C. Rivera, "Mix and Match in the Tree of Life", Science 283 (1999), s. 2027

15 Carl Woese, "The Universal Ancestor", Proceedings of the National Academy of Sciences USA 95 (1998), s. 6854 16 Michael Lynch, "The Age and the Relationships of the Major Animal Phyla", Evolution 53 (1999), s. 323

17 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, 1985, s.277-278

18 Christian Schwabe, "On the Validity of Molecular Evolution", Trends in Biochemical Sciences, cilt 11, Temmuz 1986

19 Donald Boulter, "The Evaluation of Present Results", 1980, s235-236

20 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.

21 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.

22 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.

23 Elizabeth Pennisi, " Genome Data Shake Tree of Life", Science, Volume 280, Number 5364, 1 Mayıs 1998, s. 672-674.

24 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.183

25 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis, 1985, s.279-280

26 A. Ferguson, Biochemical Systematics and Evolution, Blackie, Glasgow, 1980

27 Richard Milton, Shattering The Myths of Darwinism, Park Street Press, 1997, s.184

28 Justin Gillis, "Junk DNA' Contains Essential Information", Washington Post, Çarşamba, 4 Aralık 2002

29 Usdin, K. and Furano, A.V., "Insertion of L1 elements into sites that

can form non-B DNA", J. Biological Chemistry 264:20742, 1989. Q. Feng, . et al., Human L1 retrotransposon encodes a conserved endonuclease required for retrotransposition, Cell 87:907–913, 1996.
30 R. M. Menotti, W. T. Starmer, D. T. Sullivan, Characterization of the structure and evolution of the Adh region of Drosophila hydei, Genetics 127:355-366. 1991.
31 A.J. Mighell., Vertebrate pseudogenes, FEBS Letters 468:113, 2000.
32 E. Zuckerkandl, et al., "Maintenance of function without selection", J. Molecular Evolution 29:504, 1989.
33L.K. Walkup, " Junk DNA", CEN Tech. J. 14(2):18–30, 2000.; K.H. Hamdi, et al., Alu-mediated phylogenetic novelties in gene regulation and development, J. Molecular Biology 299(4):931–939, 2000.
34 J.R. McCarrey veA.D. Riggs, Determinator-inhibitor pairs as a
mechanism for threshold setting in development: a possible function for pseudogenes, Proc. Nat. Acad. Sci. USA 83:679–683, 1986.
35 M. E. Fotaki ve K. Iatrou, 1993, Silk moth chorion pseudogenes: hallmarks of genomic evolution by sequence duplication and gene conversion. Journal of Molecular Evolution 37:211-220 ; A. Wedell ve H. Luthman. 1993. Steroid 21-hydroxylase (P450c21): a new allele and spread of mutations through the pseudogene. Human Genetics 91:236-240
36 E. Selsing, J. Miller, R. Wilson ve U. Storb. 1982. Evolution of mouse immunoglobulin lambda genes. Proceedings, National Academy of Sciences 79:4681-4685
37 Reynaud, C-A., A. Dahan, V. Anquez and J-C. Weill. 1989. Somatic hyperconversion diversifies the single VH gene of the chicken with a high incidence in the D region. Cell 59:171-183.
38 T. J Liu, L. Liu, ve W. F. Marzluff. 1987. Mouse histone H2A and H2B genes: four functional genes and a pseudogene undergoing gene conversion with a closely linked functional gene. Nucleic Acids Research 15:3023-3039.
39 J. Flint, A. M. Taylor ve J. B. Clegg. 1988. Structure and evolution of the horse zeta globin locus. Journal of Molecular Biology 199:427-437.
40 S. M. Fullerton, R. M. Harding, A. J. Boyce ve J. B. Clegg. 1994. Molecular and population genetic analysis of allelic sequence diversity at the human beta-globin locus. Proceedings of National Academy of Sciences 91:1805-1809.
41M. Singh, ve G. G. Brown. 1991. Suppression of cytoplasmic male sterility by nuclear genes alters expression of a novel mitochondrial gene region. Plant Cell 3:1349-1362.; Assinder, S. J., P. De Marco, D. J. Osborne, C. L. Poh, L. E. Shaw, M. K. Winson and P. A. Williams. 1993. A comparison of the multiple alleles of xylS carried by TOL plasmids pWW53 and pDK1 and its implications for their evolutionary relationship. Journal of General Microbiology 139(3):557-568.; Koonin, E. V., P. Bork and C. Sander. 1994. A novel RNA-binding motif in omnipotent suppressors of translation termination, ribosomal proteins and a ribosome modification enzyme? Nucleic Acids Research 22:2166-2167.
42 Örneğin Bkz.T. Enver, et al. 1991. Autonomous and competitive mechanisms of human hemoglobin switching. s. 3-15 in (Stamatoyannopoulos and Nienhuis, eds.) The regulation of hemoglobin switching. Proceedings of the seventh conference on hemoglobin switching, held in Airlie, Virginia, September 8-11, 1990. Johns Hopkins Press. Baltimore and London.
43 M. Collard ve B. Wood, "How reliable are human phylogenetic hypotheses?", Proc. Nat. Acad. Sci. USA 97:5003–5006, 2000.
44 V. Barriel, "Pan paniscus and hominoid phylogeny", Folia Primatologica 68:50–56, 1997.
45 E. Zietkiewicz, et al., "Phylogenetic affinities of tarsier in the context of primate Alu repeats", Molecular Phylogenetics and Evolution, 11(1):77, 1999.

46 K. Ohshima, et al., "Several short interspersed repetitive elements (SINEs) in distant species may have originated from a common ancestral
retrovirus", Proc. Nat. Acad. Sci. USA 90:6260–6264, 1993.)
47 M. Hamada, A newly isolated family of short interspersed repetitive
elements (SINEs) in Coregonid fishes, Genetics 146:363–364, 1995.
48 K. Ohshima, et al., Several short interspersed repetitive elements (SINEs) in distant species may have originated from a common ancestral retrovirus, Proc. Nat. Acad. Sci. USA 90:6260–6264, 1993.
49 B. Farlow, "Stuff or nonsense?", New Scientist, 166(2232):38–41, 2000.
50 Philip Johnson, Darwin on Trial, Intervarsity Press, 1993, s. 99
51 Philip Johnson, Darwin on Trial, s. 99
52 Science, Vol. 271, 26 Ocak 1996, s. 448, 470-477
53 Schwabe & Warr, A Polyphyletic View of Evolution: The Genetic Potential Hypothesis, 27 Perspectives in Biology & Medicine 465, 471 (1984)
54 Vawter & Brown, "Nuclear and Mitochondrial DNA Comparisons Reveal Extreme Rate Variation in the Molecular Clock", 234, Science 194, 1986.
55 Farris, Distance Data in Phylogenetic Analysis, in Advances in Cladistics 3, 22, (V. Funk & D. Brooks editörler. 1981)
56 S. Scherer, "The Protein Molecular Clock: Time For A Reevaluation" in Evolutionary Biology, Vol. 24, edited by hecht, Wallace, and Macintyre, Plenum Press 1990, s. 102-103
57 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 306
58 Philip Johnson, Darwin On Trial, s. 99
59 Nature, 14 Ağustos 1997
60 Michel C. Milinkovitch, J. G. M. Thewissen, Evolutionary biology: Even-toed fingerprints, Nature, 14 Ağustos 1997, 388, 622 - 623
61 Michel C. Milinkovitch, J. G. M. Thewissen, Evolutionary biology: Even-toed fingerprints, Nature, 14 Ağustos 1997, 388, 622 - 623
62 J. Gatesy, "More DNA Support for a Cetacea/Hippopotamidae Clade . . ."
Molecular Biological Evolution 14(5):537-543 (1997).
63 http://www.harunyahya.org/ Makaleler/balina_masali.htm
64 F. Hitching, The Neck of the Giraffe (Ticknor & Fields, New Haven & New York, 1982), s. 90.
65 Michael Denton. Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 290-91

UBA'NIN İNSANIN EVRİMİ YANILGISI

1 P. Andrews, Nature, 360 (6405): 641-6, 1992.)
2 Nature, 12 Temmuz 2001
3 Nature, 12 Temmuz 2001
4 B. Wood, " Origin and evolution of the genus Homo", Nature 355 (6363): 783-90, 1992.
5 http://www.icr.org/pubs/btg-a/btg-105a.htm

6 Richard Allan & Tracey Greenwood, Primates and Human Evolution in the textbook: Year 13 Biology 1999. Student Resource and Activity Manual, (Biozone International. Printed in New Zealand.) , s. 260
7 Solly Zuckerman, Beyond The Ivory Tower, New York: Toplinger Publications, 1970, ss. 75-94
8 Charles E. Oxnard, "The Place of Australopithecines in Human Evolution: Grounds for Doubt", Nature, Cilt 258, s. 389
9 E. Stokstad, "Hominid ancestors may have knuckle walked", Science 287(5461):2131, 2000.
10 Time, Lemonick ve Dorfman, s. 61
11 Isabelle Bourdial, "Adieu Lucy", Science et Vie, Mayıs 1999, no. 980, s. 52-62
12 Bjorn Kurten, Not From the Apes: A history of Man's Origins and Evolution, Columbia University Press, s. xii
13 "A Genetic Perspective on the Origin and History of Humans," Dr. Takahata, writing in the Annual Review of Ecology and Systematics 1995,
14 "İnsan Filogenetik Hipotezleri ne kadar güvenilir?", PNAS, 25 Nisan 2001, s. 5003
15 Henry Gee, Nature, 12 Temmuz 2001
16.http://www.cnn.com/2002/TECH/science/09/24/humans.chimps.ap/index.html
17 http://www.newscientist.com/ news/news.jsp?id=ns99992833
18 New Scientist, 15 Mayıs 1999, s. 27
19 New Scientist, c. 103, 16 Ağustos 1984, s. 19
20 Tim White et al, Remains of Homo erectus from Bouri-Middle Awash-Ethiopia, Nature 416, s. 317-320, 21 March 2002
21 Kate Wong, "Is Out of Africa Going Outdoor?", Scientific American, Ağustos 1999
22 http://www.answersingenesis. org/docs/4218tj_v12n1.asp, Recovery of Neandertal mtDNA: An Evaluation, by Marvin Lubenow
23RS Corruccini, 1992. Metrical reconsideration of the Skhul IV and IX and Border Cave 1 crania in the context of modern human origins. American Journal of Physical Anthropology, 87(4):440-442
24 K.J. Niklas,, 1990. Turning over an old leaf. Nature, 344:587.
25 A. Gibbons, 1998. Calibrating the mitochondrial clock. Science, 279 (2 January 1998), s. 28.
26 J.L. Mountain, A.A. Lin, A.M. Bowcock, and L.L. Cavalli-Sforza,, 1993. Evolution of modern humans: evidence from nuclear DNA polymorphisms. The Origin of Modern Humans and the Impact of Chronometric Dating, M.J. Aitken, C.B. Stringer, and P.A. Mellars (eds), Princeton University Press, Princeton, s. 69.
27 Melnick, D. and Hoelzer, G., 1992. What in the study of primate evolution is mtDNA good for? American Journal of Physical Anthropology, Supplement 14, p. 122.
28 K.A.R. Kennedy, 1992. Continuity of replacement: controversies in Homo Sapiens evolution. American Journal of Physical Anthropology, 89(2):271, 272
29 R. Foley, 1995. Talking genes. Nature, 377 (12 October 1995) s. 493–494.
30 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, s. 36-39
31 Robert Locke, "Family Fights" Discovering Archaeology, July/August 1999, s. 36
32 Henry Gee, In Search of Deep Time, New York, The Free Press, 1999, s. 116-117
33 Daniel E. Lieberman, "Another face in our family tree", Nature, 22 Mart 2001
34 Villee, Solomon and Davis, Biology, Saunders College Publishing,1985, s. 1053
35 "Hominoid Evolution and Climatic Change in Europe" Volume 2 Edited by Louis de Bonis, George D. Koufos, Peter Andrews, Cambridge University Press 2001 Bölüm 6
36 J. Bower, "The Evolution and Origin of Humankind", in Wilson, D.B. editör, 1983, s. 123

37 A. Hill, Book Review, American Scientist, vol. 72, 1984, s.189
38 N. Eldredge ve I. Tattersall, The Myths of Human Evolution, Columbia University Press, 1982, s.8
39 D. Willis, The Hominid Gang: Behind the Scenes in the Search for Human Origins, Viking Press 1989, s. 284)
40 D. Willis, The Hominid Gang: Behind the Scenes in the Search for Human Origins, Viking Press 1989, s. 34
41 G.L. Stebbins, Darwin to DNA, Molecules to Humanity, Published by W.H. Freeman and Company, 1982, s 352

UBA'NIN YARATILIŞÇILIK VE EVRİMİN KANITLARI BÖLÜMÜNDEKİ YANILGILARI

1 Stephen C. Meyer, P. A. Nelson, and Paul Chien, The Cambrian Explosion: Biology's Big Bang, 2001, s. 2.
2 Richard Fortey, The Cambrian Explosion Exploded?, Science, Cilt 293, No 5529, 20 Temmuz 2001, s. 438-439
3 R. Monastersky, "Waking Up to the Dawn of Vertebrates", Science News, Vol. 156, No. 19, 6 Kasım 1999, s. 292.
4 Phillip E. Johnson, 'Darwinism's Rules of Reasoning', Darwinism: Science or Philosophy, Foundation for Thought and Ethics, 1994, s. 12
5 R. Lewin, Science, vol. 241, 15 Temmuz 1988, s. 291
6 R.W. Beeman, 'Recent advances in the mode of action of insecticides', Annual Review of Entomology, 1982, vol. 27, s. 253-281
7 K. Tanaka, J. G. Scott, F. Matsumura, 'Picrotoxinin receptor in the central nervous system of the American cock-roach: its role in the action of cyclodiene-type insecticides.', Pesticide Biochemistry and Physiology, 1984, vol. 22, s. 117-127
8 M. W. Rowland, 'Fitness of insecticide resistance', Nature, 1987, vol. 327, s. 194
9 Michael Behe, Darwin's Black Box, 1996.
10 Huges, Austin L., 'Adaptive Evolution of Genes and Genomes'. (see chapter 7, 'Evolution of New Protein Function' s. 143-180. (Oxford University Press, New York, 1999
11 M. Lynch, J. S. Conery, 'The Evolutionary Fate and Consequence of Duplicate Genes' Science 290:1151-1155 (Nov 10, 2000).
12 Cemal Yldırım, Evrim Kuramı ve Bağnazlık, Bilgi Yayınevi, Ocak 1989, s. 58-59

YARATILIŞ BİLİMSEL BİR GERÇEKTİR

1 abcnews.go.com/wire/SciTech/ ap20020926_2544.html
2 John G. West Jr., "Darwin in the Classroom: Ohio allows alternatives", National Review, 17 Aralık 2002; http://www.nationalreview.com/comment/comment-west121702.asp

SONUÇ

1 Philip E. Johnson, Defeating Darwinism by Opening Minds, Intervarsity Press, 1997 s.11
2 Michael Denton, Evolution: A Theory in Crisis. London: Burnett Books, 1985, s. 351

... Sen yücesin, bize öğrettiğinden başka bizim hiçbir bilgimiz yok. Gerçekten Sen, herşeyi bilen, hüküm ve hikmet sahibi olansın. (Bakara Suresi, 32)